

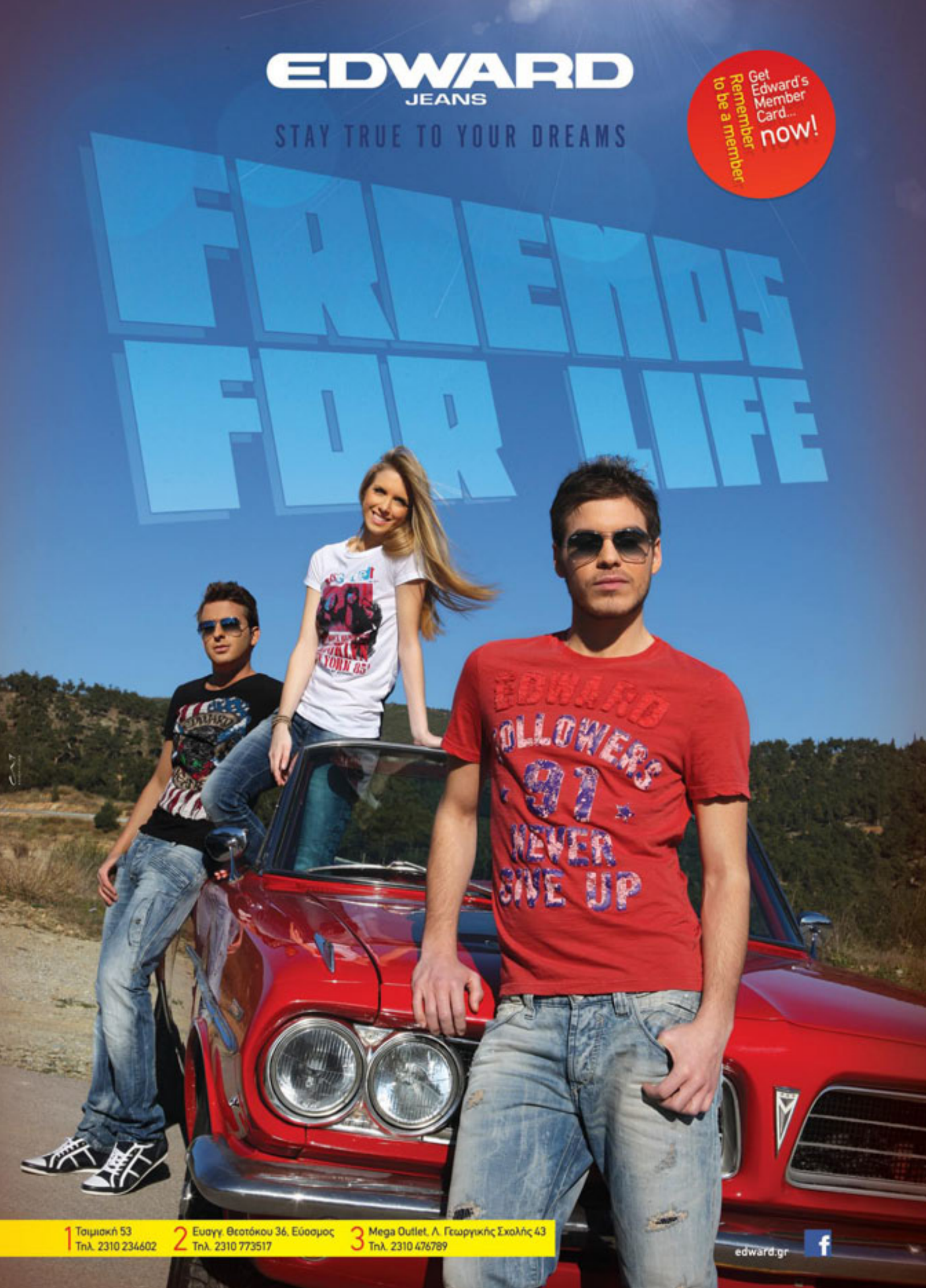
SOUL

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΜΑΡΤΙΟΣ 2011
€3.00

53

Spring issue

Φοίβος Δεληβοριάς

EDWARD
JEANS
STAY TRUE TO YOUR DREAMS
Get Edward's Member Card... now!
Remember to be a member
FRIENDS FOR LIFE
EDWARD
FOLLOWERS
91
NEVER GIVE UP
1 Τσιμισκή 53 Τηλ. 2310 234602
2 Ευαγγ. Θεοτόκου 36, Εύοσμος Τηλ. 2310 773517
3 Mega Outlet, Λ. Γεωργικής Σχολής 43 Τηλ. 2310 476789
edward.gr

EDITORIAL 53

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

Φωτογραφία **Δημήτρης Καραθάνος**

Όταν έρχονται οι φίλοι μου

Έθνος σαν κανάλι β' διαλογής, μέρες υποφωτισμένες, ζωές σαν κακογυρισμένο βιντεοκλίπ, μετρώ, μετράς, μετρούμε, αποτιμούν: ένταση τεκτονικών ρηγμάτων, αριθμό νεκρών και δείκτες ραδιενέργειας στο Τόκιο, φίλους στο facebook, σφαγμένα πτώματα στη Βεγγάζη, κόστος ανοιξιάτικου look, βιβλία εσόδων και εξόδων, ψιλά στην τσέπη, πόσο απέμεινε για να έρθει το Πάσχα; Τι γράφει σε τηλεθέαση το ρεπορτάζ κάθε φορά που μεταδίδει τα νέα νέα από το νέο ειδύλλιο του Μιχάλη και της Ζέτας; Μετρώ, μετράς, μετρούμε, αποτιμούν: Αίγυπτος, Τύνιδα, Μπαχρέιν, The real housewives of Athens, όγκο και παλμό στην εργατική διαδήλωση με σημείο εκκίνησης το άγαλμα του Βενιζέλου.

«Μεγαλώνω σε ένα σπίτι παλιό/ Είναι το πατρικό μου και μένω σ' αυτό/ Όλοι γύρω μου μιλούν αγγλικά/ Όλοι παίζουν κιθάρες, όλοι παίζουν πνευστά/ Βγαίνω μόνο για να πάρω χυμούς/ Δικηγόρους συναντάω και γιατρούς... Κάποιος μου 'πε όταν ήμουν μικρός/ Πως δεν είμαι κανένας, πως είμαι νεκρός/ Τώρα βλέπω και την άλλη εκδοχή/ Ζω στο σώμα μου, όμως δεν έχω ψυχή/ Είμαι βίντεο γυμνού αματέρ/ Που κανένας δεν του είπε "μοτέρ"». Ένας λεκές του ζωγράφου Στέφανου Ρόκου στο εξώφυλλο του «Αόρατου ανθρώπου», μαύρο κοστούμι, βαλίτσα, πλάτη στραμμένη σε όλους και σε όλα, κι ένα βλέμμα που σαρώνει τη γυμνή απεραντοσύνη του ανατολικού αερολιμένα Αθηνών. Ο καινούργιος Φοίβος Δεληβοριάς. «Δεν υπάρχει ρομάντζο ή τρόμος/ Δε μας έμεινε άλλο σινεμά/ Μόνο αυτός ο φιδίσιος δρόμος λέει/ Δεν αρχίζω, δεν τελειώνω πουθενά».

Το θέρεμιν σκούζει όπως το τρένο στις ράγες του μετρό, το πιάνο βαράει με μια δραματική αντήχηση, την Κική, τα σαλιγκάρια της Σταδίου, τα τριφύλλια της Σίνα, τη Χαλκιδική, τη γυναίκα του Πατώκου, τον Σαμψών, τις σέξι φθισικές και τον σκύλο τον Βαγγέλη, τους ήρωες δηλαδή μιας άλλης παλιάς Αθήνας, δε θα τους βρεις εδώ.

«Θα αμφιβάλλεις, γιατί έτσι παίζεται αυτό/ Έτσι οδηγείται, έτσι φλέγεται, έτσι ανεβαίνει στη μέρα/ Έτσι το μάθαν οι άνθρωποι κάτω από τον ουρανό/ Αυτό πιστέψαν οι άνθρωποι κι αυτό πάει τον κόσμο πιο πέρα/ Θα αμφιβάλλω, γιατί έτσι πρέπει να παίξω κι εγώ/ Η φαντασία μου θα βάζει στην αγάπη σου εμπόδια/ Είναι ο άγραφος κώδικας, είναι το κοινό μυστικό/ Είναι μια βόλτα στα σύννεφα που πάντα γυρνάς με τα πόδια». Η «Γραμμή του ορίζοντα» του Χρήστου Βακαλόπουλου, το «Going to a Town» του Ρούφους Γουέινραϊτ, η «Μπέτι Μπλου» του Μπενέξ, ο «Εραστής» της Μαργκερίτ Ντυράς, ο «Εξώστης» των Στέρεο Νόβα, η «Σιωπή» του Παυλίδη, το «Όταν ξυπνούν οι εραστές» των Αγγελάκα-Βελιώτη και «Οι Εμιγκρέδες της Ρουμανίας» της Πλάτωνος είναι αδιόρατα παρόντα καθώς ακούω και ξανακούω αυτόν τον δίσκο, καθώς η άνοιξη προβάρει τον ρόλο της κι ετοιμάζεται να εισβάλει στη σκηνή, όπου το ντεκόρ είναι ακόμα χειμωνιάτικο, φίσκα από απώλειες και δυσοίωνους αριθμούς. «Λένε πως είσαι κάπου που όλοι χορεύουν/ Που φωτογραφίζουν και δημοσιεύουν/ Που δεν έχουν χτες και δεν έχουν καιρό/ Ανεβαίνεις στα κτήρια σαν τους αγγέλους/ Και ψάλλεις χαρούμενη τους τίτλους του τέλους/ Αυτούς που δεν έχω προλάβει να δω».

Μελαγχολικά υγρές σαν μουσούδα σκύλου, πηχτά θλιμμένες σαν ρύζι από κινέζικο delivery παρατημένο μέρες στο κουτί και αργόσυρτες στο τέμπο τους, οι παρτιτούρες του «Αόρατου ανθρώπου» μαρτυρούν πως, πριν μπουν στο στούντιο για να τις μεταφράσουν σε ήχο οι μουσικοί, γράφτηκαν σε αποχαιρετιστήρια post-it ή ξεπήδησαν μέσα από σύντομα sms. «Αλληλογραφίες/ Πλήκτρα που πατιούνται βιαστικά/ Όλοι λένε κάτι/ Κι όλοι άλλο λένε μυστικά». Με συγκίνησε. Ο «Κυνόδοντας» του Λάνθιμου, το βιβλίο «Στη Δευτέρα Παρουσία ας μας βάλουν απουσία» του Χωμενίδη, η θεατρική παράσταση «I will survive» των Παπαγεωργίου-Αλμπάνη κι ο «Αόρατος άνθρωπος» του Φοίβου είναι όσα με έκαναν τον φετινό χειμώνα, όπου όλα κατέρρεαν εκκωφαντικά, να πιστεύω πως οι καλύτερες μέρες μόνο μετά από ραγίσματα, κραδασμούς και αιμορραγίες έρχονται. Και μόνο ευαίσθητοι άνθρωποι μπορούν να τις ξαναπλάσουν και να μας βγάλουν πάλι σε ξέφωτα, όπου η ζωή θα ξαναγίνει ανέμελη σαν πικνίκ στη χλόη και δίπλα μας θα φτερουγίζουν χλωροφύλλες, έρωτες και πεταλούδες.

SOUL

SECRETS OF URBAN LIFE

2310 MAGAZINE

ΜΑΡΤΙΟΣ 2011

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές
Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουίζα Ναθαναήλ

Διευθύντρια Σύνταξης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Σπύρος Αλμπάνης

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Σύμβουλος Έκδοσης: Γιάννης Πιτσιώρας
Contributing Artists: Πέτρος Νικόλτσος
Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου, Άρης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου
Literature Contributor: Frankie Notas
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Συντακτική Ομάδα
Λένα Χουρμούζη, Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Αντώνης Βλαβογελάκης, Μάκης Παπασημακόπουλος, Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Παναγιώτης Τσιακιρίδης, Γιώργος Παπαγεωργίου, Miki Zoltan, Γιάννης Πιτσιώρας, Κώστας Κούτσαρης, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Γιάννης Δρίζης, Χρήστος Δούρας, Γιώργος Δημητρακόπουλος, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου

Συνεργάτες
Διογένης Δασκάλου, Χρήστος Παρίδης, Θανάσης Νικολάου, Έλενα Αγγελίδου, Αντώνης Καλπάκης, Karina Ruby, Αλέξανδρος Πλωμαρίτης, Δημήτρης Ντανόπουλος, Θεοδόσης Μίχος, Χρήστος Νικολόπουλος

Fashion Photographer: Τάσος Βρεττός
Fashion & Style Editor: Χρήστος Καλλιαρέκος, Κατερίνα Μανωλαράκη, Λίνα Μανδράκου

Φωτογράφοι: Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος, Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Γιώργος Παπαδόπουλος, Γιάννης Χοστελίδης, Βασίλης Σπύρου, Χρύσα Νικολέρη, Δημήτρης Μυλωνάς, Αιμιλία Παναγιώτου, Σπύρος Παλούκης, Γιώργος Γαβανάς, Εύη Βουλγαρίδου

Εικονογράφηση: Atact (atact.gr), Γιώργος Μπάκας, Μάριος Καλαϊτζής, Αλέξανδρος Νικολαΐδης

Λονδίνο: Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Σοφία Σφυρή
Βερολίνο: Στέλιος Βακαλούδης
Βαρκελώνη: Γιάννης Παναγόπουλος
Παρίσι: Άρτεμις Πυρπύλη
Βρυξέλλες: Μαρίνα Κονταρά, Γρηγόρης Τσουρής
Νορβηγία: Ελισάβετ Αρκολάκη

Φωτογραφικά πρακτορεία: Corbis/Apeiron
Φωτογραφία εξωφύλλου: Τάσος Βρεττός
Επιμέλεια: Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιαρέκος
Ρούχα από προσωπική συλλογή του καλλιτέχνη.
Παπιγιόν, Remember.

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Διεύθυνση Διαφήμισης: Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες
Υπεύθυνη Διαφ. Τμ. Θεσ/νίκης: Αλεξάνδρα Καρασαρίδου
Συντονισμός Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού

Project Manager: Μάρω Ζήνα

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά

Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος
Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας

Διαχωρισμοί – Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.ΠΕΕ.
Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr

www.athensvoice.gr/culture
www.myspace.com/soulmag
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com, SOUL Magazine (Official)

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Plus Athens. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

ΟΤΕ 11.888

ό,τι κι αν χρειαστείς, θα το βρεις στο 11888

Τυχαίο; Δε νομίζω!

Ονομαστικός κατάλογος σταθερών και κινητών τηλεφώνων Ταξιδιωτικά γραφεία, ξενοδοχεία, ενοικιαζόμενα δωμάτια, γραφεία ενοικιάσεως αυτοκινήτων Εφημερεύοντα φαρμακεία (Αττικής, Θεσσαλονίκης, Πάτρας) και εφημερεύοντα νοσοκομεία (Αττικής, Θεσσαλονίκης) Εστιατόρια, νυχτερινή διασκέδαση Σινεμά, θέατρα, εκδηλώσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα Διανυκτερεύοντα βενζινάδικα Αττικής Λαϊκές αγορές Αττικής Κίνηση στους δρόμους της Αττικής Όλα τα επαγγέλματα

Ο αριθμός πίσω από κάθε πληροφορία.

Πληροφορίες
Τηλεφωνικού Καταλόγου

www.ote.gr

ΟΤΕ

Χρέωση από σταθερό 0,82€/1'(με ΦΠΑ). Χρέωση από κινητό: 1,38€/1' με χρέωση / δευτερόλεπτο μετά τα πρώτα 60''(με ΦΠΑ). Η υπηρεσία αφορά εγχώριους καταλόγους για σταθερά και κινητά. Τηλέφωνο παραπόνων 2108230099.

ΛΕΝΑ ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ 16
ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΟΥΣΑΜΟΓΛΟΥ 34
ΑΝ ΑΡΓΗΣΩ, ΚΟΙΜΗΣΟΥ 41
GYPSETTERS 48
BURLESQUE 56
THESOULONIKI 58
KEITH RICHARDS 66
WASTED YOUTH 70
TAN ARCHITECTURES 74
ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΖΙΝΟΥΔΗΣ 78

FINE BiC ARTS 14
Ο Δήμος Κόντος παράγει υψηλή και λεπτεπίλεπτη ζωγραφική με μόνο μέσο στυλό και μολύβια. OK, Computer?

URBAN GIRLS 28
Λάγνες και ερωτιάρες αραπίνες του Μεγάλου Μήλου με απαραίτητες ασιατικές γονιδιακές προσμείξεις οδηγούν επικίνδυνα και ποζάρουν θανάσιμα στον φακό του Howard Huang.

SCHOKOLADEN 30
Ένα παλιό εργοστάσιο σοκολάτας, όπου κάποια παλιόπαιδα ατίθασα στέγασαν τα όνειρά τους για διαφορετικές τέχνες, σπάει την τουριστική μονοτονία του Βερολίνου.

FLYING CULINARY CIRCUS 32
Μια παρέα ιπτάμενων νορβηγών σεφ ταξιδεύει ανά τον κόσμο και βάζει χύτρα όπου την καλέσει το καθήκον και το πάρτι. Χρυσοί σκούφοι στον αέρα; Δες το κι έτσι.

adidas Originals Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837, Μ. Κινγκ 10, Αγ. Σοφίας, Τ: 2310 277 362 **attr@ttivo (A.L.E., Ditcher, J.C. Rags)** Τ: 210 2853 813 **Boardsports ltd (Nudie Jeans, Volcom, RVCA, Carhartt, DC Shoes, Etnies, Stussy, Es, Vestal)** 210 9859 685 **Calin A.E.** (**Calzedonia, Intimissimi)** Κάλβου 2 και Παλαιολόγου, Χαλάνδρι, 210 6840 005, www.intimissimi.gr, www.calzedonia.gr **Camper** Ερμού 34, 210-3216709, Αναγνωστοπούλου 23 & Ηρακλείτου 210 3629398, Κολωνάκι **Diesel Hellas** Συγγρού 6, 210 6021 900 **Edward stores** Τσιμισκή 53, 2310 234 602, Mega Outlet Λ. Γεωργικής Σχολής 43, 2310 773 517, Ευαγγ. Θεοτόκου 36, Εύοσμος, 2310 476 789 **Fena** Δημοκρίτου 14, 2310 471 093 **fenafresh** Π. Μελά 8, 2310 257 447 **Fenastock** Λεωφόρος Γεωργικής Σχολής 43 (Mega Outlet), 2310 474 775 **Folli Follie Group (Converse, Harley)** Λεωφ. Βουλιαγμένης 96, Γλυφάδα, 210 9699 300 **Habitat** www.habitat.net **ISO** Ερμού 67, Αθήνα, 210 3217 873 **Korres** 22620 54500 **Levi's** 210 6873 501 **Mah Jong** Σέκερη 5, Κολωνάκι, 210 3622 860 **Nike Hellas** 210 9464 400 **notosgalleries** Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31 **Prime Timers** Λαμίας 6 & Κων/πόλεως, Ταύρος, 210 5765 920 **Remember** Ανδριανού 79, Πλάκα **Sotris** 210 3610 662 **Swatch Group Greece** 210 9565 656 **Vallis & Vallis (Fishbone, Full Frontal)** Μιστριώτου 2 & Πατησίων 280, 210 2236 290 **VF Hellas (Lee, Wrangler, Jansport)** 210 3449 300

ΑΘΗΝΑ: ΑΔΡΙΑΝΟΥ 107, ΠΛΑΚΑ, 210 3310548 | ΕΡΜΟΥ 5, ΣΥΝΤΑΓΜΑ, 210 3313833 | Π. ΙΩΑΚΕΙΜ 12, ΚΟΛΩΝΑΚΙ, 210 7239708 | ΣΤΑΔΙΟΥ 60, ΟΜΟΝΟΙΑ, 210 3213328 | ΓΛΥΦΑΔΑ: Α. ΜΕΤΑΞΑ 17, 210 8983045 | ΠΕΙΡΑΙΑΣ: ΣΩΤΗΡΟΣ 39, 210 4115991 | ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: ΕΘΝ. ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ 41, 210 5789720 | ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 22Α, 2310 284988 | ΚΕΡΚΥΡΑ: Ν. ΘΕΟΤΟΚΗ 59, 26610 22053 | ΜΥΚΟΝΟΣ: Μ.ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ 10 (ΜΑΤΟΓΙΑΝΝΙ), 22890 28598

swatch

Μίλα Κούντερα

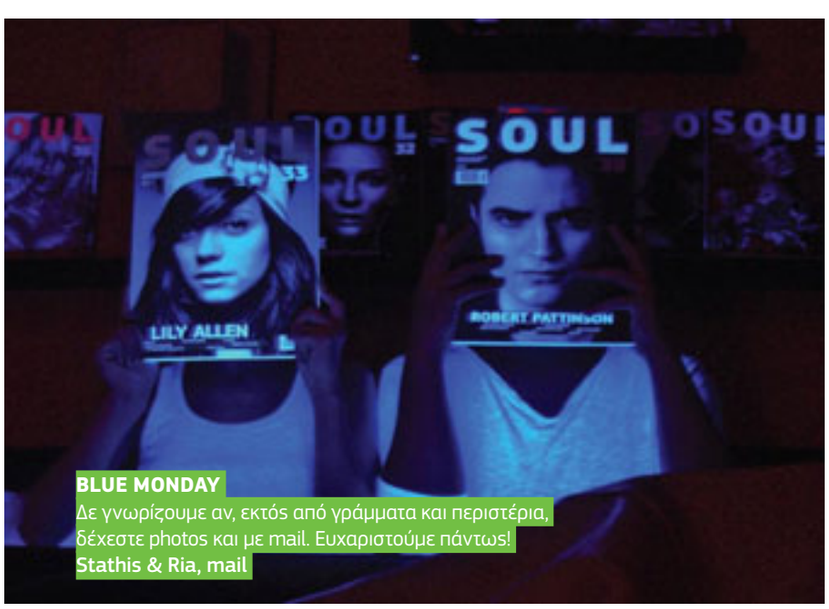
Διάβασέ μας, αγάπησέ μας, μίσησέ μας και πες το μας με τον τρόπο σου. Στείλε το σχόλιό σου στο SOUL και θα δημοσιευτεί. Αρκεί να είναι μέχρι 200 λέξεις.

KALOPANOS STRIKES BACK

THE REAL SOUL MATE!
Το SOUL ζωγραφίζει την ψυχή της πόλης, κι εγώ ζωγραφίζω την ανθρώπινη ψυχή. Εχω χρησιμοποιήσει άπειρες φορές υλικό από το περιοδικό σας για τα κολάζ μου, και όχι μόνο. Πίνακας και περιοδικό ποζάρουν παρέα...
Ellie, mail

BLUE MONDAY
Δε γνωρίζουμε αν, εκτός από γράμματα και περιστέρια, δέχεστε photos και με mail. Ευχαριστούμε πάντως!
Stathis & Ria, mail

ΟΙ B&B ΜΕΤΑΚΟΜΙΖΟΥΝ

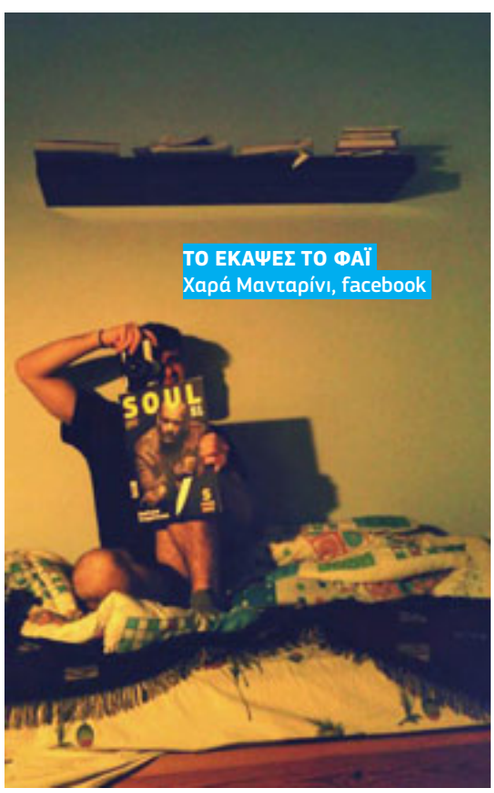
CHOPSTICK'S LOVERS
Το SOUL ήταν και πάλι εκεί σε ένα απίστευτο ταξίδι στην Κίνα.
Manos & Effie, mail

ΚΑΛΛΙΟ ΑΡΓΑ ΠΑΡΑ ΠΟΤΕ
Του ένι ουάν δατ μάιτ κονσέρν. Παίδες, γεια. Δημήτρης από Κύπρο εδώ. Λοιπόν, έχω θέμα. Δεν ξέρω κατά πάσο φταίτε εσείς ή όχι, αλλά σήμερα είναι πρώτη Μαρτίου, καλό μήνα κιόλας, το τεύχος Φεβρουαρίου δεν έχει έρθει ακόμη εδώ. Ελεος δηλαδή. Γενικά, το SOUL εδώ έρχεται κάπου στις 15 του μήνα, #&*%@ τα τελωνεία μου μέσα. Αλλα έντυπα από πάνω Ελλάδα, π.χ. εφημερίδες, είναι εδώ μία μέρα μετά την ημερομηνία που κυκλοφορούν πάνω. Γιατί καθυστερεί τόσο να έρθει το SOUL Κύπρο; Δε γίνεται να πηγαίνω καθημερινά για 3 εβδομάδες περίπτερο. Αρρώστιαααα!
Εχετε και εδώ αναγνώστες, ξέρετε...
Αν δε γουστάρετε να σας διαβάζουμε εδώ, πέστε το. Η, αλλιώς, σεβαστείτε μας και στέλνετε κάνα τεύχος έγκαιρα κάτω... Ευχαριστώ.
Σόρρυ φορ μπινγκ α bitch!! Άι χατ του!
Δημήτρης, mail

ANI JO STRIKES BACK

ΤΟ ΕΚΑΨΕΣ ΤΟ ΦΑΪ
Χαρά Μανταρίνι, facebook

NO SLEEP TILL BROOKLYN
Ο μικρός μου αδερφός βρήκε μεγάλο ενδιαφέρον στο καινούριο σας τεύχος.
So, it's true. Το SOUL είναι για όλες τις ηλικίες!
Dionucia Moschou, facebook

MY HOME, MY SOUL!
Chrysanthi Batziaka mail

Βασιλάρης

[[ΑΝΕΡΓΟΣ – ΧΑΜΗΛΟΜΙΣΘΟΣ – ΥΠΟΑΠΑΣΧΟΛΟΥΜΕΝΟΣ]]

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΚΑΣ

ΚΑΘΕ ΒΟΛΤΑ ΣΤΟ ΣΟΥΠΕΡ ΜΑΡΚΕΤ ΓΙΑ ΤΑ "ΑΠΟΛΥΤΕΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ" ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΙΒΟΛΙΑΣ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗΣ ΠΙΕΣΗΣ! ΑΝ ΝΙΩΣΕΙ ΚΑΤΙ ΑΕΡΙΒΟ, ΤΟ ΠΑΙΡΝΕΙ, ΤΟ ΑΦΗΝΕΙ, ΤΟ ΞΑΝΑΠΑΡΝΕΙ, ΤΟ ΞΑΝΑΦΗΝΕΙ ΚΑΙ ΠΗΓΑΙΝΟΕΡΧΕΤΑΙ ΒΡΑΧΥΚΥΚΛΩΝΟΝΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΔΡΟΜΟΥΣ, ΑΦΟΥΝΑΤΩΝΤΑΣ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΕΙΝΕΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΝΕΙ ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΔΑ ΠΡΟΦΑΣΙΖΟΜΕΝΟΣ ΟΤΙ ΕΧΕΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ ΤΟΥ, ΟΤΙ ΠΑΙΡΝΕΙ ΑΝΤΙΒΙΩΣΗ ΚΑΙ ΟΤΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΤΟ ΚΟΨΕΙ ΕΠΕΙΔΗ "ΤΟ 'ΧΕΙ ΞΕΦΤΙΛΙΣΕΙ"

ΟΤΑΝ ΛΕΕΙ ΟΤΙ "ΕΚΟΨΕ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ", ΕΝΝΟΕΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥ ΤΣΙΓΑΡΟ, ΑΦΟΥ ΤΟΝ ΑΛΛΗΝΩΝ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΤΟ ΚΑΠΝΙΖΕΙ ΑΓΡΤΟΗΤΑ

ΨΩΝΙΖΕΙ ΡΟΥΧΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΑΓΟΡΑ, ΔΙΦΘΕΝ ΕΠΕΙΔΗ ΜΙΣΕΙ ΤΗΝ ΕΝΔΥΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗ ΟΜΟΙΟΓΕΝΕΙΑ. ΟΧΙ ΕΠΕΙΔΗ ΤΑ ΜΠΛΟΥΖΑΚΙΑ ΚΟΣΤΙΖΟΥΝ ΤΡΙΑ ΕΥΡΩ ΕΚΕΙ

ΜΠΑΙΝΕΙ ΜΕΣΑ ΣΕ ΤΑΞΙ ΜΟΝΟ ΑΝ ΣΤΡΙΜΩΧΤΕΙ ΜΕ ΑΛΛΟΥΣ ΠΕΝΤΕ ΤΟΥ ΘΑ ΝΟΙΡΑΣΤΟΥΝ ΜΑΖΙ ΤΟΥ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ

ΓΚΟΥΝΟΥΤΣΑ ΚΙΝΗΤΟ "Α ΛΑ CARTE" ΠΟΥ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΣΕ ΑΡΙΣΤΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟ 1998

ΠΙΝΕΙ ΤΟΣΟ ΑΡΓΑ ΤΟ ΤΗΟΤΟ ΤΟΥ, ΠΟΥ ΕΞΑΤΜΙΖΕΤΑΙ!

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟ "ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΕΣ ΚΑΙΚΕΙΣ ΠΑΝΤΟΥ"

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΙΑΣΧΙΣΕΙ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΠΑΝΕ-ΕΛΑ ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΕΙ ΤΟ ΠΙΟ ΦΘΗΝΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ, ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΑΝ Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟ ΠΙΟ ΑΕΡΙΒΟ ΔΕΝ ΞΕΠΕΡΝΑ ΤΑ ΔΕΚΑ ΛΕΠΤΑ

ΣΒΗΝΕΙ ΤΗ ΜΗΧΑΝΗ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΤΟΥ ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΑΝΑΡΙ, ΔΙΦΘΕΝ ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ

ΠΕΡΠΑΤΑΕΙ ΔΕΚΑΔΕΣ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΔΙΦΘΕΝ ΕΠΕΙΔΗ ΠΟΝΑΕΙ Η ΜΕΣΗ ΤΟΥ, ΕΝΩ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΝ ΠΟΝΑΝΕ ΟΙ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΑΣΘ

ΟΤΑΝ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΣΕ ΤΑΒΕΡΝΑ, ΠΑΡΝΕΙ ΜΑΖΙ ΤΟΥ ΤΑΠΕΡ ΓΙΑ ΤΑ ΑΠΟΦΑΓΙΑ, ΠΑΡΙΣΤΑΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΖΩΟ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΤΑΪΣΕΙ ΤΙΣ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΔΥΟ "ΤΟΥΤ", ΟΤΑΝ ΣΕ ΚΑΝΕΙ ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ, ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΤΟΝ ΠΑΙΡΝΕΙΣ ΠΙΣΩ, ΣΟΥ ΛΕΕΙ "ΠΟΥ ΕΣΑΙ ΡΕ, ΣΕ ΕΠΑΙΡΝΑ ΜΙΑ ΩΡΑ, ΔΕΝ ΤΟ ΑΚΟΥΓΕΣ;"

ΠΡΙΝ ΠΕΙΣ "ΤΣΑΜΠΑ ΣΥΝΑΥΛΙΑ", ΕΧΕΙ ΝΤΥΘΕΙ, ΕΧΕΙ ΦΤΙΑΧΤΕΙ ΚΑΙ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΟΥ

ΟΤΑΝ ΣΕ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΡΑΠΑΡΕΙ ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ BUSTA RHYMES ΕΝΩ ΟΤΑΝ ΤΟΝ ΚΑΛΕΙΣ ΕΣΥ ΜΙΛΑΕΙ ΣΑΝ ΚΟΜΜΕΝΕΝΤΑΤΟΣ

ΟΤΑΝ ΒΑΡΕΙ ΑΣΤΕΙΟ ΝΑ ΤΟΥ ΖΗΤΑΕΙ ΛΕΦΤΑ, ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΠΙΑΣΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝΤΙΛΑ ΚΑΙ ΝΑ ΤΣΙΡΙΞΕΙ ΣΤΟ ΑΥΤΙ ΤΟΥ "ΜΕΓΑΛΕ, ΠΑΙΖΕΙ ΝΑ 'ΧΕΙΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ!!!"

ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΗΛΙΘΙΟΣ ΠΟΥ ΞΟΔΕΥΕΙ ΤΗ ΔΙΠΛΑΝΗ ΒΕΝΖΙΝΗ ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΝΑ ΒΡΕΙ ΠΡΑΤΗΡΙΟ ΜΕ ΠΣ ΠΙΟ ΦΘΗΝΕΣ ΤΙΜΕΣ

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΙ ΜΙΝΕΣ ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΑΓΟΡΑΣ ΓΙΑ ΕΝΑ MEMORY STICK Η' ΜΙΑ ΠΕΝΤΑΔΑ ΚΕΝΑ DVD-R

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΜΕ ΚΟΝΤΟΜΑΝΙΚΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ (ΟΤΑΝ ΕΞΩ ΕΧΕΙ -5 ΒΑΘΜΟΥΣ) ΓΙΑ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ ΤΗΝ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΟΤΙ ΕΧΕΙ ΖΕΣΤΗ ΚΑΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΑΝΑΨΕΙ ΤΟ ΚΑΛΟΡΙΦΕΡ. ΟΤΑΝ ΜΕΙΝΕΙ ΜΟΝΟΣ ΦΟΡΑΕΙ ΞΑΝΑ ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΣΚΟΛ.

ΠΛΑΣΑΡΕΤΑΙ ΣΕ ΑΝΤΙΣΥΜΒΑΤΙΣΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΣΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΕΙΨΗ ΣΥΣΚΕΥΩΝ, ΕΠΙΠΛΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ, ΚΡΥΒΟΝΤΑΣ ΠΩΣ ΘΑ ΣΚΟΤΩΝΕ ΓΙΑ ΝΑ ΤΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΙ

ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΙ Τ' ΠΟΥΡΝΙΟΥΑΡ ΘΑ ΑΦΗΣΕΙ ΣΤΟΝ ΠΑΛΕΤΑ, Η ΠΙΤΣΑ ΕΧΕΙ ΚΡΥΩΣΕΙ

EXCLUSIVELY DISTRIBUTED BY NOTOS COM
T: 211 18 87 396 - www.notoscom.gr

LACOSTE

Καρτ ποστάλ

Κοσμοπολίτικο περιοδικό σημαίνει και κοσμοπολίτες αναγνώστες. Αυτές είναι μερικές από τις εικόνες που μας στείλατε και μέσα τους κρύβουν εισιτήρια, διαβατήρια, ποίηση, τέχνη. Γεια σου, και στα χιλιόμετρά σου! Έχεις κι άλλες; Στείλε τις καρτ ποστάλ σου στο info@soulmag.gr και οι καλύτερες θα δημοσιεύονται.

«Στο κοσμοπολίτικο όντως περιοδικό σας θα ήθελα να στείλω και εγώ μια φωτογραφία από την όμορφη πόλη της **Νορβηγίας Alesund»: Κώστας Παναγιωτόπουλος.**

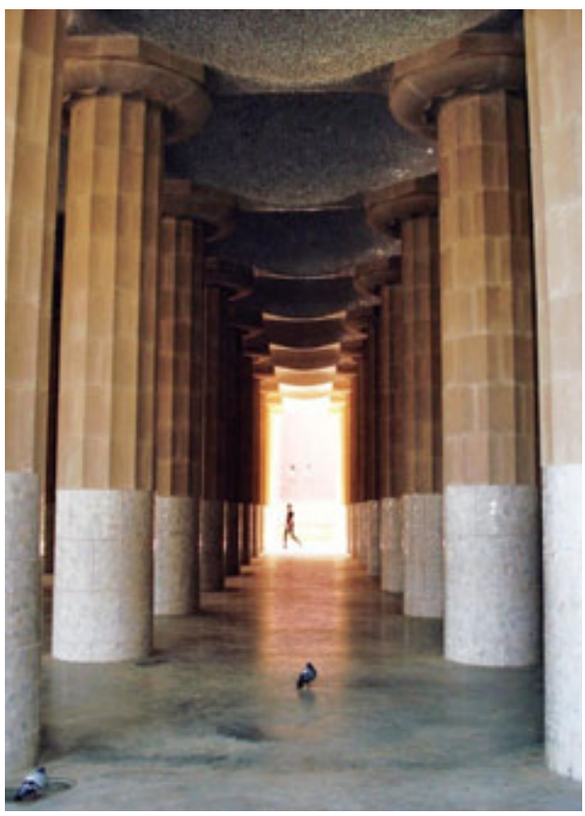
Τα παριζιάνικα ημερολόγια της Ράνιας Π. «Versailles, France. A lovely couple chilling by the lake».

Η Ντέπη Μόραρη θυμάται το Άμστερνταμ. «Γκρίζο τοπίο μεν, πανέμορφο δε...».

Η Ιωάννα Β. υπερθεματίζει την αξία της τέχνης και της Θεσσαλονίκης. «Γεια σου, SOUL! Πριν πάρω θάρρος ώστε να αρχίσω τα πρώτα μου βήματα στη φωτογραφία είπα να κριθώ και μέσω αυτής της διαδικασίας και ταυτόχρονα να σας δείξω πόσο όμορφο μπορεί να δείξει το λιμάνι της Θεσσαλονίκης μέσα από τα μάτια ενός νέου, γιατί τουλάχιστον έτσι φαντάζει στα δικά μου».

Η Άρτεμις Σ. στην Καταλωνία: «Ενας διάδρομος από τεράστιες κολώνες και μια αρχιτεκτονική που σε καθηλώνει στο πάρκο Guell του περίφημου καταλανού αρχιτέκτονα Gaudi».

ΝΕΑ interactive στήλη

take your walk in Athens with CAMPER

Η Α.V. ΠΕΡΠΑΤΑΕΙ! ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΝΑΣ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΜΙΑ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΚΑΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΑΓΑΠΗΜΕΝΕΣ, ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΕΣ, ΑΠΡΟΟΠΤΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ.

ΜΠΕΣ ΣΤΟ athensvoice.gr, ΜΟΙΡΑΣΟΥ ΜΑΖΙ ΜΑΣ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΣΟΥ ΒΟΛΤΑ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΠΑΡΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΚΕΡΔΙΖΟΝΤΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΑ ΔΩΡΑ!

Για να λάβεις μέρος στον Μεγάλο Διαγωνισμό της CAMPER ακολούθησε τα steps

1ο step
Μπες στο athensvoice.gr και ακολούθησε την CAMPER.

2ο step
Σχεδίασε την αγαπημένη σου βόλτα στο google map (μπορείς να ανεβάσεις επιπλέον φωτό, video, σχόλια).

3ο step
Συμπλήρωσε τη φόρμα με τα στοιχεία σου.

4ο step
Στείλε τη μέχρι τις 30/04/2011. Η επιτροπή θα επιλέξει τις καλύτερες βόλτες.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ CAMPER

ΠΑΡΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΚΑΙ ΚΕΡΔΙΣΕ

'Ενα ταξίδι για δύο άτομα' στο ξενοδοχείο
CASA CAMPER BARCELONA
και μοναδικά δώρα CAMPER

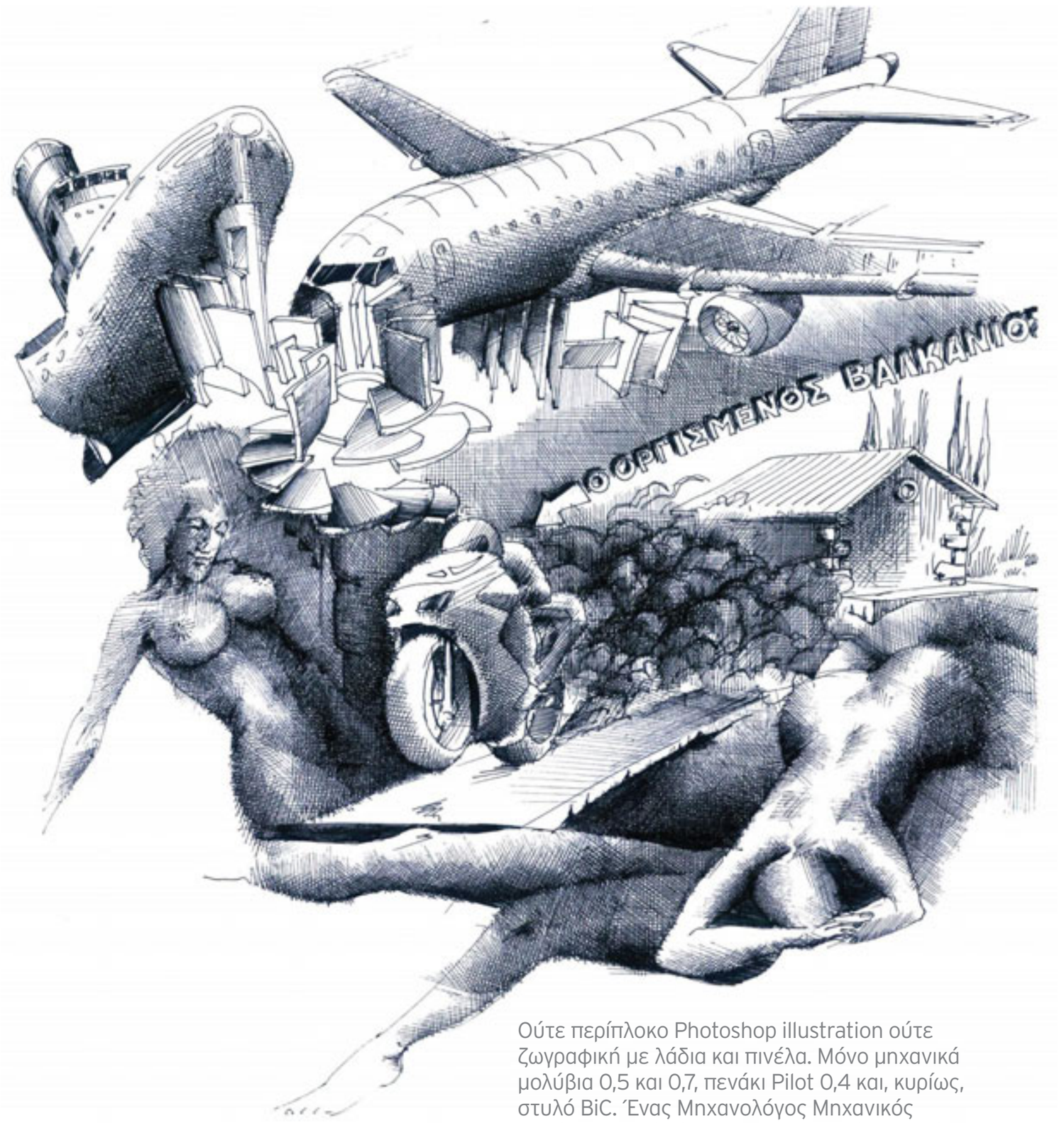
διαμονή και αεροπορικά εισιτήρια πληρωμένα!

Αναλυτικοί όροι και προϋποθέσεις του διαγωνισμού στο www.athensvoice.gr

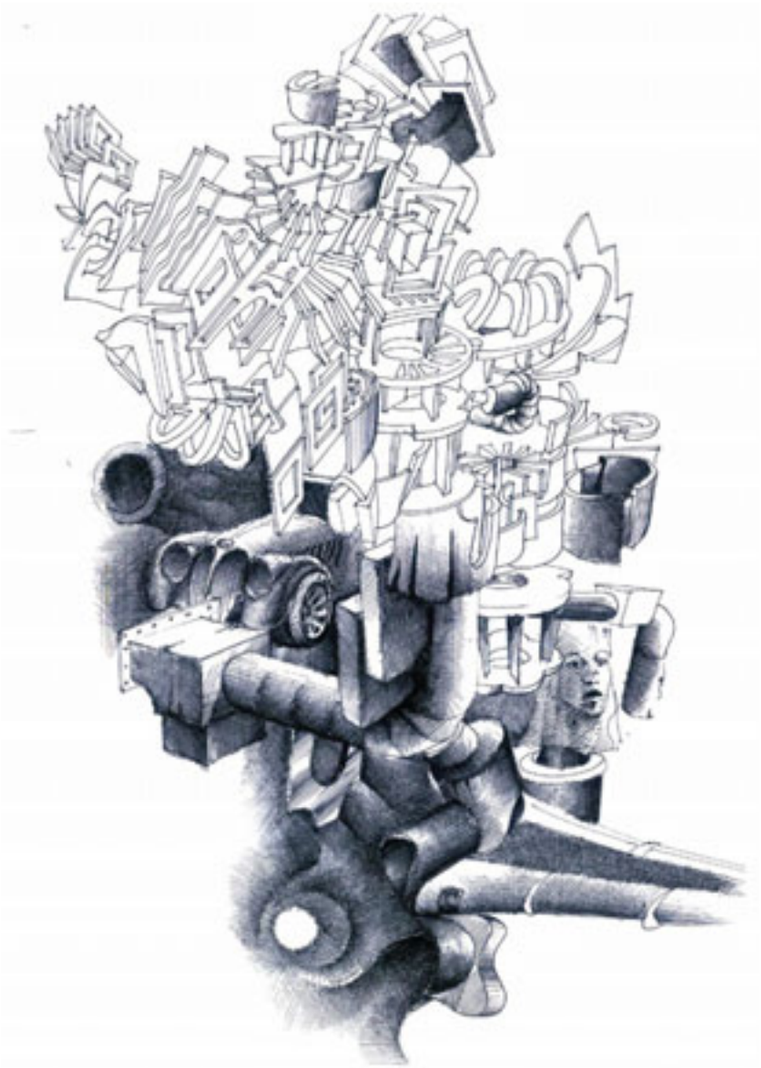
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟ
athensvoice.gr

Fine BiC arts

Δήμος Κόντος

Ούτε περίπλοκο Photoshop illustration ούτε ζωγραφική με λάδια και πινέλα. Μόνο μηχανικά μολύβια 0,5 και 0,7, πενάκι Pilot 0,4 και, κυρίως, στυλό BiC. Ένας Μηχανολόγος Μηχανικός παράγει υψηλή τέχνη με τα πιο απλά εργαλεία, αποδεικνύοντας πως, άμα έχεις ταλέντο, θα εκφραστείς με ό,τι μέσο διαθέτεις.
Συνέντευξη **Βάγια Ματζάρογλου**

Πώς δουλεύεις τις εικόνες σου; Κατά βάση σκιτσάρω συνεχώς και παντού: σε χαρτοπετσέτες και τραπεζομάντιλα σε ταβέρνες, στην ατζέντα μου, που κρατάω σημειώσεις για τη δουλειά μου, σε κόλες Α4, που τις έχω κάτω από τις στοίβες χαρτιών στο γραφείο μου και που, όταν έχω λίγο χρόνο ή θέλω να καθαρίσω τη σκέψη μου, τις «μουτζουρώνω» τραβώντας γραμμές. Φαντάζεσαι ότι δεν είναι βολικό να βγάζω νερομπογιές, λαδομπογιές και πινέλα και να ζωγραφίζω εκεί που δουλεύω ή πάω για φαγητό. Έτσι το μέσο έγινε BiC, πενάκι PILOT 0,4 ή μηχανικό μολύβι 0,5, 0,7 και γενικά κάτι που μπορώ να το κουβαλάω εύκολα στην τσέπη μου. (Κάποτε για αυτό τον λόγο ένας σχεδόν φίλος αρχιτέκτονας με αποκάλεσε «καταπιεσμένο ζωγράφο». Τον ευχαριστώ για το «ζωγράφο», αλλά σίγουρα είχε δίκιο για το «καταπιεσμένο»).

Πόσα BiC ξοδεύεις; Τα BiC έχουν και διάρκεια (δύο τρία εκατοστά μελάνης στο σωληνάκι τους για κάθε πράγμα που φτιάχνω) και αντέχουν στη σκληρή χρήση, χωρίς να «ξερνάνε» μελάνι και να προκαλούν μουντζούρες.

Σε πόσο χρόνο ολοκληρώνεις ένα έργο; Λοιπόν, ας «σοβαρευτούμε» λίγο: εννοώ σε ό,τι αφορά το «έργο». Ας πούμε, καλύτερα, ότι αυτό το πράγμα που σκιτσάρω γεμίζει το χαρτί σε μία μέρα περίπου. Τα τελευταία χρόνια όμως, επειδή αποφάσισα να μην τα πετάω όλα τουλάχιστον, καθώς περιφέρονται γύρω μου, τους βάζω μερικές γραμμές μετά από μέρες. Τις περισσότερες φορές, βέβαια, το πράγμα καταλήγει πράγματι σε κάτι σαν μουτζούρα, οπότε παίρνει και αυτό τον δρόμο για την ανακύκλωση.

Έχουν τίτλο τα έργα σου; Τίτλους, όχι, δεν έχω σκεφτεί ποτέ να δώσω, δεν έχω λόγο άλλωστε. Καμιά φορά γράφω κάτι ανάμεσα στα σκίτσα, γιατί έτσι νιώθω να γίνεται κάποιος συνειρμός, που όμως δεν μπορώ να τον ανιχνεύσω: γιατί αυτό και όχι κάτι άλλο; Ξέρεις, πιστεύω ότι, όπως ξεκινάει και τελειώνει η μέρα μας από τη στιγμή που συνειδητοποιούμε τον εαυτό μας ή και νωρίτερα, η κασέτα γράφει και δε μας ρωτάει τι. Έτσι ο καθένας μας κουβαλάει τα μοναδικά του βιώματα, που επιδρούν στον καθένα μας διαφορετικά.

Γυμνές γυναίκες και αεροπλάνα, μηχανές και αυτοκίνητα αντίκες, βιομηχανικά κτήρια και σπείρες. Τι θέλεις να πεις με την τέχνη σου; Βιώνω την εικόνα, είτε είναι πραγματική είτε είναι φαντασία, σινεμά, ας πούμε, ή περιγραφή τρίτου, με μια περιέργεια ψυχαναγκαστική που με τραβάει και με κάνει να αναρωτιέμαι γιατί την ξανασκέφτομαι, γιατί προκαλεί τα συναισθήματά μου, γιατί με προκαλεί να της δώσω χρόνο από τη ζωή μου. Όλοι, πιστεύω, το έχουμε αυτό, απλώς ο κάθε άνθρωπος το εκφράζει στον δικό του βαθμό και με τον δικό του τρόπο. Γι' αυτό ίσως τώρα σου τα γράφω αυτά, γιατί όλοι ενδιαφερόμαστε για την εικόνα την πραγματική ή τη ζωγραφισμένη, πράγμα, βέβαια, καθ' όλα ανθρώπινο, όπως τόσα άλλα που μας κάνουν να βρίσκουμε κοινούς τόπους επικοινωνίας και δράσης πέρα από το τι θα φάμε και πώς θα επιβιώσουμε.

Ποιος είναι ο καλλιτέχνης-πρότυπο για σένα; Η κυρία Βουλουμπασάκη στο 15ο Λύκειο Κυψέλης μας έλεγε «προσοχή στα πρότυπα και τα είδωλα», και μάλλον είχε δίκιο. Ο καλλιτέχνης που με εκφράζει, και με έκανε να νιώσω πολύ κοντά του, και του οποίου βλέποντας τα έργα ήταν σαν να μου διηγιόταν κάποιος μια ιστορία με ήχους και μυρωδιές, είναι ο Τουλούζ Λοτρέκ. Ίσως ήταν και η στιγμή που τον είδα, σε μια έκθεση στο Λονδίνο τον Οκτώβρη του '91, στο τέλος μιας πιεστικής χρονιάς για ένα μεταπτυχιακό που έκανα εκεί κοντά.

Παρ' όλα αυτά, χωρίς να είμαι καταρτισμένος θεωρητικά, μπορώ να πω ότι από μικρός ξεφύλλιζα στο σπίτι κάτι εκδόσεις με πινακοθήκες που παρουσίαζαν τα περισσότερα ρεύματα. Χωρίς να στέκομαι πολύ στην ονοματολογία τους, όλα μου προκαλούσαν το ενδιαφέρον και γύριζα γύρω τους ξανά και ξανά και χαιρόμουν γενικά και γέμιζα με ικανοποίηση, έστω και για λίγο.

Δώσε μας και λίγα βιογραφικά στοιχεία. Γεννήθηκα το '63 στην Αθήνα, έζησα στη Ζαχάρω, τόπος δουλειάς του πατέρα μου και καταγωγής της μητέρας μου, μέχρι τη Γ' Δημοτικού. Μέχρι τη Γ' Γυμνασίου στην Ανδρίτσαινα, ορεινή Ολυμπία, «η Ελλάδα που αντιστέκεται, η Ελλάδα που υπομένει και όποιος δεν καταλαβαίνει, δεν ξέρει πού πατά και πού πηγαίνει», αυτό ακριβώς. Λύκειο στην Αθήνα, μεγάλο ΣΟΚ, απολυτήριο Λυκείου με κουρέλια τα πανιά και μετά «βουρ» στη Ρουμανία για σπουδές (αφού στην Πάτρα, που είχα περάσει σε κάτι άσχετο λόγω μορίων, δεν παιζότανε με τίποτα· μόνο εγγραφή για αναβολή από το στρατό). Το '87 τελειώνω Μηχανολόγος Μηχανικός. Φαντάρος και μετά λίγο δουλειά πριν το μεταπτυχιακό μου στην Αγγλία. Επιστροφή στην Ελλάδα και από τότε «διασύρομαι» (γέλια) επαγγελματικά στους εργολάβους των δημοσίων και ιδιωτικών έργων. Να είναι καλά οι άνθρωποι, να βγάζουν λεφτάκια, να βιοποριζόμαστε και εμείς οι υπόλοιποι, αν και τώρα τελευταία όλα γίνονται και πιο ζόρικα. Ζόρικα να ακολουθήσουμε το μοντέλο και το πρότυπο, γιατί, κατά τα άλλα, την υγεία μας να έχουμε και όλα είναι πρίμα. Μέσα σε όλα αυτά υπάρχουν παιδιά και μια γυναίκα που αποφάσισε να ζήσει μαζί μου και ακόμα το παλεύει με τα χιλιόμετρα που κάνω πέρα, δώθε και πλαγίως.

Λένα Κιτσοπούλου

Λένε για μένα

Μια σπουδαία προσωπικότητα και ένα σπουδαιότερο δείγμα του πόσο ενδιαφέρουσα μπορεί να είναι η σύγχρονη ελληνική διηγηματογραφία. Αυτά προκύπτουν από τη γνωριμία μας με τη συγγραφέα του βιβλίου «Μεγάλοι Δρόμοι».
Συνέντευξη Δημήτρης Καραθάνος **Φωτογραφία** Χριστίνα Γεωργιάδου

Νευρώδες, ρεαλιστικό, παράφορο, συχνά ωμό, βασισμένο σε ιστορίες ανθρώπων σε καταστάσεις οριακές, σε στιγμές απόγνωσης. Το τελευταίο έργο της Λένας Κιτσοπούλου, «Μεγάλοι Δρόμοι», είναι μια συλλογή διηγημάτων η οποία συγγενεύει θεματικά με τις «Νυχτερίδες», που προηγήθηκαν. Μονάχα που πλέον η ηθοποιός, σκηνοθέτιδα, θεατρική συγγραφέας και διηγηματογράφος προκύπτει αρτιότερη τεχνικά και νοηματικά διαυγέστερη.

Διάβασα κάτι πολύ ωραίο για λογαριασμό σου στην «Athens Voice». Ο Γιάννης Ξανθούλης σε χαρακτηρίζει «Ελληνίδα Φλάνερι Ο' Κόνορ». Πόσο σε επηρεάζουν τα σχόλια των άλλων ως προς τον τρόπο που ζεις και δουλεύεις; Χαίρομαι όταν ένα σχόλιο είναι κοντά στην αλήθεια. Νομίζω ότι ξέρω καλύτερα από τον οποιονδήποτε τι κάνω. Όταν κάποιος καταλαβαίνει την πραγματική μου πρόθεση και την αληθινή μου ανάγκη, τότε χαίρομαι γιατί νιώθω μια πραγματική επικοινωνία. Σε αυτές τις περιπτώσεις, ακόμα και το αρνητικό σχόλιο σε μένα λειτουργεί θετικά.

Ταυτόχρονα, και παρά τις εξαιρετικές κριτικές που πήρε το βιβλίο, δόθηκε μεγάλη έμφαση στην περιστασιακή βωμολοχία που το διατρέχει, αντί για τα σημαντικότερα προτερήματά του. Σε προβληματίζει η πιθανότητα να παγιδευτείς αθέλητα σε μια λογοτεχνική κατηγορία που δε σε εκφράζει; Δυστυχώς αρέσει στους ανθρώπους να κατηγοριοποιούν, να κατατάσσουν, και συνήθως αυτό στηρίζεται σε κάτι επιφανειακό. Όπως σε ένα χωριό θα κρίνανε μια γυναίκα επειδή θα πήγαινε στην εκκλησία με παντελόνι και θα τη λέγανε πουτάνα, άσχετα αν αυτές που θα κρίνανε, οι ντυμένες με τη συντηρητική φούστα και το σταυρουδάκι, ενδεχομένως να είναι μεγαλύτερες πουτάνες στη ζωή τους. Κάπως έτσι το βλέπω. Δε με αφορά η οποιαδήποτε κατηγοριοποίηση, δε θέλω να ασχοληθώ, γιατί αυτοί που την κάνουν την έχουν ανάγκη για προσωπική τους χρήση, εμένα δε μου προσφέρει τίποτα. Με ενδιαφέρει η αυθεντικότητα και σε αυτό που κάνω και σε αυτό που βλέπω. Αυθεντικότητα μπορεί να παράγει και ένας του σαλονιού και ένας του αλωνιού. Άμα κάτι σε πείθει ότι μόνο έτσι μπορεί να είναι, τι σημασία έχει αν έχει μέσα τη λέξη «πούστης» ή «μαλάκας»; Δεν υπάρχουν αυτές οι λέξεις στη γλώσσα μας; Εγώ δε θεωρώ καμία λέξη προκλητική, ούτε κακιά λέξη. Το ύφος και η γλώσσα είναι το μέσον για την κατασκευή της ιστορίας. Το θέμα είναι η ιστορία να πείθει. Η ηθική δεν ανήκει στην τέχνη, η τέχνη είναι ανήθικο πράγμα, δεν έχει σαβουάρ βιβρ.

Υπάρχουν δύο διηγήματα στον τόμο που πραγματεύονται τον έρωτα με αντιθετικούς τρόπους: ο «Έρωτας στην πόλη» και οι «Μεγάλοι δρόμοι». Αντλούσες από προσωπικές σου εμπειρίες; Όλα όσα γράφω ξεκινούν από κάτι προσωπικό. Μετά από λίγο ξεφεύγουν από μένα κι αρχίζουν μια δικιά τους διαδρομή. Σε αυτά τα συγκεκριμένα διηγήματα ο έρωτας έχει δύο διαφορετικές εκφάνσεις, όπως έχει και στη ζωή. Ο έρωτας για όλους μας έχει υπάρξει το καλύτερο και το χειρότερο. Ευτυχία και δυστυχία.

Συμπληρωματικά, διαπιστώνω πως έχεις μεγάλη ικανότητα να πλάθεις χαρακτήρες ολοδικούς σου. Πώς προέκυψαν ο Μουνής ή

ο Καραγκιόζης, για να αναφερθώ σε αυτούς που μου εντυπώθηκαν περισσότερο; Οι χαρακτήρες αυτοί προκύπτουν στην πορεία. Τον Μουνή άρχισα σιγά σιγά να τον φτιάχνω, γράφοντας, χωρίς να έχω προσχεδιάσει κάτι. Ξεκίνησα από τα ρούχα του, του φόρεσα καπέλο, τον έβαλα να σκαλίζει ένα χωραφάκι. Μετά μου φάνηκε σιωπηλός και ήσυχος και αποφάσισα ότι θα ήταν ωραίο να μη μιλάει καθόλου μέσα στο διήγημα, να μη μιλάει ποτέ και οτιδήποτε του συμβαίνει να το μαθαίνουμε από τους γύρω, να είναι φήμες, εικασίες. Όλα κινούνται γύρω του, είναι ο κεντρικός άξονας, κι αυτός αθόρυβος, βουβός, δεν αφήνει ούτε μία πατημασιά. Τον Μουνή τον έβλεπα σαν ταινία, κατά τη διάρκεια που τον έγραφα. Περπατούσε κι εγώ βάδιζα ξωπίσω του. Το ίδιο και ο Καραγκιόζης. Οι ήρωες αυτοί παίρνουνε σιγά σιγά σάρκα και οστά και μετά αρχίζουν και κυκλοφορούν. Εγώ τους παρακολουθώ. Είναι πολύ μαγικό αυτό στη συγγραφή.

Πιστεύεις πως είναι μια καλή στιγμή να αποπειραθείς να γράψεις ένα μυθιστόρημα, έπειτα από τόσα διηγήματα; Σου φαντάζει σαν πολύ δυσκολότερη υπόθεση; Δεν ξέρω αν είναι δυσκολότερη, πάντως είναι σίγουρα πιο χρονοβόρα, απαιτεί μεγαλύτερη έρευνα και σχολαστικότητα. Θα μου άρεσε να το δοκιμάσω, σαν άσκηση, αλλά δε θα ήθελα με τίποτα να γεμίζω σελίδες χωρίς λόγο, δε θα ήθελα να φλυαρήσω. Με τον Μουνή και με τον Κατάθλα στο τωρινό βιβλίο πήγα προς τη νουβέλα, χωρίς να το προσπαθήσω, έγινε από μόνο του και μου άρεσε. Ο Μουνής με στοίχειωσε, ξυπνούσα κάθε μέρα για να τον συνεχίσω. Φαντάζομαι ότι ένα μυθιστόρημα θα έχει αυτή την ωραία εμμονή, του να ζεις για αυτό.

Γράφεις περισσότερο εξαιτίας της ανάγκης να γράψεις, να εξασκήσεις δηλαδή την πράξη, ή γιατί έχεις θέματα που θέλεις να τα επικοινωνήσεις; Γράφω από ανάγκη, γράφω για να γράφω, βέβαια, όταν η ανάγκη είναι τόσο μεγάλη, σίγουρα θέλει και να επικοινωνήσει με τον έξω κόσμο. Πάνε μαζί αυτά. Κάτι μέσα μου σκάει, κάτι εκρήγνυται, κάτι φωνάζει «βοήθεια, εεεεε παιδιάαααα»! Το να έχεις ανάγκη από τη σκέψη σου κάτι να κατασκευάσεις, κάτι απτό, σίγουρα το κάνεις επειδή θες και κάποιος ακόμα να το δει.

Έπειτα από την τόση μοναξιά που απαιτεί το γράψιμο, πώς σου φαίνεται η τετ α τετ επαφή με τους αναγνώστες σου, μέσα από τις παρουσιάσεις και τις δημόσιες συζητήσεις; Αρέσκεσαι να διαπιστώνεις την επίδραση του έργου σου στη ζωή τους; Δε μου αρέσουν πολύ οι παρουσιάσεις και αυτά τα κοσμικά, γιατί έχουν μια τυπικότητα. Με καταπιέζουν αυτά, αναγκάζομαι να είμαι ευγενική, να αυτολογοκρίνομαι, με βάζουν σε έναν ψυχαναγκασμό. Και δεν πιστεύω ότι προσφέρουν και κάτι. Η επικοινωνία συμβαίνει έτσι κι αλλιώς μέσα από το έργο σου. Γι' αυτό κανείς γράφει. Γιατί δεν μπορεί να μιλήσει. Διαλέγει έναν άλλον τρόπο να μιλήσει. Γιατί όταν έχω γράψει ένα διήγημα, με θέμα τον έρωτα, παραδείγματος χάρη, πρέπει να κάτσω μπροστά σε ένα μικρόφωνο και να πω την άποψή μου για τον έρωτα; Τι το έγραψα τότε το διήγημα; Το ωραίο είναι ένας άγνωστος στο πεζοδρόμιο που μπορεί κάτι να σου πει, ένα σχόλιο, κάτι. Αυτού του είδους την επαφή με κάποιον αναγνώστη θα τη βιώσεις έξω στον δρόμο, θα τύχει, δε χρειάζονται επίσημες εκδηλώσεις.

Διαβάζεις εφημερίδες; Βλέπεις τηλεόραση; Μοιράζεσαι τον συλλογικό φόβο που έχει κατακυριεύσει την καθημερινότητά μας; Καθόλου τηλεόραση. Λίγο εφημερίδα. Βαριέμαι. Αφού, άμα κυκλοφορήσω μία μέρα έξω, τα μαθαίνω όλα. Τα βλέπω. Προτιμώ να δω μια ωραία ταινία ή να ακούσω ένα ωραίο τραγούδι του Ζαμπέτα, παρά να ακούσω για το εκατομμυριοστό σκάνδαλο που ξέσπασε ή για την ακρίβεια στο σαλάμι και το κωλόχαρτο. Φυσικά και μοιράζομαι τον φόβο, αλλά πιστεύω κιόλας ότι επωφεληθήκαμε όλοι από ένα άδικο σύστημα και θεωρήσαμε αυτονόητο ότι πρέπει να έχουμε από πέντε αυτοκίνητα και πέντε λάπτοπ και πέντε εξοχικά η κάθε οικογένεια. Φυσικά και δε μου αρέσει που φοβάμαι, που δεν μπορώ βράδυ να παρκάρω στον Κεραμεικό γιατί θα μου σπάσουν το αμάξι, αλλά επίσης καταλαβαίνω και αυτούς τους ανθρώπους που πεθαίνουν από την πείνα, καταλαβαίνω από πού προκύπτει η εγκληματικότητα. Δεν μπορώ εγώ να ζητάω τη βολή μου και την πέργκολά μου, όταν εκατομμύρια κόσμου δεν έχει νερό να πιει. Ζούμε σε ένα άθλιο πολιτικό σύστημα, είμαστε δούλοι, ζούμε κάτω από φασιστικό καθεστώς. Δεν έχω όμως τις ικανότητες του Άρη Βελουχιώτη ή του Τσε Γκεβάρα. Εγώ μπορώ να γράφω, να παίζω, να καλυτερεύω τη σκέψη μου, να καταλαβαίνω ότι τα πράγματα έχουν πάντα δύο όψεις, να τρέφομαι με ομορφιά και να φέρομαι όσο καλύτερα μπορώ πρώτα στον εαυτό μου και κατά συνέπεια και στον διπλανό μου. Αυτή είναι η δύναμή μου. Δεν μπορώ να αλλάξω τον κόσμο, Κεμάλ, άλλωστε αυτός ο κόσμος δε θα αλλάξει ποτέ.

Ακούς μουσική, όταν γράφεις; Δεν μπορώ να ακούω μουσική, όταν γράφω. Θέλω ησυχία και συγκέντρωση. Η μουσική είναι μια τέχνη που θέλει αφοσίωση και προσοχή, που πρέπει, όταν την ακούς, να μην κάνες τίποτα άλλο. Όπως όταν διαβάζεις ένα βιβλίο.

Το βιβλίο «Μεγάλοι Δρόμοι» της Λένας Κιτσοπούλου κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Μεταίχμιο.

...it is never too early for a whiskey,
moreover, is still yesterday in New York
and already tomorrow in Tokyo!!!

(Bourbon Street bar)

...show me the way
to the next whisky bar...

(The Doors - Alabama song)

Bourbon Street

MUSIC - DRINKS - FOOD - CAFE

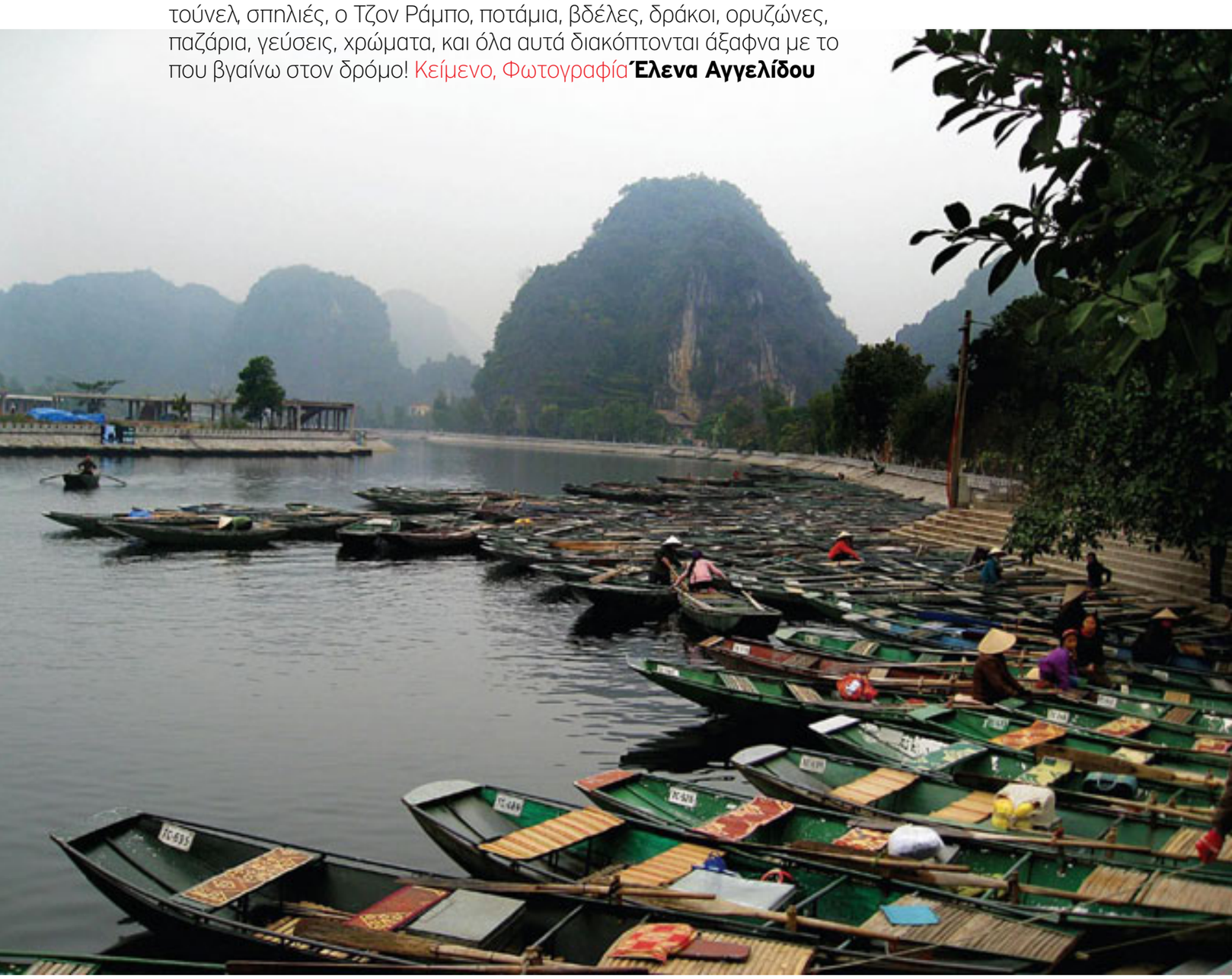
bourbonstreet.skg@gmail.com
www.bourbonstreet.skg.gr

ΚΑΤΟΥΝΗ 11 - ΛΑΔΑΔΙΚΑ τηλ.: 2311 272170

design & creation: DIGITAL GRAFITI

Βιετνάμ για γιε!

«Goood morning Vietnaaam», η φωνή του επισμηνία-dj Άντριαν Κρονάουερ αντηχεί στα αφτιά μου καθώς προσγειώνομαι στην πρωτεύουσα του πρώην Νοτίου Βιετνάμ, γνωστή ως Σαϊγκόν ή Χο Τσι Μινχ προς τιμήν του μεγάλου κομουνιστή ηγέτη. Μέσα στο μυαλό μου παλεύουν μύθοι, πραγματικότητες, Αμερικάνοι, Ρώσοι, Βιετκόνγκ, τούνελ, σπηλιές, ο Τζον Ράμπο, ποτάμια, βδέλες, δράκοι, ορυζώνες, παζάρια, γεύσεις, χρώματα, και όλα αυτά διακόπτονται άξαφνα με το που βγαίνω στον δρόμο! Κείμενο, Φωτογραφία **Έλενα Αγγελίδου**

Το να διασχίσεις μια οδό αποτελεί κυριολεκτικά εγχείρημα ζωής και θανάτου. Ένα επιθετικό κύμα από παπάκια, ποδήλατα, χειράμαξες, μοτοσακό, λεωφορεία και παλιά φορτηγά ρώσικης κατασκευής έρχονται γοργά κατά πάνω σου, χωρίς, βέβαια, να παίζει το φρένο ως επιλογή. Ψάχνοντας απεγνωσμένα για ένα φανάρι, αντικρίζεις το σήμα του σταυρού αντί για το γνώριμο ολοστρόγγυλο κόκκινο φως, και αναφωνείς «Vaya con Dios» ή ενδεχομένως σκέφτεσαι το σήμα της Bayer διασχίζοντας ωσάν αλλόφρων κλασικός πρωτάρης τουρίστας.

Το τρικ το ανακάλυψα πολύ αργότερα στο πολύβουο Ανόι, όπου η χώρα σε θέλει πράο, αγγίζοντας τα όρια της αναισθησίας, να αφήνεις τα δίκυκλα να σε περνάνε ξυστά δίνοντάς τους χρόνο να σε αποφύγουν. Σοκ και δέος, καθώς διαισθάνομαι να κρέμονται ωσάν φίδια πάνω από το κεφάλι μου γυμνά καλώδια της ΔΕΗ, καταλήγοντας σε ένα μπέρδεμα άνευ προηγουμένου, αγκαλιάζοντας την κάθε κολώνα σαν γερασμένος κισσός. Θαρρώ πως αρχίζει όλο αυτό να μυρίζει Βιετνάμ.

Η Δύση, η Ανατολή, ο Βορράς, ο Νότος, η αμερικάνικη και γαλλική επιρροή, ο απόηχος ενός πολέμου με πολλά ερωτηματικά, η χαμηλή κάστα, που παλεύει ανάμεσα στον κομουνισμό του παρόντος και τον επερχόμενο καπιταλισμό, σχηματίζουν το σημερινό πρόσωπο του Βιετνάμ. Μπροστά μου έχω ένα εξουθενωτικό πρόγραμμα: 7 check-in, 10 πτήσεις, λεωφορειάδες, βαρκάδες και ποδαράδες έως τον βορρά, όπου και θα αποχαιρετούσα τούτη τη χώρα που γέννησε το μεγαλύτερο αντιπολεμικό κίνημα.

Πολυτελέστατα ξενοδοχεία, φιμέ τζάμια, εκλεπτυσμένα δυτικού τύπου καταστήματα, σπα, μασάζ, ανέσεις, σε αντιπαράθεση με τις υπαίθριες αγορές γεμάτες φρούτα, λαχανικά, λουλούδια, αρώματα, ρούχα, παπούτσια, πίνακες, αντικείμενα παντός τύπου σε πραγματικά εξευτελιστικές τιμές. Εκεί σου συμβαίνει το ακραίο: σε κάθε παζάρι (και χωράει πολύ) σε πιάνει μια τσιγγουνιά δίχως προηγούμενο, ακόμη και αν αφορά μισό δολάριο. Άντρες, γυναίκες, και το πιο λυπηρό, παιδιά από βρεφική σχεδόν ηλικία επιδίδονται σε εκπόρνευση της επαιτείας και σε παρακαλάνε για ένα πράσινο χαρτονόμισμα, προσπαθώντας να σε βιάσουν ψυχικά πεπεισμένοι πως στον τουρίστα δε θα λείψει. Η υγρασία σε συνδυασμό με την εγκληματικότητα δε σου δίνει πολλά περιθώρια για σουλάτσο, όμως εν τέλει η νύχτα με βρίσκει να πίνω τοπική μπίρα σε ένα εκπληκτικό jazz club παρέα με τους Έλα Φιτζέραλντ, Νίνα Σιμόν και Φρανκ Σινάτρα σε ένα live αναπάντεχα ποιοτικό.

Maalox blues

Μια «βαρκάδα» με το πρώτο φως του ηλίου στην καρδιά του δέλτα του ποταμού Μεκόνγκ, στην πλωτή αγορά Κάι Μπε, εντείνει το σφίξιμο στο στομάχι μου όσον αφορά τις άθλιες συνθήκες ζωής. Το 80% των Βιετναμέζων κατοικούν στα δέλτα των ποταμών σε πλωτές κατοικίες πάνω σε πασσάλους και τα πάντα συμβαίνουν πάνω, δίπλα και μέσα στο ποτάμι. Φάρμες όπου εκτρέφονται φίδια για παρασκευή φαρμάκων και τονωτικών κρασιών δε λείπουν από το πρόγραμμα, όπου τσιμπάω μια κρέμα Cobratox για τις θλάσεις - κάποιοι λένε πως κάνει δουλειά. Ίδωμεν!

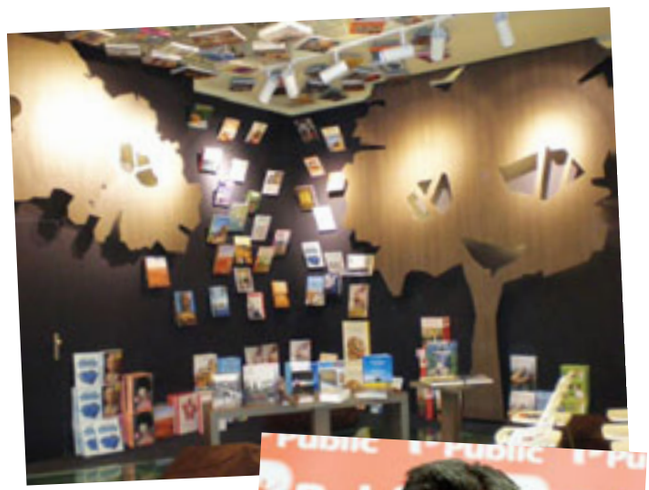
Τα φίδια αποτελούν γευστική πανδαισία, όμως το λυπηρό είναι πως οι Βιετναμέζοι έχουν ως έδεσμα πρωτοκλασάτων περιπτώσεων μια συγκεκριμένη ράτσα σκύλων, κάτι που μου γυρνάει το στομάχι. Το Καν Το, γραφικό, με αγκαλιάζει για μια βραδιά γεμάτη υγρασία. Την επομένη, λίγα χιλιόμετρα έξω από τη Σαϊγκόν άγγιξα για λίγο το ανατριχιαστικό συναίσθημα της κυνηγημένης ζωής των Βιετκόνγκ στο τούνελ Κου Τσι. Σπηλιές, λαγούμια και ένα υπόγειο σύστημα επικοινωνίας 250 χιλιομέτρων μέσω τούνελ που χρησιμοποιούσαν οι Βορειοβιετναμέζοι για να διεισδύσουν πίσω από γραμμές του εχθρού με έβαλαν στο κλίμα. Με 20 δολάρια επέλεξα το όπλο της αρεσκείας μου (είχα επιλογή ανάμεσα σε αμερικάνικο ή βιετναμέζικο) και μύρισα ανεπαίσθητα το μπαρούτι του πολέμου. Ένα Καλάσνικοφ (AK47) και 10 σφαίρες αποκάλυψαν ένα νέο ταλέντο που με τρόμαξε ιδιαιτέρως. Το Πολεμικό Μουσείο, με το συγκλονιστικό φωτογραφικό υλικό, ωθούσε τους τουρίστες σε αγορές ανάμεσα από πολεμικά λάφυρα τύπου κράνη, ταυτότητες, αξεσουάρ των νεκρών αμερικανών στρατιωτών, με τους αναπτήρες Zippo να κάνουν θραύση.

Μετά την άφιξη στο αεροδρόμιο του Ντανάνγκ, μια υπέροχη διαδρομή στην εξοχή του Βιετνάμ με προορισμό τη Χόι Αν, ένα μνημείο παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO, η οποία υπήρξε κατά τον 16ο αιώνα το μεγαλύτερο αποικιακό κέντρο, με μαγεύουν κυριολεκτικά. Αρχιτεκτονική με έντονες κινέζικες επιρροές, λαϊκές αγορές με γοητευτικά πρόσωπα σκαμμένα από την κούραση, λυγερόκορμες νέες με το μεταξωτό «άου γιάι»(το παραδοσιακό γυναικείο ντύσιμο), τουρίστες να περιφέρονται στα γραφικά σοκάκια ψάχνοντας για μοναδικά κομμάτια βιετναμέζικης παράδοσης είτε να ράβουν το απόλυτο κουστούμι, ενώ εγώ ακόμα χτυπάω το κεφάλι μου για κάτι ζευγάρια Nike τύπου Jordan-Patchwork σε σχέδια που δεν υπάρχουν αλλού στον κόσμο.

Στους 36 δρόμους

Επόμενος σταθμός η Χουέ, πρωτεύουσα του Βιετνάμ στο διάστημα 1802 - 1945, κάνοντας μια πραγματικά υπέροχη διαδρομή, γνωρίζοντας τη βιετναμέζικη ύπαιθρο, όπου κυριαρχούν ορυζώνες, νεροβούβαλα, ποτάμια και ζούγκλες, με εναλλαγή τοπίων βουνού και θάλασσας. Έπειτα από μία βαρκάδα στο ποτάμι των αρωμάτων (το ταξίδι έσφυζε από περιηγήσεις στο νερό), ανάμεσα από γραφικές

Public
SOULMATES

Ήσουν κι εσύ εκεί!

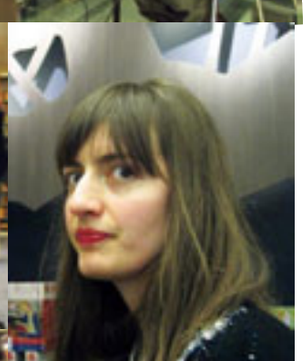

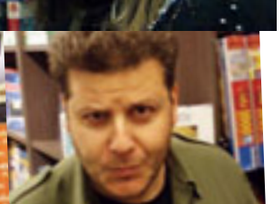

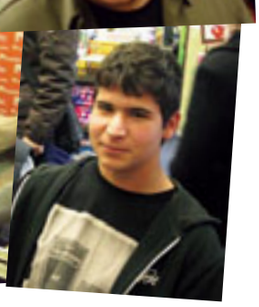

Οι Πέμπτες στα Public έχουν το άρωμα των σελίδων αλλά και των ηρώων του περιοδικού SOUL. Αυτό είναι, άλλωστε, και το νόημα του χάπενινγκ Public SOULmates, όπου γνωστές προσωπικότητες ανταμώνουν με το κοινό και αποκαλύπτουν άγνωστες πτυχές του ταλέντου και του χαρακτήρα τους. Η ραδιοφωνική παραγωγός Έλενα Αγγελίδου παράτησε το μικρόφωνο και άνοιξε το λάπτοπ της παρουσιάζοντας με λέξεις τις εικόνες της από τα ταξίδια της στον πλανήτη. Ο τραγουδοποιός Φοίβος Δεληβοριάς άφησε προς στιγμήν τις νότες και εξομολογήθηκε την αγάπη του για τα comics και τους ήρωες της strip κουλτούρας. Κι όσοι παραβρέθηκαν, είχαν την ευκαιρία να συνομιλήσουν, να ρωτήσουν, να λάβουν απαντήσεις, να διασκεδάσουν, να προβληματιστούν, αλλά και να γνωρίσουν με έναν μοναδικό τρόπο αυτούς τους μοναδικούς ανθρώπους. Πάντα τέτοια, και ραντεβού με τους SOULmates του Απριλίου.

παγόδες και στούπες, τοπικές αγορές, και κατευθύνομαι για την πρωτεύουσα του Βορρά και της χώρας, το Ανόι. Έπειτα από 33 χρόνια, το κορμί του Χο Τσιν Μινχ ακόμη βρίσκεται μέσα σε μια κρύπτη στο μαρμάρινο μαυσωλείο, στο κέντρο της πόλης.

Με την πρωινή ψύχρα βρίσκομαι ήδη να κωπηλατώ στο Ταμ Κοκ μέσα στον Κόκκινο Ποταμό με απίστευτες τοιχογραφίες και ιερά σπήλαια, με απεγνωσμένους μικροπωλητές να με πλευρίζουν με βάρκες προσπαθώντας να με πείσουν να αγοράσω τοπικές κατασκευές και λιχουδιές. Με το που μεσημεριάζει, ξεχύνομαι ανάμεσα στα κορναρίσματα και το χάος φορώντας τη δικιά μου χρωματιστή trendy μάσκα για το καυσαέριο, στους 36 δρόμους του Ανόι, την «πόλη που κυκλώνεται από τα νερά». Ο δρόμος του μεταξιού, του ρυζιού, του χάρτου, του βραστού ψαριού και πολλά σοκάκια της παλιάς γραφικής συνοικίας έχουν ακόμη τα ίδια ονόματα από τον 18ο αιώνα και αποπνέουν τη γαλλική εσάνς. Αναψοκοκκινισμένοι δυτικοί βολεμένοι στα φαρδιά καθίσματα των δικύκλων κάνουν προκάτ βόλτες στα στενά, ηλικιωμένοι στην άκρη του δρόμου καπνίζουν περίεργες πίπες, πιθανόν με όπιο, λουλούδια, μπαμπού, υφάσματα, υαλικά και διάφορα είδη πορσελάνης, έπιπλα, ακόμα και μουσικά όργανα, και σε κάθε γωνιά ξεπροβάλλουν Βιετναμέζες με τα χαρακτηριστικά στρογγυλά καπέλα να πωλούν διάφορα εξωτικά φρούτα και λαχανικά. Κάποιο παιδί με φυλλάδια για τις «Μαριονέτες στο νερό» (must ατραξιόν) με αποσυντονίζει, όμως το μυαλό μου ήδη βρίσκεται στην επόμενη τελευταία μέρα στο Χάλονγκ Μπέι.

Φωτογραφίες και φυλλάδια με είχαν προετοιμάσει πλήρως. Ο μαγευτικός κόλπος Χαλόνγκ Μπέι περιλαμβάνει περίπου 3.000 νησιά από ασβεστόλιθο. Ένα τύπου παλαιό πειρατικό πλοιάριο, λες και ξεπήδησε από κάποια ταινία επιστημονικής φαντασίας, ξεγλιστρούσε μαλακά ανάμεσα στις μικρές και γραφικές νησίδες και το μόνο που ακουγόταν ήταν το «τσαφ τσαφ» των φωτογραφικών μηχανών. Οι περισσότεροι βολεύτηκαν μέσα στο πλοίο να απολαύσουν το εκλεπτυσμένο μενού. Σβέλτα τσίμπησα κάτι και ανέβηκα μόνη στο κατάστρωμα δίπλα στον καπετάνιο να αποχαιρετίσω τούτο τον τόπο καταλλήλως. Το κρύο ήταν αφόρητο, το iPod αναβόσβηνε στα χέρια μου και, καθώς οι Film γήτευαν τη στιγμή με το «Alarm», αναφώνησα αποσβολωμένη: Gooodbyyye Vietnaaam!

Public SOULMATES

Οι Πέμπτες του Απριλίου έχουν ψυχή!

Το περιοδικό **SOUL** και το **Public της Τσιμισκή** (Στοά Χιρς) παρουσιάζουν την ενότητα **Public SOULMATES.** Μοναδικά απογεύματα Πέμπτης, όπου ο διευθυντής του SOUL, **Στέφανος Τσιτσόπουλος,** και ο αρχισυντάκτης του, **Δημήτρης Καραθάνος,** υποδέχονται, συζητούν, ανακρίνουν και ωθούν τους επώνυμους καλεσμένους τους να εξομολογηθούν και να αποκαλύψουν άγνωστες πτυχές του χαρακτήρα και του ταλέντου τους.
Να είσαι εκεί, γιατί πολλά θα μάθεις και εξαίσιους τύπους θα γνωρίσεις.

Πέμπτη 7 Απριλίου, 19:00
Σπύρος Πέγκας, Η Μεσόγειος φλέγεται!

Εκτός από την ενασχόλησή του με τις τέχνες και τα γράμματα, ο Αντιδήμαρχος Πολιτισμού, Τουρισμού και Παιδείας είναι ο ιδανικός λόγω των σπουδών του στις πολιτικές επιστήμες για να αναπτύξει όλα τα σχετικά με τις εξελίξεις και τις εξεγέρσεις σε Τυνησία, Λιβύη, Αίγυπτο. Πού οφείλονται; Ποιες νέες γεωπολιτικές γεννιούνται; Ποια η σημασία τους για την παγκόσμια ειρήνη και συμβίωση; Ο Σπύρος Πέγκας σε ένα international hard talk Public SOULmates live interview.

Πέμπτη 14 Απριλίου, 19:00
Στάθης Παναγιωτόπουλος, Σινεμά

Δεν είναι μόνο ένας εξαίσιος ραδιοφωνικός ροκ dj στον Imagine 89,7, ούτε ένας χιουμορίστας από το team του «Ράδιο Αρβύλα». Εκτός από τη μουσική και το φαν, ο Στάθης Παναγιωτόπουλος λατρεύει το σινεμά. Είτε να βλέπει ταινίες είτε να παίζει σε αυτές. Πώς κόλλησε με τη μεγάλη οθόνη; Ποιοι είναι οι αγαπημένοι του σκηνοθέτες, ηθοποιοί και ταινίες; Για ποιο λόγο γράφτηκε και παρακολουθεί μαθήματα ηθοποιίας; Ο κινηματογραφικός Στάθης Παναγιωτόπουλος σε ένα σελιλόιντ Public SOULmates live interview.

Πέμπτη 28 Απριλίου, 19:00
Γιώργος Σκαμπαρδώνης, Ρεμπέτικα

Ο συγγραφέας και δημοσιογράφος Γιώργος Σκαμπαρδώνης δεν είναι μόνο ένας εύστοχος καταγραφέας της ζωής και της ιστορίας της πόλης, είτε τις διηγείται στην εφημερίδα «Μακεδονία» είτε σε εξαίσια βιβλία, όπως το τελευταίο του «Μεταξύ σφύρας και Αλιάκμονος», αλλά και ένας βαθύς γνώστης της ρεμπέτικης μουσικής. Πού ήταν το «Ουζερί Τσιτσάνης»; Ποια ήταν η ηρωίδα και ο νταλγκάς του Μάρκου Βαμβακάρη; Ποιο το ιστορικό πλαίσιο που γέννησε το ρεμπέτικο και ποιες οι ιστορίες που κρύβονται πίσω από τους μπαγλαμάδες, τους τεκέδες και τους μάγκες της εποχής; Ο ορκισμένος ρεμπέτης Γιώργος Σκαμπαρδώνης σε μια Public SOULmates Πέμπτη σαν πενιά.

Public SOULmates - Είσοδος ελεύθερη
7, 14 και 28 Απριλίου, στις **19:00,** στην αίθουσα εκδηλώσεων των πολυκαταστημάτων **Public** (Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 - Μητροπόλεως 33, Θεσσαλονίκη Τ: 2310 227 288, www.public.gr).

This is Ra

Το soundtrack της πόλης, το podcast της άνοιξης.

dio SOUL

Κείμενο **Δημήτρης Καραθάνος**

MOGWAI

HARDCORE WILL NEVER DIE, BUT YOU WILL (EMI)

Οι Mogwai είναι μια μπάντα την οποία δεν έχει δικαιώσει ακόμα η ιστορία, μολονότι μια ολόκληρη γενιά πάτησε στον ήχο της και απέκτησε υπόσταση χάρη στις δαιδαλώδεις κιθαριστικές εποποιίες του post rock. Όταν η τάση ξεθώριασε, απέμειναν να αναπαράγουν την ίδια τεχνοτροπία ενώπιον ενός μικρού πιστού ακροατηρίου. Το πρώτο πράγμα που κάνει φοβερή εντύπωση στο έβδομο άλμπουμ τους, είναι οι μελωδίες, κρυστάλλινες και φρέσκες. Έπειτα, τα συμμαζεμένα τραγούδια. Σχεδόν τίποτα δεν ξεπερνά τα πέντε λεπτά. Τέλος, η συνθετική αρτιότητα: έξω τα μακροσκελή πιανιστικά πρελούδια, έξω οι γοερές νότες που μετεωρίζονται στο κενό, μέσα το στακάτο τέμπο, ο ηλεκτροπόπ παλμός, το παροδικό ορμητικό distortion, μαζί με ορισμένα από τα πιο εμπνευσμένα ριφ των Γλασκοβέζων. Το «Mexican Grand Prix» είναι ένα βροντερό respect στους Neu!, το «San Pedro» κοιτά την άβυσσο κατάματα, το «George Square Thatcher Death Party» κλιμακώνεται πανηγυρικά οργισμένο - και πόσο καλύτερο τίτλο μπορεί να σκαρφιστεί κάποιος;

PJ HARVEY

LET ENGLAND SHAKE (UNIVERSAL)

Καθώς μπαίνουμε για τα καλά στην επόμενη φάση του μεγάλου ροκ μύθου της PJ Harvey, και ενώ πλέον έχουμε δεχθεί ότι δεύτερο «Stories From the City...» δε θα υπάρξει (πιθανότατα ούτε καν «To Bring You My Love»), κατασταλάζει σιγά σιγά η επίγνωση ότι αυτό το γκροτέσκο πλάσμα που κυνηγά τυφλά την κάθε του επιδίωξη δεν υπακούει σε καμία συνταγή. Αυτό δε που εντυπωσιάζει περισσότερο πάνω της δεν είναι μονάχα η άρνηση να επαναλάβει τις πιο πετυχημένες δουλειές της ή να λειτουργήσει προβλέψιμα, αλλά η πρωτοφανής σιγουριά που την υποκινεί να φλερτάρει με το παράδοξο. Μιλάμε, άλλωστε, για μια καλλιτέχνιδα της οποίας «ο μεγαλύτερος φόβος είναι η απομίμηση», και διετέλεσε επιστήθια φίλη του Captain Beefheart, που υπήρξε και μέντοράς της.

Επιγραμματίζοντας: Αμέσως μετά το «Stories From the City, Stories From the Sea», η PJ Harvey έμεινε για τέσσερα χρόνια ανενεργή. Κατόπιν επέστρεψε με ένα άλμπουμ ηχογραφημένο σε τετρακάναλα και οχτακάναλα. Ακολούθησε ένα ακόμη, βασισμένο σε ακουστικό πιάνο, που έμαθε, μάλιστα, να το παίζει όψιμα, για να καλύψει τις ερμηνευτικές της ανάγκες. Σε όλο αυτό το διάστημα, δεν υπήρχε κανένα άγχος, καμιά βιασύνη. Τίποτα άλλο, εκτός από ρωμαλέα, στιβαρή τραγουδοποιία και ισχυρογνωμοσύνη. Χάρη στην επινοητικότητα, την αφοσίωση και το αστείρευτο ταλέντο της, η PJ Harvey καταλήγει να γίνεται καλύτερη από δίσκο σε δίσκο.

Σήμερα επιλέγει να συνθέσει έναν παιάνα στη βρετανοσύνη, ένα κόνσεπτ άλμπουμ που πατάει στα μουσικά ιδιώματα του νησιού, το μιούζικ χολ, τη φολκ, τη ρέγκε, καθώς και την «υγρή γκρίζα βρόμα των αιώνων, την ομίχλη που τυλίγεται πάνω από τα βουνά, τους τάφους και τους νεκρούς καπετάνιους». Όπως ήταν αναμενόμενο, αυτό που προκύπτει είναι μια δουλειά που δε μοιάζει με τίποτα, αλλά καταφέρνει για πολλοστή φορά να ενθουσιάσει.

Πρόσφατα, και ίσως εξαιτίας της μόνιμα στριφνής στάσης της προς τα μίντια, η PJ αποδείχτηκε αναπάντεχα αναλυτική σε συνέντευξη που παραχώρησε για το άλμπουμ: «Σαν στιχουργός δεν επιδιώκω να γράψω την αυτοβιογραφία μου... Πάνω από όλα με ενδιαφέρει ο τρόπος που οι άνθρωποι σχετίζονται αναμεταξύ τους... Είναι οι φαντασιακές καταστάσεις αυτές που θα αποδείξουν τη στιχουργική σου επάρκεια». Προσέξτε την επαναλαμβανόμενη χρήση της λέξης «στιχουργός». Παρακάτω, μάλιστα, δηλώνει ότι έγραφε τους στίχους του δίσκου επί τρία χρόνια. Πέρα από την επιμελή δουλειά και τις καλές προθέσεις, δε χρειάζεται πολύ καλή διάθεση για να τοποθετήσεις το «Let England Shake» δίπλα στα σπουδαιότερα επιτεύγματά της.

THE VACCINES

WHAT DID YOU EXPECT FROM THE VACCINES? (SONY)

Στην πρώτη τους συναυλία, πριν από λίγες εβδομάδες, διακόσιοι έμειναν απέξω. Όχι ο Άλεξ Καπράνος, αλλά ένας Kaiser Chief. Οι δημοσιογράφοι που τους παρακολούθησαν μιλάνε για «μπάντα που θα αλλάξει τους κανόνες του παιχνιδιού» και «γκρουπ που βγαίνει ένα σε κάθε γενιά». Όλα αυτά, ενώ είχαν δεν είχαν καν ηχογραφήσει ντέμο και η εμφάνισή τους διήρκησε γύρω στα 25 λεπτά.

Ταυτόχρονα, η κυκλοφορία μιας είδησης, σύμφωνα με την οποία, η μητέρα του μπασίστα τού είχε δωρίσει ένα τεσσάρι διαμέρισμα στο Κένσιγκτον για να διεξάγει τα πάρτι του, ανατροφοδότησε τη συζήτηση πως το indie είναι μια τελειωμένη ουτοπία και πλέον οι τόρπδες δε διανέμουν μονάχα τη μουσική, αλλά τη φτιάχνουν κιόλας.

Και ενώ όλα όσα γράφουμε ώς τώρα δίνουν κάθε λόγο για να μην ασχοληθεί κανείς με αυτή την μπάντα (υπερβολικό hype, παλιό χρήμα, celebrity αλισβερίσια), αρκεί να αφιερώσεις τα 80 δευτερόλεπτα που χρειάζονται για να ακούσεις το πρώτο τους σινγκλ, «Wreckin Bar (Ra Ra Ra)», για να διαπιστώσεις το ουσιώδες: οι Vaccines τα σπάνε.

This is Radio SOUL! Άκου τα εβδομαδιαία podcasts του SOUL στο site της Athens Voice. Ο Δημήτρης Καραθάνος και ο Στέφανος Τσιτσόπουλος παίζουν τις μουσικές που το αναλογικό ραδιόφωνο έχει λησμονήσει. www.athensvoice.gr/podcasts

URBAN GIRLS

Ένα «βρόμικο» άλμπουμ για τα επικίνδυνα κορίτσια του Μεγάλου... Μήλου. Με την υπογραφή του Howard Huang και της Taschen. Κείμενο Γιώργος Παπαγεωργίου

Εξωτικές καλλονές λουσμένες από νέον φώτα, που τις νύχτες ξεπλένουν τους βρόμικους δρόμους της Νέας Υόρκης. Άγριες κι επικίνδυνες. Καβαλούν μηχανές, ληστεύουν τράπεζες, οπλοφορούν σαν γιαπωνέζες assassins, κλωτσάνε σαν ηρωίδες σε δεύτερο ρόλο στο «Kiss ass». Ποζάρουν αγέρωχες σαν poster girls σε ημερολόγια προορισμένα να διακοσμήσουν τοίχους από διαμερίσματα όπου κατοικούν «βαποράκια» ή ατάλαντοι graffiti artists, λαϊκά nerds ή αφιονισμένοι χάκερ που το έβαλαν σκοπό να μακελέψουν το site της εταιρίας μισθοφόρων Blackwater. Με μια δεξιοτεχνική μείξη classic glamour επεξεργασμένου από σχεδόν κομιξίστικα digital εφέ, με εμφανείς επιρροές από τα Tokyo anima αλλά και την εικονοκλασία της έθνικ περηφάνιας, όπως τη δόξασαν είτε τα blaxploitation films είτε ανατολίτικα Χονγκ Κονγκ καράτε, τα κορίτσια του Χάουαρντ Χουάνγκ δείχνουν σαν ανώνυμες γαζέλες του διπλανού γκέτο. Όμως, μην ξεγελιέστε. Στην πραγματικότητα, οι ηρωίδες του είναι εξέχουσες περσόνες της σοουμπίζ, όπως η τραγουδίστρια Jackie O ή η ηθοποιός Vida Guerra. Celebrity icons που αποτυπώθηκαν για το περιοδικό «Black Men» από τον ταϊβανέζο φωτογράφο, που βολοδέρνει στη Νέα Υόρκη τα τελευταία χρόνια. Το άλμπουμ «Urban girls» κυκλοφορεί από την Taschen απαθανατίζοντας μια άλλη εκδοχή του «Sex and the City». Ωστόσο, δεν υπάρχουν οι clean cut αξίες της Κάρι, της Σάρλοτ, της Μιράντας και της Σαμάνθας, αλλά η βρομιά, η λαγνεία, ο κίνδυνος, που ανά πάσα στιγμή ξεπηδούν από τα σωθικά της σύγχρονης μητρόπολης.

project#2 exhibition

DECORAMA ARTE

Design & Art Gallery

presents

ΑΝΑΔΟΜΗΣΗ ΜΟΡΦΗ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΜΝΗΝΟΣ

Ζωγραφική, κατασκευές

ΓΙΑΝΝΗΣ & ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΚΡΗΣ

Αντικείμενα βιομηχανικού σχεδιασμού

Εγκαίνια έκθεσης
Τετάρτη 6 Απριλίου
στις 19:30

Διάρκεια έκθεσης
30 Μαρτίου έως
8 Μαΐου 2011

Ωράριο λειτουργίας
Τρίτη, Πέμπτη, Παρασκευή,
11:00-15:00 & 18:00-21:00
Τετάρτη, 11:00-19:00
Σάββατο, Κυριακή, 12:00-16:00

Οργάνωση και Καλλιτεχνική επιμέλεια Νίκος Βουκυκλαράκης

Γεωργίου Παπανδρέου 39, 54646, Θεσσαλονίκη, Τ 428207

SOUL 2310 MAGAZINE Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
REPUBLIC 100.3
IANOS ΕΚΔΟΣΕΙΣ
mandola ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ Κατούνη 19 - Θεσσαλονίκη

Schokoladen

Then we taste Berlin

Ένα παλιό εργοστάσιο σοκολάτας αναβλύζει καυτά εκχυλίσματα τέχνης κι επικοινωνίας. Το «Schokoladen» είναι μια τρανή απόδειξη πως το Βερολίνο παραμένει πάντα το άνδρο της ελευθεριακής κουλτούρας. Βερολίνου

Κείμενο, Φωτογραφία **Στέλιος Βακαλούδης**

Καλοκαίρι του ‘90. Τη στιγμή που οι μπουλντόζες έκαναν την εμφάνισή τους για να απομακρύνουν το Τείχος, στους δρόμους, που σήμερα ξεχειλίζουν μουσική, άρχιζε η διακόσμηση ενός χώρου που σκοπός του ήταν να φιλοξενεί και να βοηθάει τους νεαρούς καλλιτέχνες της γειτονιάς. Να γίνει, όπως σκέφτονταν τότε οι δημιουργοί του, ο σύνδεσμος μεταξύ ζωής και τέχνης. Η ιδέα αγκαλιάστηκε από τον κόσμο (όπως αγκαλιάζονται τα «openings» των σκυλάδικων στην Ελλάδα) και γρήγορα η φήμη του πρότζεκτ επεκτάθηκε σε όλο το Βερολίνο.

Εκμεταλλευόμενοι τα πολλά εγκαταλελειμμένα κτήρια εκείνης της εποχής, οι άνθρωποι του «Schokoladen» μεταμόρφωσαν ένα παλιό εργοστάσιο σοκολάτας σε εργοστάσιο τέχνης. Το ισόγειο της πρόσοψης έγινε μπαρ με ζωντανή μουσική, το πίσω μέρος θέατρο, οι τουαλέτες των εργαζομένων προβάδικα, το γραφείο του διευθυντή ατελιέ ενός ζωγράφου, τα υπόλοιπα δωμάτια στούντιο ηχογραφήσεων, mastering houses και χώροι όπου σχεδιάζονται animation.

Ασφαλώς αυτό το εργοστάσιο «μπουμπούκι» στο κέντρο του Βερολίνου, και συγκεκριμένα στην Ackerstraße 169, δε θα το είχε αφήσει ανεκμετάλλευτο ο Αδόλφος. Το χρησιμοποίησε, λοιπόν, για να στεγάσει τη νεολαία του, τη λεγόμενη «Hitlerjugend». Ούτε θα είχε ξεφύγει από το μάτι κάποιου επιχειρηματία, για να γίνει πολυκατάστημα. Η αγορά πραγματοποιήθηκε το ’93, και έκτοτε ο μπίζνεσμαν προσπαθεί με νύχια και δικηγόρους να πετάξει έξω τα «κατακάθια» της κοινωνίας, αλλά με αποτυχία. Όπως λένε και τα μπλουζάκια που κυκλοφορούν, «Schokoladen Bleibt» («Το Schokoladen μένει»).

Όταν πρωτοάνοιξε ο χώρος, κατά τη διάρκεια της μέρας λειτουργούσε ως γκαλερί, φιλοξενώντας έργα νέων καλλιτεχνών, ενώ την Παρασκευή και το Σάββατο μπορούσες να ακούσεις και να δεις ζωντανά τις ανερχόμενες μπάντες της εποχής. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και σήμερα. Την επιμέλεια έχουν αναλάβει πέντε διαφορετικοί ατζέντηδες διοργανώνοντας βραδιές με συγκεκριμένο ύφος: «Acoustic Moon Club», «M.Soundtrack», «Lofi Lounge»... Η υπεύθυνη της βραδιάς «Acoustic Moon Club», Sarah Asling, μου εξηγεί πως έπρεπε να πάει μια Κυριακή του 2001 σε ένα από τα meetings των βασικών 15 περίπου μελών και να προτείνει την ιδέα της. Την ίδια διαδικασία ακολουθεί όποιος θέλει να εργαστεί στο «Schokoladen». Εκτός από τα πολύ σημαντικά meetings της Κυριακής, μία φορά τον χρόνο γίνεται ένα μεγάλο πάρτι, στο οποίο όλοι εργάζονται δωρεάν και τα έσοδα πηγαίνουν αποκλειστικά στις ανάγκες του χώρου.

Ο Stefan Wolf, υπεύθυνος για την τεχνική λειτουργία του θεάτρου κι ένας από τους πιο «παλιούς» της παρέας, ξεκινά να μου μιλάει νωχελικά για τη δουλειά του. Σταδιακά φτάνει σχεδόν να φωνάζει παθιασμένα για το πώς αυτός και ο φίλος του, Matthias Horn, ανεβάζουν μόνοι τους εδώ και δώδεκα χρόνια, χωρίς καμία οικονομική βοήθεια, περισσότερα και ποιοτικότερα έργα από τεράστια θέατρα του Βερολίνου. Ο Johann Camut, σκηνοθέτης μιας παράστασης που ανέβηκε στον χώρο, επιβεβαιώνει τα λεγόμενα, προσθέτοντας, μάλιστα, ότι ο ίδιος έμαθε για το μέρος από δάσκαλό του και επίτιμο καθηγητή πανεπιστημίου, ο οποίος έχει ανεβάσει παραστάσεις σε όλα τα θέατρα της Γερμανίας, όμως ακόμα θεωρεί το θέατρο του «Schokoladen» ως το ποιοτικότερο του Βερολίνου.

Συζητάμε ακούγοντας αμυδρά μια πανκ μπάντα να κάνει πρόβα σε ένα από τα υπόγεια. Ο Stefan μου τονίζει πως, ακόμα και αν δεν αρέσει σε κάποιον το πανκ, επιδρά θετικά στη δημιουργία η συνεχόμενη μουσική που γλιστρά μέσα από τους τοίχους του εργοστασίου.

Φεύγοντας ένας από τους καλλιτέχνες που ζουν και εργάζονται στο «Schokoladen», ο Eric Bacher, μου παρουσιάζει τη δουλειά του, που, μεταξύ άλλων, περιλαμβάνει και την έκδοση παιδικών βιβλίων.

Η Sarah στη μουσική, ο Stefan στο θέατρο και ο Eric στα εικαστικά μου δείχνουν σε ένα και μόνο βράδυ πώς επιτυγχάνεται ο σύνδεσμος μεταξύ ζωής και τέχνης, αλλά και πώς είναι δυνατόν μια ομάδα ανθρώπων να κρατά την ίδια φιλοσοφία στο πέρασμα των χρόνων. Ακόμα και αν δρα σε μια περιοχή που πλέον σφύζει από πανάκριβες βιτρίνες, εμπορικά κέντρα, αντιπροσωπίες αυτοκινήτων/ονείρων και άπληστων τουριστών, που θα τρέξουν να κατακλείσουν το επόμενο cool μέρος, βγαίνοντας άπειρες φωτογραφίες και ξοδεύοντας ό,τι έχουν σε μια έσχατη προσπάθεια να περάσουν καλά.

THE FLYING
CULINARY
CIRCUS
The Flying
Culinary Circus

ΙΠΤΑΜΕΝΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

Ενα ιπτάμενο μαγειρικό τσίρκο χαράς και σπάνιων γεύσεων στήνει τη χύτρα του παντού ανά τον πλανήτη. Είναι τρελή αυτή η παρέα των νορβηγών σεφ!

Συνέντευξη
Ελισάβετ Αρκολάκη

Γκρουπάκι που αλωνίζει τον κόσμο με μια βαλίτσα στο χέρι, κάνοντας τουρ, fully booked, σε διάφορες γωνιές του πλανήτη, που όμως ουδεμία σχέση έχει με μουσική. Οι νεαροί νορβηγοί σεφ Tor Jørgen Kramperud, Trond Svendgård, Mathias Spieler Bugge και Hans Kristian Larsen βρίσκονται πίσω από το Flying Culinary Circus. Με έδρα τους το Όσλο, ίδρυσαν την πρώτη κινητή εταιρία catering που εξυπηρετεί πελάτες σε παγκόσμιο επίπεδο. Στόχος τους να προμοτάρουν τη νορβηγική κουζίνα, κληρονομιά και κουλτούρα εκτός των εθνικών τους συνόρων και να βοηθήσουν Νορβηγούς που μένουν μόνιμα στο εξωτερικό να παρουσιάσουν τις καλύτερες γεύσεις που έχει να προσφέρει η χώρα τους.

Έχοντας ως βάση τους το πάθος για τα ταξίδια και τη μαγειρική, και με όραμα να γίνουν η πρώτη ομάδα σεφ που ταξιδεύει ανά τον κόσμο με διεθνή αναγνώριση, η τετράδα έχει βρεθεί μέχρι στιγμής σε 36 χώρες, από Ευρώπη σε Αμερική και από Ασία μέχρι Νότιο Αφρική. Για τους τέσσερις φίλους, όλα ξεκίνησαν ουσιαστικά στο Σέντραλ Παρκ της Νέας Υόρκης, πίσω στο 2005, όπου ανέλαβαν την επιμέλεια των γαστρονομικών εδεσμάτων στα εγκαίνια του θεατρικού έργου «Peer Gynt», σε ένα VIP event στην ταράτσα του «Arsenal» (δεύτερο παλαιότερο κτήριο στο Σέντραλ Παρκ). Το αποτέλεσμα ενθουσίασε τους παρευρισκόμενους κι άνοιξε την πόρτα για την επόμενη πρόσκληση και τη φήμη. Η συνταγή πέτυχε, η ομάδα έδεσε, και από το 2009 και μετά δουλεύουν αποκλειστικά και μόνο ως Flying Culinary Circus.

Σε ατομικό επίπεδο, ο Tor είναι εξπέρ σε ό,τι έχει να κάνει με βότανα και λαχανικά, ο Trond καταπιάνεται με τα θαλασσινά και τα ψάρια, τον Mathias τον βρίσκουμε στις σούπες και τις σάλτσες, ενώ ο Hans Kristian αναλαμβάνει το κρέας. Όλοι τους έχουν δουλέψει σε εστιατόρια με αστέρια Michelin, ενώ οι Tor και Trond έχουν υπάρξει και μέλη της Εθνικής Ομάδας Σεφ της Νορβηγίας. Ο τελευταίος, μάλιστα, έχει στεφθεί και νικητής στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα των Σεφ, Bocuse d'Or (Concours mondial de la cuisine), το 2003.

Γιατί Flying Culinary Circus; Σύμφωνα με τον Trond, αφενός γιατί βρίσκονται συνεχώς εν κινήσει και αφετέρου γιατί δεν κρύβονται στην κουζίνα τους, αλλά βγαίνουν έξω, επικοινωνούν και διασκεδάζουν με τον κόσμο. Επίσης επιφυλάσσουν εκπλήξεις: σε μια εκδήλωση στη Νότιο Αφρική, η τετράδα κατέφθασε κυριολεκτικά από τον ουρανό, κατεβαίνοντας στα τραπέζια με αλεξίπτωτα πλαγιάς.

Μαλώνουν δουλεύοντας; Ο Trond απαντά: «Δε διαφωνούμε συχνά, αλλά μπορεί κάποτε να καυγαδίζουμε μισή ώρα για το αν θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε κάποιο συγκεκριμένο μπαχαρικό σε κάποιο πιάτο ή όχι. Στο τέλος όμως πάντα γελάμε».

www.fccircus.com

Αντώνης Σουσάμογλου

Κ.Ο.Θ. Underground

Το «πρώτο βιολί» της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης είναι ένα ανήσυχο πνεύμα που δε βολεύεται με το αναλόγιό του στημένο μόνο στο Μέγαρο. Γιατί αν όλα είναι μουσική, τότε και όλοι οι δρόμοι πρέπει να γεμίσουν με μουσική.
Συνέντευξη Ναυσικά Γκράτσιου Φωτογραφία Γιώργος Παπαδόπουλος

«Είμαι εξάρχων βιολιστής στην Κ.Ο.Θ., δηλαδή, αυτό που ο κόσμος ονομάζει "πρώτο βιολί". Είναι αυτός που με το σώμα του καθοδηγεί τους υπόλοιπους μουσικούς και αυτός που θα μεταφράσει την κίνηση του μαέστρου προς την ορχήστρα σε ταχύτητα, παλμό κι έκφραση, και αντίθετα. Ασχολούμαι με τη μουσική από τα 4 μου. Ο πατέρας μου είναι μουσικός κι αυτή ήταν η αφορμή να ξεκινήσω. Άρχισα σαν παιχνίδι, αλλά η συνειδητή επιλογή έγινε στα 14 μου, όταν αποφάσισα ότι δεν μπορώ να ζήσω χωρίς τη μουσική».

«Τι χρειάζεται για να γίνεις βιολιστής; Πάντως όχι ιδιαίτερη σωματική κατασκευή... Υπάρχουν βιολιστές σε όλους τους σωματότυπους. Χρειάζεται και ταλέντο, αλλά, κατά τη γνώμη μου, το ταλέντο μετά τα 18 δεν έχει καμία σημασία. Σημασία έχουν η επιμονή, η μεθοδικότητα και η αφοσίωση. Απαιτεί και σωματική και πνευματική εγρήγορση και μυϊκή μνήμη, δηλαδή, τα χέρια να δρουν αυτοματοποιημένα. Όπως και οι αθλητές, έτσι και οι μουσικοί χρειάζονται την προπόνησή τους! Ένας μουσικός δεν μπορεί να παίξει, αν δεν έχει πολλές ώρες άσκησης στο κοντέρ του. Είναι σκληρή δουλειά!»

«Η Κρατική Ορχήστρα τα τελευταία χρόνια κάνει προτάσεις για να πλησιάσει περισσότερο τον κόσμο. Κι αυτό είναι απαραίτητο, γιατί, δυστυχώς, υπάρχει ένας ταξικός διαχωρισμός της κλασικής μουσικής, που θεωρείται δύσκολη, ελιτίστικη και πλουτοκρατική. Κάθε φορά που παίρνω ταξί για να πάω στο Μέγαρο Μουσικής, ο οδηγός έχει πάντα την ίδια εντύπωση: ότι η παρακολούθηση μιας συμφωνικής ορχήστρας είναι κάτι πολύ ακριβό, χωρίς να έχει ρωτήσει ποτέ πόσο κοστίζει το εισιτήριο. Άλλοι, πάλι, πιστεύουν ότι αυτό που θα ακούσεις πρέπει να το γνωρίζεις, αλλιώς θα γίνεις αντικείμενο χλευασμού από τους γύρω. Κι όλοι πιστεύουν ότι η κλασική μουσική αφορά τους άλλους! Νομίζω όμως ότι σιγά-σιγά με τις προσπάθειές μας αυτό αρχίζει να διορθώνεται».

«Η σειρά εκδηλώσεων Κ.Ο.Θ. Underground, που παρουσιάσαμε τον περασμένο Σεπτέμβρη, ήταν οι εκπλήξεις που μπορεί να επιφυλάσσουν οι μουσικοί μιας μεγάλης ορχήστρας. Αυτό ξεκίνησε από μία ιδέα, τόσο από πράγματα που έχω δει στο εξωτερικό, όπου δίνουν στους καλλιτέχνες μια πλατφόρμα ελευθερίας, όσο και από την παρατήρηση ότι η Κ.Ο.Θ. έχει ένα απίστευτο δυναμικό σε καλλιτέχνες, πολλοί από τους οποίους είναι ήδη γνωστοί κάνοντας πράγματα μόνοι τους κι άλλοι που κάνουν πράγματα, αλλά δεν τα βγάζουν προς τα έξω. Είναι εντυπωσιακό ότι στον χώρο της συμφωνικής μουσικής οι άνθρωποι έχουν και μια δεύτερη ζωή κι έτσι κρατούν τις ισορροπίες τους. Κι αυτή η δεύτερη ζωή δεν περιλαμβάνει μόνο διαφορετικές μουσικές αλλά και φωτογραφία, χορό, ζωγραφική, θέατρο, σύνθεση, ιστορία. Ο Σύλλογος Εργαζομένων της Κ.Ο.Θ. αγκάλιασε την ιδέα κι έτσι το εγχείρημα πήγε πολύ καλά. Οι άνθρωποι ήρθαν με τις ιδέες τους και παρουσίασαν την καλλιτεχνική τους δράση χωρίς περιορισμούς. Κοντά μας ήταν και η "Ιθάκη" και όλο το ΚΕΘΕΑ. Καλλιτεχνικά είχε τεράστιο ενδιαφέρον, αλλά το πιο σημαντικό ήταν το λιθαράκι που βάλαμε, ώστε ταλαντούχοι άνθρωποι να μη μένουν πια στο σπίτι τους γκρινιάζοντας! Πιστεύω ότι το Κ.Ο.Θ. Underground θα καθιερωθεί».

«Γράφω τραγούδια από τα 15 μου. Το 2007 εξέδωσα έναν δίσκο ροκ μαζί με τον Φαίδωνα Καλοτεράκη, το "Don't mind the gap". Ήταν η στιγμή που έπρεπε να βγάλω αυτό που είχα στο μυαλό μου προς τα έξω. Τη μουσική μου είναι δύσκολο να την περιγράψω. Δεν είμαι από αυτούς που πιστεύουν ότι η μουσική είναι μία. Αντίθετα, πιστεύω πως είναι χιλιάδες... Κάποιος μου είχε πει ότι δεν πίστευε πως ένας μουσικός με σπουδές μπορεί να γράψει ένα καλό τραγούδι. Λες και οι σπουδές σε βάζουν σε κουτάκια και σου αφαιρούν την έκφραση και τη δημιουργία. Προσωπικά, πιστεύω ότι τα χρειαζόμαστε όλα τα είδη της μουσικής. Κανείς δεν μπορεί να ζήσει τρώγοντας μόνο ένα φαγητό. Έτσι κι εγώ έχω διαφορετικές μουσικές που εκφράζουν τα διάφορα κομμάτια του εαυτού μου. Χωρίς στεγανά... Αυτές τις μέρες ολοκληρώνεται ο δεύτερος δίσκος μου, ο οποίος θα κυκλοφορήσει την άνοιξη. Σε αυτόν τραγουδούν οι Δήμητρα Γαλάνη, Έλλη Πασπαλά, Vassilikos των Raining Pleasure, Νίκος Χατζημανώλης, Νίκος Κατηκαρίδης και κάποιοι άλλοι, όχι ακόμη ανακοινώσιμοι».

«Αισθάνομαι ότι η Θεσσαλονίκη πάσχει από εσωστρέφεια. Επίσης αισθάνομαι ότι κάποιος για να αναγνωρισθεί πρέπει να φύγει από τη Θεσσαλονίκη και να επανεισαχθεί... Επανεισάγουμε Θεσσαλονικείς για να τους αναγνωρίσουμε! Αλλά έχουμε και μεγάλο μερίδιο ευθύνης, στο πώς αποφασίζουμε να ζήσουμε τη ζωή μας. Αν ο Θεσσαλονικιός αποφασίσει να ζει λίγο σκυφτά, κλεισμένος σπίτι του και γκρινιάζοντας για τη μη αναγνώρισή του, μάλλον φταίει, γιατί αδρανεί. Αν δε μας αρέσει κάτι, προχωράμε και το αλλάζουμε!»

«Χαίρομαι πολύ που βλέπω ότι η Κ.Ο.Θ. έχει πλέον αποκτήσει brand name. Ο κόσμος μας έχει πλέον κλασάρει σαν ένα σχήμα ποιοτικό, που δεν είναι καθόλου σνομπ και σέβεται τον ακροατή του. Μπορεί να μην έχουμε φθάσει ακόμη εκεί που θέλουμε, αλλά σιγά-σιγά αποκτούμε κοινό που μας αντιμετωπίζει σαν την αγαπημένη του βραδινή έξοδο της Παρασκευής!»

THE SHOPRANOS

Επιμέλεια: Λίνα Μανδράκου

01 Τσάντα, **Diesel**
02 Hoodie **Carhartt, Boardsports**
03 Παπούτσια **Converse by John Varvatos, FF Group**
04 Ανδρικό ρολόι **Iron Big, Swatch**
05 Πανωφόρι, **attr@ttivo**
06 Γυναικείο παντελόνι **Lee, VF Hellas**
07 T-shirt **Wrangler, VF Hellas**
08 Ανδρικό εσώρουχο, **Intimissimi**
09 Φόρεμα, **A.L.E.**
10 Αφρόλουτρο **Mythical Cuca Coconut, Kings & Queens**
11 Γυναικεία **Converse, FF Group**
12 Brachelet **Colour Codes, Swatch**
13 Ανδρικό παπούτσι, **Nike**

Levi's® customized

Κλείσε το προσωπικό σου on line «fit appointment» και ανακάλυψε το δικό σου Levi's® Curve ID, το No1 γυναικείο jean με την απόλυτη εφαρμογή. Εγκαινιάζοντας μια πρωτοποριακή υπηρεσία, η Levi's® σου δίνει τη δυνατότητα να κλείσεις on line ένα προσωπικό ραντεβού με τους στιλίστες του brand, οι οποίοι θα σε μετρήσουν και θα σε βοηθήσουν να βρεις τι τύπος Levi's® Curve ID είσαι, σύμφωνα με τις αναλογίες, τον σωματότυπο και τις ενδυματολογικές σου προτιμήσεις. Χτύπα **eu.levi.com/en_GR/index.html,** ακολούθησε τη διαδικασία και μάθε ποιο είναι το ιδανικό jean Curve ID για τις καμπύλες και τη σιλουέτα σου.
T: 210 8025 662

01 Καρέκλα κήπου, **Habitat**
02 Παπούτσια από την **Blue Collection, adidas**
03 Γυναικείο παντελόνι, **Levi's**
04 Polo pique, **Lacoste**
05 iPad, **I Square**
06 Πουκάμισο **Carhartt, Boardsports**

Dettol: No-Touch, please!

«Άπιαστη» υγιεινή και «άπιαστη» καθαριότητα από τη νέα «άπιαστη» συσκευή κρεμοσάπουνου Dettol «No-Touch». Ένας αισθητήρας που ανιχνεύει την κίνηση του χεριού, απελευθερώνει αυτόματα τη σωστή δόση Dettol για εγγυημένη απολυμαντική δράση, εξουδετέρωση του 99,9% των βακτηριδίων και ενυδάτωση των χεριών. Σε δύο τύπους, Classic και Cucumber Splash, και με ανταλλακτικά τριών αρωμάτων, Classic, Cucumber Splash και Green Tea & Ginger, είναι το «άπιαστο» γκάτζετ της καθημερινότητάς σου.
T: 210 6784 356

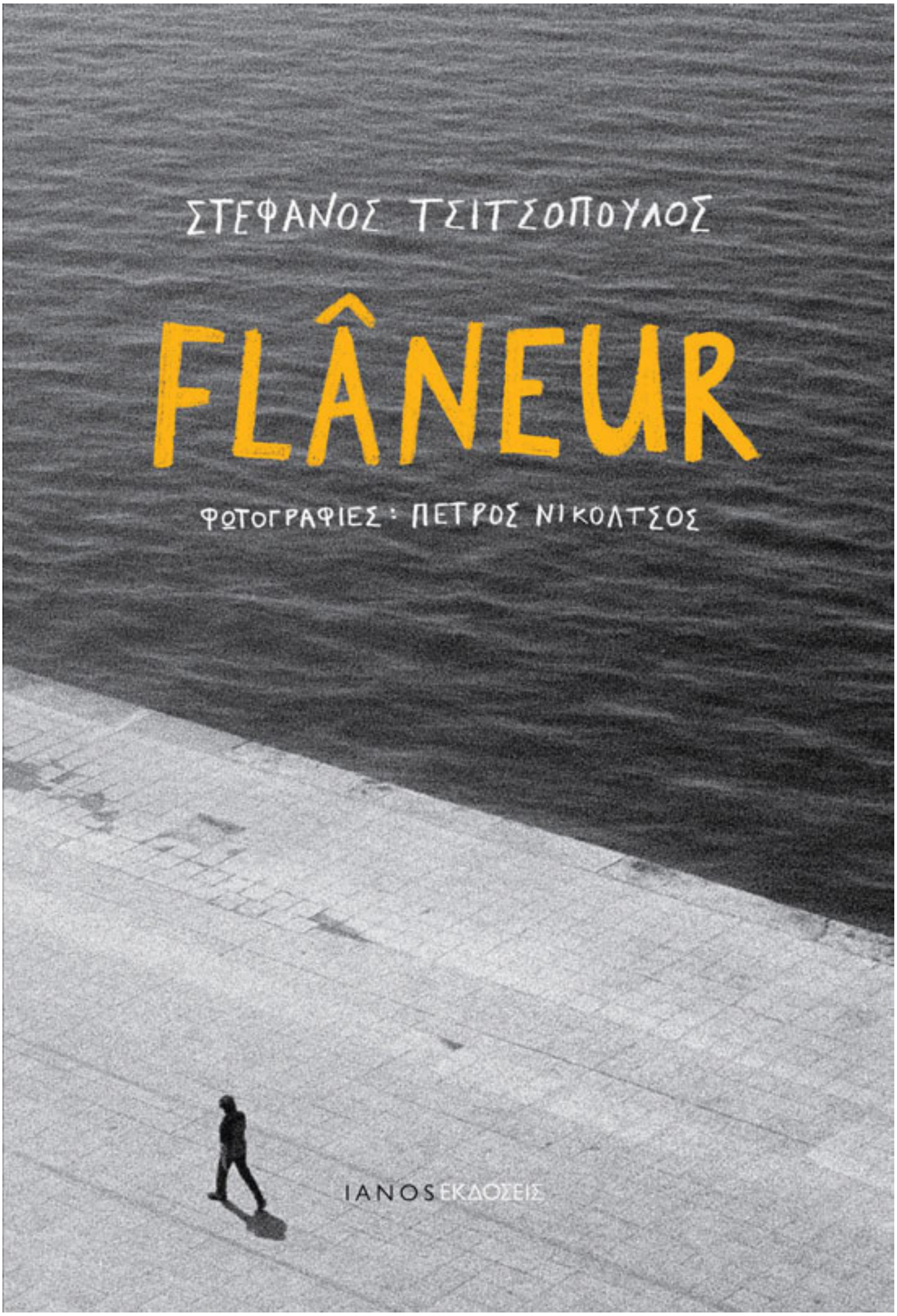

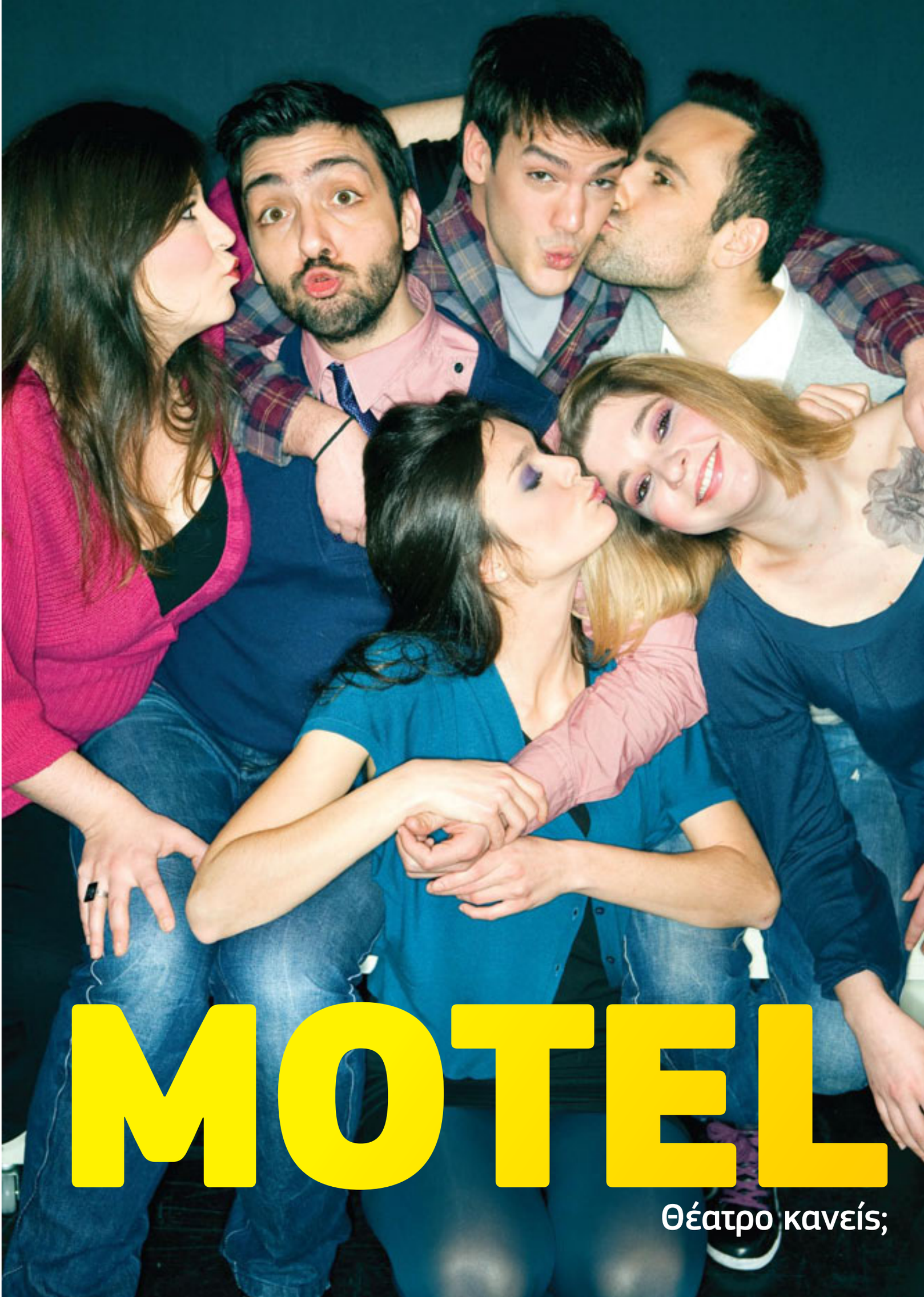
WWW.MYLENS.GR

Φακοί Επαφής
Είναι θέμα τιμής

MY LENS .GR

IANOS ΕΚΔΟΣΕΙΣ
T: 2310 277 004, 210 32 17 917 • www.ianos.gr

MOTEL

Θέατρο κανείς;

Αν αργήσω, κοιμήσου

Θέατρο 104, Εξάρχεια, βράδυ Δευτέρας. Λίγο πριν ανεβούν στη σκηνή για να μας θυμίσουν αυτό που όλοι έστω και μία φορά έχουμε πει: «Αν αργήσω, κοιμήσου», οι πρωταγωνιστές της παράστασης δίνουν τις δικές τους off stage απαντήσεις. Συνέντευξη **Χρήστος Νικολόπουλος** Φωτογραφία **Χριστίνα Γεωργιάδου**

Κωνσταντίνος Ασπιώτης

Αν είναι έρωτας, είναι για άλλους κινητήριος δύναμη και για άλλους δύναμη φρένου. Ανήκω στους πρώτους. Δεν πιστεύω ότι ο έρωτας κρατάει λίγο ή πεθαίνει μέσα στη σχέση. Απλώς αλλάζει μορφές. Και μπορεί να ξανάρθει ακόμη πιο δυνατός αργότερα.

Αν είναι συνήθεια, βαριέμαι. Δε μου αρέσει ούτε η λέξη ούτε η ίδια η έννοια της συνήθειας. Όταν συνειδητοποιήσω ότι κάτι αρχίζει να γίνεται συνήθεια, έχω πρόβλημα. «Φεύγω». Σαν το τσιγάρο, που είναι κατ' εξοχήν συνήθεια. Κι αυτό κατά περιόδους το βαριέμαι. Το ελαττώνω, το κόβω. Για να το ξαναρχίσω μετά.

Αν το βλέμμα φύγει, και το αντιλαμβάνομαι και το κατανοώ. Δεν είναι εκεί η ουσία της πίστης. Μπορώ να βρω τη δύναμη να το συγχωρήσω. Μπορεί να θυμώσω πολύ, αλλά συγχωρώ στις σχέσεις. Μέχρι ώρας, τουλάχιστον.

Αν μου ζητήσουν να αυτοπροσδιοριστώ, ελπίζω ότι θα είμαι ένας άνθρωπος που δεν μπορεί να το κάνει. Και θα ήθελα να παραμείνω πάντα έτσι.

Αν αργήσω, κάνε ό,τι θέλεις. Κοιμήσου, φύγε, βγες. Πρέπει να υπάρχει αυτή η ελευθερία. Γιατί σε μια σχέση οι άνθρωποι ωριμάζουν παράλληλα. Όχι μαζί.

Αλεξάνδρα Αϊδίνη

Αν είναι έρωτας, είναι να γελάμε πολύ, να μεγαλώνουμε μαζί και χώρια, σαν δύο φυτά αναρριχητικά που σκαρφαλώνουν και άλλοτε μπλέκονται και άλλοτε χωρίζουν. Είναι να μη φοβάμαι, όταν σε έχω. Είναι να φοβάμαι γιατί θέλω να είμαι επαρκής για εμάς.

Αν είναι χρώμα, σίγουρα μιλάμε για ένα τεράστιο ουράνιο τόξο. Για να υπάρχει η χαρά της πολυχρωμίας, του πολυδιάστατου.

Αν έρθουν δάκρυα στα μάτια, θα τα αφήσω να φανούν. Γιατί εκείνη τη στιγμή έχω ανάγκη από τρυφερότητα και βοήθεια. Και την εκφράζω έτσι. Με γοητεύουν όμως οι άνθρωποι που καταφέρνουν να κρύψουν τα δάκρυά τους. Θα ήθελα να μπορώ κι εγώ, κάποιες φορές.

Αν μου ζητήσουν να βαθμολογήσω την ελευθερία μου, θα βάλω πέντε. Όχι γιατί δεσμεύομαι από εξωτερικούς παράγοντες. Περισσότερο ο ίδιος μου ο εαυτός είναι ο σκληρός κριτής μου που με δεσμεύει σε διάφορα πράγματα. Οπότε, βάζω τη βάση για να μπορώ να προχωρήσω, να το εξελίξω.

Αν αργήσω, κοιμήσου. Κι εγώ θα σε ξυπνήσω, όταν γυρίσω. Για να σου θυμίσω ότι είμαι εδώ. Για να κοιμηθούμε μαζί, από εκεί και πέρα.

Αν είναι έρωτας, είναι η στιγμή που έρχεται στο μυαλό συνειρμικά η φράση του Λακάν «να δίνεις κάτι που δεν έχεις σε κάποιον που δεν το θέλει».

Αν είναι πληγή, αποτελεί μια πληγή καθοριστική για την ύπαρξή μας, μια πληγή τόσο απαραίτητη, όσο η ίδια η ύπαρξή μας.

Αν εξελιχθεί σε εξάρτηση, δε θα έχει σχέση ούτε με ουσιαστική πληγή ούτε με ουσιαστικό έρωτα. Γιατί δε θα υπάρχει τίποτα το υγιές. Μόνο μια καλή αφορμή για να ανακαλύψεις τον λόγο ακριβώς που εξαρτάσαι από τον συγκεκριμένο άνθρωπο.

Νάντια Κοντογεώργη

Αν μου ζητήσουν να κοιτάξω τον εαυτό μου στον καθρέφτη, θα με αντιμετωπίσω. Για να προσπαθήσω να λύσω το άλυτο με τις εξαρτήσεις της δικής μου ζωής.

Αν αργήσω, δε θα είναι αργά. Γιατί σημαίνει ότι έπρεπε να αργήσω, δεν ήταν άργητα, αλλά η κατάλληλη στιγμή. Αυτό το «έπρεπε», έχει να κάνει με το αόριστο πρέπει που ορίζει τη φυσική συνέχεια των πραγμάτων. Το πρέπει που εμείς οι άνθρωποι δεν αναγνωρίζουμε εκείνη τη στιγμή, το πρέπει που αναγνωρίζουμε κατόπιν. Και τελικά το αποδεχόμαστε. Γιατί είναι ζήτημα επιβίωσης συναισθηματικής.

Μίνως Θεοχάρης

Αν είναι έρωτας, αποκτάς άλλη οπτική, στόχο. Αν τώρα είσαι control freak, όπως εγώ, είναι λιγάκι ζόρικο. Θέλει χρόνο για να καμφθεί η λογική και ο έλεγχος. Όταν συμβαίνει, είναι υπέροχο.

Αν είναι μοναξιά, δεν τη φοβάμαι. Είναι μια έννοια παρεξηγημένη. Γιατί έχει και θετική χροιά. Μπορεί να σε βάλει στη διαδικασία να γνωρίσεις καλύτερα τον εαυτό σου. Κι αυτό μόνο ωφέλιμο μπορεί να αποβεί.

Αν χρειαστεί μια συγγνώμη, θα τη ζητήσω. Έχω έντονο το ενοχικό στοιχείο. Η συγγνώμη θέλει γενναιότητα. Προϋποθέτει να ζητήσεις πρώτα από τον ίδιο σου τον εαυτό συγγνώμη. Με τον εαυτό μου είμαι περισσότερο σκληρός από ό,τι με τους άλλους. Δεν του ζητάω εύκολα συγγνώμη.

Αν μου ζητήσουν να βαθμολογήσω τον ναρκισσισμό μου, θα βάλω πέντε. Παλιότερα, δέκα. Όσο μεγαλώνεις, συνειδητοποιείς ότι ο ναρκισσισμός είναι κάτι ψεύτικο. Η ουσία είναι να ψάξεις να βρεις ποιες είναι οι δικές σου δυνάμεις, όχι να παριστάνεις τον παντοδύναμο.

Αν αργήσω, άσ' το καλύτερα. Κι αυτό γιατί το ότι άργησα σημαίνει ότι κάτι έχει χαθεί. Που ίσως ξανακερδηθεί κάποια στιγμή. Αλλά τώρα σίγουρα έχει χαθεί.

Ελευθερία Μπενοβία

Αν είναι έρωτας, είναι ζωή. «Ο ερωτευμένος άνθρωπος είναι πάντα ένα κρυφό χαρτί. Ένας άσος στο μανίκι της χαράς που περιμένει», λέει ο Άκης Δήμου. Είσαι ζωντανός, όταν ερωτεύεσαι. Ακόμα κι αν δεν υπάρχει ανταπόκριση.

Αν είναι ταξίδι, δεν έχει συγκεκριμένο προορισμό. Δεν μπορεί να οριστεί ο προορισμός, δεν εξαρτάται από εμάς. Μόνο η αφετηρία, η πρώτη συνάντηση.

Αν η λύση είναι ο συμβιβασμός ή το ρίσκο, σίγουρα ρίσκο. Αν και άνθρωπος που λειτουργεί με τη λογική και τα κουτάκια της, δεν την αφήνω να «σκέφτεται» πολύ σε ζητήματα καρδιάς. Το ρίσκο, όσο κι αν φοβάσαι, σε πάει παρακάτω. Αρκεί να είσαι συνειδητοποιημένος.

Αν μου ζητήσουν να αλλάξω κάτι από τα παλιά, δε θα αλλάξω τίποτα. Γιατί το παρελθόν μας για κάποιο λόγο είναι αυτό που είναι. Για να μπορούμε να είμαστε αυτό που είμαστε στο παρόν. Για να μπορούμε να ονειρευόμαστε αυτά που ονειρευόμαστε για το μέλλον.

Αν αργήσω, δε θα το κάνω επίτηδες. Απλώς, δεν είμαι Αγγλίδα. Κάτι σημαίνει. Αλλά θα έρθω. Και θα είμαι εκεί, για να αναπληρώσω ολόκληρο τον χαμένο χρόνο.

Χρήστος Γεωργαλής

Αν είναι έρωτας, είναι η συμπόρευση δύο κατά το μέγιστο δυνατόν ολόκληρων ανθρώπων. Που το «σε θέλω» τους είναι πολύ ισχυρό.

Αν είναι μουσική, τότε πρόκειται για μια σπαρακτική ελληνική μουσική. Σίγουρα κάτι από Χαρούλα. Το «Ψυχές και σώματα», ας πούμε. Ίσως και μια μικρή δόση τζαζ. Κάτι από Judie London.

Αν η λύση είναι η αλήθεια ή το ψέμα, οπωσδήποτε αλήθεια. Τις λέω τις αλήθειες, δεν τις φοβάμαι. Με κόστος, βέβαια. Σε όλους αρέσει η αλήθεια. Απλώς, πολλές φορές η αδυναμία και οι φόβοι κάνουν τους ανθρώπους να την αποφεύγουν ή να την εκδηλώνουν μόνο σε στιγμές που οι αντιστάσεις τους εξασθενούν.

Αν μου ζητήσουν να αλλάξω κάτι στον εαυτό μου, θα σταματήσω να ακούω λόγω της ανασφάλειάς μου τους άλλους και θα ακούσω περισσότερο εμένα. Έχω νιώσει το πόσο ηδονικό είναι το να ακούω εμένα και θέλω να το προσπαθήσω κι άλλο.

Αν αργήσω, περίμενέ με. Αν αργήσω κι άλλο, πάλι περίμενε. Αν αργήσω πολύ, φύγε. Και το «πολύ» έχει να κάνει με το πόσο γρήγορα θα σου φανερωθώ. Αν αργήσω πολύ, φύγε.

Το έργο «Αν αργήσω, κοιμήσου» του Άκη Δήμου παρουσιάζεται σε σκηνοθεσία Μ. Θεοχάρη - Κ. Ασπιώτη και μουσική Θέμη Καραμουρατίδη κάθε Δευτέρα και Τρίτη στο Θέατρο 104 του Κέντρου Λόγου και Τέχνης των εκδόσεων Καστανιώτη.

Julia Chaplin

Gypsetters United

Gypsetters: καλλιτέχνες, συγγραφείς, σχεδιαστές, μουσικοί και νεοχίππηδες backpackers που τους αρέσουν τα ταξίδια και η μποέμικη ζωή. Είσαι ένας από αυτούς;
Συνέντευξη **Άννα Παπαρίζου** Φωτογραφία **CB Smith**

Η Julia Chaplin είναι μια τριαντάρα αμερικανίδα δημοσιογράφος που μένει στη Νέα Υόρκη. Όχι όλο τον χρόνο, όμως. Η δουλειά της τα τελευταία χρόνια την έχει ταξιδέψει σε όλον τον κόσμο, είτε για να καλύψει κινηματογραφικά φεστιβάλ για τους «New York Times» και εβδομάδες μόδας για τη «Vogue» είτε για να γράψει ταξιδιωτικούς οδηγούς για το Condé Nast Traveller. Στα ταξίδια της πάντα αναζητούσε το κάτι διαφορετικό. Πίσω από τα φώτα της κάμερας και πολύ μακριά από το κόκκινο χαλί, ανακάλυψε μια ομάδα μποέμ ανθρώπων, καλλιτέχνες οι περισσότεροι, που ζουν σε εναλλακτικά χωριουδάκια, όχι μακριά από το jet set, αλλά όχι μέσα σε αυτό. Τους ονόμασε «Gypsetters» (gypsy + jet set), έγραψε το βιβλίο «Gypset Style» για τους ανθρώπους αυτούς που της άλλαξαν τη ζωή και, πλέον, ζει τον μισό χρόνο στη NY και τους άλλους 6 μήνες του χρόνου ταξιδεύει. Πρόσφατα, η Julia δημιούργησε μία γραμμή ρούχων, την «Galactic Weekender».

Μίλησέ μας για την πρώτη σου gypset εμπειρία. Στη Σαγιουλίτα του Μεξικού έμεινα με μια μητριαρχική οικογένεια Γαλλίδων, τις αδερφές Mignots, και ξετρελάθηκα με τη «φτερό στον άνεμο» νοοτροπία τους. Είχαν μερικές σανίδες σερφ, κάτι χαριτωμένα παιδάκια και ένα σωρό υπνοδωμάτια και αιώρες για τους καλεσμένους. Η όλη φάση ήταν πολύ εναλλακτική, αλλά όλοι φαίνονταν χαρούμενοι.

Το βιβλίο τι θέμα έχει; Είναι για τους Gypsetters, που ως γκρουπ ξεκίνησαν να υφίστανται τη δεκαετία του '90, την εποχή που η εναλλακτική κουλτούρα άρχισε να γίνεται όλο και πιο δημοφιλής. Μέρη όπως το Σεν Τροπέ και το κέντρο της Νέας Υόρκης, που κάποτε ήταν καταφύγια για εναλλακτικούς καλλιτέχνες, πλέον έχουν καταληφθεί από τραπεζίτες και ακριβούς μεσίτες. Και τότε ήρθαν οι Gypsetters. Η απάντησή τους; «Αυτό δεν είναι πολυτέλεια, αλλά κακογουστιά. Η πραγματική πολυτέλεια δεν πωλείται. Είναι μέσα μας, γεμάτη ψυχή και δημιουργικότητα».

Ποιοι είναι τελικά οι Gypsetters; Καλλιτέχνες, μουσικοί, σχεδιαστές, σέρφερ, bon vivants, αλλά και freelancers, συγγραφείς και ταξιδευτές.

Πού μπορεί να τους βρει κανείς; Οι gypset περιοχές είναι πάντα δύσκολα προσβάσιμες. Γιατί; Για να μην αποτελούν προορισμό για όσους έχουν δύσκολο πρόγραμμα, για αυτούς τους σκληρά εργαζόμενους που δεν έχουν καθόλου χρόνο. Οι περιοχές για σερφ είναι συνήθεις φωλιές για Gypsetters, καθώς και οι γωνιές αυτές της Γης που δεν έχουν χαλάσει από μεγάλα resorts και αλυσίδες καταστημάτων.

Μερικά παραδείγματα; Το Μόντοκ της Νέας Υόρκης. Είναι η τελευταία πόλη του Λονγκ Άιλαντ. Θες 3 ώρες για να πας από τη NY και οι περισσότεροι δεν πάνε, γιατί, λένε, είναι μακριά. Το μυστικό είναι ότι, αν τελικά πας, δε θα θες να φύγεις. Νοικιάζεις μια σκηνή και δε χρειάζεσαι ούτε αμάξι ούτε παπούτσια. Το Λαμού στην Κένυα. Για να φτάσεις σε αυτό το μικρό νησάκι πρέπει να πάρεις ένα αεροπλανάκι, το οποίο τις περισσότερες μέρες της εβδομάδας είναι χαλασμένο και δεν πετάει. Εκεί, οι σερβιτόροι στα εστιατόρια είναι ξυπόλυτοι και γαϊδουράκια κυκλοφορούν ανέμελα στους δρόμους. Η Ιμπίθα της Ισπανίας. Το νησί έχει αεροδρόμιο, και αυτό είναι σημαντικό μειονέκτημα... Αλλά τα καλά μέρη είναι στον βορρά και θέλει αρκετή οδήγηση για να φτάσεις ώς εκεί. Όταν πάω, αράζω σε μια παλιά φάρμα και ξεχνιέμαι.

Ποια ήταν η έμπνευσή σου για τη γραμμή ρούχων που δημιούργησες; Πρόκειται για ένα κράμα της Νέας Υόρκης των 80s και των παγκόσμιων περιπλανήσεών μου. Μου αρέσει να αντλώ ιδέες και έμπνευση από τις κουλτούρες του κόσμου μας και να τις ενώνω, χωρίς να φαίνεται κάποια από αυτές παραπάνω από τις άλλες. Είναι η αντίληψη του κόσμου μετά το jet lag! Η δεκαετία του '80 ταιριάζει σε αυτή την ιδέα. Τότε, οι κουλτούρες και τα στιλ δεν ήταν politically correct. Πάρτε για παράδειγμα την Γκρέις Τζόουνς ή τον Ζαν Μισέλ Μπασκιά. Το ντύσιμο είχε πλάκα και άμεση σχέση με την ιδιοσυγκρασία αυτού που το επέλεγε. Η μόδα τότε δεν ήταν αποστειρωμένη. Δημιούργησα τη γραμμή «Galactic Weekender», κυρίως επειδή χρειαζόμουν μερικά κουλ ρούχα για να εμφανίζομαι στις gypset περιοχές. Όταν φτάνεις σε μια τέτοια παραλία, το τελευταίο πράγμα που θες είναι να λάμπουν πάνω σου τα logos της μάρκας που φοράς. Επίσης, όμως, θες να φαίνεσαι κουλ και εναλλακτικός. Έτσι, τα φορέματα που σχεδίασα έχουν ένα έθνικ χρώμα, αλλά είναι πολύ κοντά και σέξι και δίνουν την εικόνα ότι μόλις επέστρεψες από ένα φανταστικό πάρτι κάπου στο διάστημα. Ο τέλειος ταξιδιώτης!

Είσαι δημοσιογράφος και συγγραφέας. Πώς και δημιούργησες γραμμή ρούχων; Η ιδέα μού ήρθε αφού έγραψα το βιβλίο. Αγαπώ το gypset concept τόσο πολύ, που θέλω να το επεκτείνω και να μείνει για πάντα. Θα ήθελα το gypset να γίνει μια παγκόσμια μάρκα.

Ποια συμβουλή δίνεις σε νεαρούς συγγραφείς και καλλιτέχνες; Νοικιάστε το διαμέρισμά σας και πάρτε τους δρόμους. Ποτέ δεν ξέρεις πού θα σε βγάλουν.

Είσαι Gypsetter; Το προσπαθώ! Μόλις γύρισα από ένα ταξίδι στην Κένυα και στο Φιλικούντι στα Αιόλια Νησιά (δίπλα στη Σικελία). Το αγαπημένο μου ρούχο αυτήν την περίοδο είναι ένα πολύ 80s και πολύ μίνι φόρεμα Tracey Feith, με ινδιάνικο print, σαν αυτά που βρίσκεις σε μαγαζιά με σουβενίρ. Έχω ένα μακρύ καφτάνι Pucci για την παραλία, τόσο πολυφορεμένο, που πλέον το φοράω μόνο τα καλοκαίρια στο Μόντοκ του Λονγκ Άιλαντ (είναι gypset να φοράς ρούχα γνωστών σχεδιαστών, αρκεί να είναι σε κακή κατάσταση και να μην έχουν εμφανή logos).

www.gypset.com

Φοίβος Δεληβοριάς

Νευρωτικός; Μπορεί. Ανασφαλής; Όσο πρέπει. Αληθινός; Όσο δεν πάει. Ο Φοίβος Δεληβοριάς είναι ο «δικός μας» Morrissey. Το 'πιασες; Συνέντευξη **Θεοδόσης Μίχος** Φωτογραφία **Τάσος Βρεττός**

Επιμέλεια styling: **Κατερίνα Μανωλαράκη, Χρήστος Καλλιαρέκος**

Maladjusted

Θα μπορούσε κάποιος να πει ότι πήρες σχετικά μικρό ρίσκο φεύγοντας από τη Sony για να πας στην Inner Ear, δεδομένου ότι έχεις προ πολλού «φτιάξει όνομα». Ίσως. Το σίγουρο είναι ότι δεν ήθελα να κάνω τον καινούργιο δίσκο με τον ίδιο τρόπο που έκανα τους προηγούμενους. Δεν ήθελα να ηχογραφηθεί με τον ίδιο τρόπο, στα συμβεβλημένα στούντιο με τη Sony, ούτε με τους ίδιους ρυθμούς ούτε με την ίδια μαρκετίστικη λογική. Ήθελα να δουλέψω λιγότερο αγχωμένα. Όπως δουλεύω στα live μου. Αν σκεφτείς όμως ότι η αρχική σκέψη ήταν να δημιουργήσω ένα μικρό label για να κυκλοφορήσω μόνος μου τον δίσκο, το ότι πήγα τελικά στην Inner Ear ήταν μια απόλυτα συνειδητή επιλογή. Κάτι που το γουστάρω πολύ, γιατί εκτιμώ αφάνταστα αυτούς τους ανθρώπους. Από το να κάθομαι σε ένα γραφείο με στρογγυλό τραπέζι και να μιλάω μόνο για το ποιο τραγούδι μπορεί να έχει airplay ή να βρούμε χορηγό για να κάνουμε video clip, ξαφνικά βρέθηκα με τον Περικλή Πιλαβά και την ωραία καλλιτεχνική αγωνία του.

Είσαι από αυτούς που πιστεύουν ότι μεγάλα δισκογραφικά μαγαζιά είναι απλώς άθαφτα πτώματα εν έτει 2011; Αυτοί έπαθαν ένα πατατράκ γύρω στο 2000. Μέχρι τότε είχαν πολύ μεγάλους τζίρους. Είχαν φτάσει να νομίζουν ότι θα κάνουν για πάντα το παιχνίδι τους. Να κατασκευάζουν, ξέρω γω, boy bands και να βγάζουν εκατομμύρια. Και ξαφνικά, μέσα σε δύο-τρία χρόνια, οι συνταγές τους σταμάτησαν να αποφέρουν. Το downloading μπήκε σε κάθε σπίτι. Οπότε ήταν μοιραίο. Είτε θα ακολουθούσαν μία αριστοκρατική λογική, σαν τις μικρές εταιρίες, ή θα χανόντουσαν. Δυστυχώς, δεν είχαν τη δυνατότητα να μεταβληθούν σε ισχυρούς εκδοτικούς οίκους που να ψάχνουν την καλύτερη μουσική που υπάρχει τριγύρω τους ή ακόμη και να την εμπνέουν στους καλλιτέχνες. Οπότε χάθηκε το τρένο. Ας μην ξεχνάμε, βέβαια, ότι οι μεγάλες δισκογραφικές ιστορίες και οι θρύλοι τους είναι μία ιστορία στη μουσική των τελευταίων 60-70 χρόνων. Η μουσική υπάρχει κάπως περισσότερα.

Τις προάλλες, συζητώντας με τον Παντελή των Κόρε Ύδρο, μου είπε κατά λέξη ότι «η συναισθηματική ασφάλεια είναι η ταφόπλακα του καλλιτέχνη». Ένιωσες ποτέ να κινδυνεύεις; Δυο-τρεις φορές τον μήνα θα κάτσω μερικές ώρες στο πιάνο με διάθεση να γράψω μουσική. Αλλά όταν αυτό το πράγμα γίνεται μέσα από τις ευκολίες μου, δε συγκινούμαι. Πρέπει να μην αισθάνομαι ασφαλής μέσα στο παρελθόν μου, προκειμένου να λειτουργήσω. Αυτό το συνειδητοποίησα για πρώτη φορά όταν είχε κάνει μεγάλη επιτυχία ο δίσκος «Χάλια», το 1998. Ενώ μέχρι τότε με άκουγαν ελάχιστοι, ξαφνικά είχε γίνει χρυσός ένας δίσκος. Δεν ήταν καθόλου ωραία η αίσθηση ότι υπάρχει κοινό που περιμένει το επόμενο βήμα. Πέρασαν πέντε χρόνια για να γίνει ο «Καθρέφτης». Χρειάστηκε να πάω φαντάρος για να μπορέσω να ξαναγράψω τραγούδι. Έβαλα τον εαυτό μου σε μια συνθήκη πίεσης και ανασφάλειας και τότε άρχισε να ρέει ο κρουνός.

Φαντάζομαι, ένα στοίχημα είναι να προσπαθείς να αγνοείς τα τρικ που σου έχει χαρίσει η πείρα τόσων χρόνων γραψίματος τόσο σε στιχουργικό όσο και σε συνθετικό επίπεδο. Μετά το «Έξω», αισθάνθηκα ότι, αν έκανα το ίδιο για μία ακόμη δουλειά, δε θα είχε ενδιαφέρον για μένα. Θα ήταν ακριβώς αυτό που περιμένει το ήδη διαμορφωμένο κοινό αλλά και εγώ από τον εαυτό μου. Εκεί ήρθε να με σώσει ένας χωρισμός. Μία μικρή απώλεια της ζωής. Ένα μικρό δραματάκι. Άρχισα να γράφω τραγούδια καθαρά για δική μου θεραπεία. Δε με ενδιέφερε να εξελίξω το στιλ μου ή να κάνω ένα βήμα πιο πέρα στις αφηγήσεις μου. Κι όμως. Το χέρι μου στο πιάνο πήγαινε από μόνο του σε αρμονικές λύσεις που πιο πριν δεν τις τολμούσα, κυρίως γιατί είχα ένα πολύ συγκροτημένο κείμενο που έπρεπε να μελοποιήσω. Το ότι δεν είχα κείμενο και το ότι έγραφα απλώς επειδή ήθελα να καταγράψω κάτι που μου συνέβαινε εκείνη την ώρα με έκανε πιο ελεύθερο μουσικά. Ήξερα ότι αυτός θα είναι ένας διαφορετικός δίσκος από τον «Καθρέφτη» και το «Έξω». Με μία άλλου τύπου μελαγχολία.

Το λες και στο «Φεγγάρι αυτό». «Έτσι λειτουργεί πάντα η μουσική, τραγουδάς μόνο αν κάτι χαθεί». Όλη η διαδικασία του να γράψεις ένα τραγούδι είναι να παγώσεις έναν χρόνο που θα χαθεί και σε πονάει που θα χαθεί. Αλλά του αντεπιτίθεσαι με το να τον τεμαχίζεις και να κρατάς για σένα ένα τρίλεπτο. Αυτό το πράγμα, επειδή είναι ένας δίσκος που μιλάει για την προσωπική απώλεια, το ένιωσα περισσότερο από κάθε άλλη δουλειά μου. Ίσως κι επειδή είχα κλείσει τα 35. Το να χάνεις έναν άνθρωπο στα 35 δεν είναι το ίδιο με το να χάνεις στα 20. Σε πονάει λίγο περισσότερο.

Βάζεις όρια στο τι θα μοιραστείς με τον κόσμο; Δε με απασχολεί η έννοια «δίνω στον κόσμο». Όλα μου τα τραγούδια είναι βιωματικά, αλλά δεν είναι αυτοβιογραφικά ντε και καλά. Είναι τραγούδια που ξέρουν να προστατεύσουν το αληθινό τραύμα ή το αληθινό πρόσωπο που γέννησε το πράγμα. Γενικά, δε με ενδιαφέρει να διαβάσω ένα βιβλίο για να μάθω πώς έζησε ο συγγραφέας την προηγούμενη διετία. Αλλά τι εσωτερική ζωή είχε. Να μην είναι απλό ημερολόγιο. Αλλά με έναν τρόπο να αφορά και τους άλλους. Από μικρός είχα μία λίγο «Truman show» αντίληψη της ζωής. Πως υπάρχει κάποιος που με βλέπει, οτιδήποτε κι αν κάνω. Θυμάμαι να πηγαίνω στο δημοτικό και να σκέφτομαι τον εαυτό μου ως ήρωα μιας ιστορίας για να περάσει η βαρετή μέρα. Αφηγιόμουν ο ίδιος στον εαυτό μου τη μέρα μου με έναν λίγο κινηματογραφικό τρόπο. Όταν στα 12 ξεκίνησα να γράφω τραγούδια, σκεφτόμουν ότι αυτό θα έκανα, ένα μυθιστόρημα εν εξελίξει που θα κράταγε όλα όσα ζούσα. Ήταν ένας δικός μου τρόπος να υπερασπιστώ την τρέλα μου από τη ζωή και τη βαρεμάρα της. Αυτό ισχύει ακόμη. Δε σκέφτομαι ότι δημοσιοποιώ τη ζωή μου στους άλλους, αλλά ότι κρατάω από τη ζωή μου ό,τι είναι ενδιαφέρον να γίνει αφήγημα και το δουλεύω. Επομένως θεραπεύω τον εαυτό μου.

Κάπου είπες ότι «αυτούς που δε σου μοιάζουν, δεν οφείλεις καθόλου να τους εκφράζεις». Γνήσιος ελιτισμός; Τα τραγούδια που μου άρεσαν από μικρό παιδί, είτε ήταν το «Strawberry fields forever» είτε το «ζούλα σε μια βάρκα μπήκα, στη σπηλιά του δράκου μπήκα», μιλάνε για πολύ συγκεκριμένα πράγματα που αφορούσαν πολύ συγκεκριμένες παρέες σε μία πολύ συγκεκριμένη ρωγμή του χρόνου. Τα υπόλοιπα, πολύ γενικά τραγούδια τύπου «συγνώμη που σ' αγάπησα πολύ, δεν ξέρω ν' αγαπώ όμως πιο λίγο» μου φαινόντουσαν τόσο γενικόλογα και τόσο να διψούν να βρουν ντε και καλά ένα ευρύ κοινό, που σαν να μην υπήρχαν. Κάθε καλλιτέχνης ψάχνει να επικοινωνήσει με ανθρώπους που είναι εν δυνάμει φίλοι του. Που είναι εν δυνάμει το ίδιο ευαίσθητοι με αυτόν. Ή έχουν τα ίδια παιδικά τραύματα. Αν ξεκινάς να λες «λοιπόν, τι αρέσει τώρα στον κόσμο», δηλαδή να βρεις με τι μπορεί να εκφραζόταν ένα μεγάλο target group, μόνο χαμένος θα βγεις στο τέλος. Στην καλύτερη περίπτωση, μετά από έναν χρόνο τα γούστα του λαού θα έχουν αλλάξει κι εσύ θα ακούγεσαι σαν κακό ρετρό.

Η μαγκιά είναι οι ιστορίες που θέλεις να πεις, για τους ανθρώπους που θέλεις να απευθυνθείς, ακριβώς όπως θέλεις να τις πεις, να κάνουν το crossover και σε άλλους. Αυτό έχει ενδιαφέρον. Ο πρώτος δίσκος που είχα βγάλει στη Sony δεν είχε πάει θεαματικά καλά. Όταν τους είχα πάει τα καινούργια τραγούδια, σαν τον «Σκύλο στο Κολωνάκι», δε χάρηκαν ιδιαίτερα. «Γιατί δε γράφεις και δυο τρία τραγουδάκια που να έχουνε ένα τέμπο και μία δυναμική για να μπορεί να τα ακούσει πιο πολύς κόσμος;» Το έκανα. Έγραψα το «Θέλω να σε ξεπεράσω» ή το «Κάθε Σεπτέμβρη». Τα τραγούδια αυτά δε μου άρεσαν καθόλου. Τα έβαλα στον δίσκο ως πείραμα, για να δω αν όντως λειτουργεί το πράγμα έτσι. Στην αρχή πραγματικά το «Θέλω να σε ξεπεράσω» έγινε μεγάλη επιτυχία και άρχισε ο δίσκος να πουλάει τρελά. Αυτό όμως που έκανε τη διαφορά και είχε διαχρονική επιτυχία και δημιούργησε κοινό ειδικά δικό μου ήταν το «Εκείνη», ο «Φώτης», τα «άλλα» τραγούδια δηλαδή. Οι άνθρωποι που με ρωτούσαν «ποια είναι η γυναίκα του Πατώκου» ήταν αυτοί που άκουσαν πραγματικά τη μουσική μου και έγιναν το πραγματικό κοινό μου. Οι υπόλοιποι χάθηκαν.

Χρειάστηκε να πάω φαντάρος για να μπορέσω να ξαναγράψω τραγούδι.

Υποθέτω εννοείς τους «έντεχνους τουρίστες»; Δε μου άρεσε ούτε στιγμή η ιστορία με το έντεχνο. Αισθανόμουν ότι ήταν πολύ φτωχό μια ολόκληρη χώρα να έχει δύο μουσικά είδη. Το λεγόμενο έντεχνο και το λεγόμενο λαϊκο-πόπ. Και, μάλιστα, αυτά τα δύο είδη να μην έχουν μουσικές ορολογίες που τα καθορίζουν, αλλά καθαρά ηθικές και ποιοτικές. Ήταν κάποιοι τύποι που τιτλοφορούσαν το είδος του τραγουδιού τους έντεχνο. Ότι περιέχει τέχνη. Αυτό δε μου άρεσε. Γι' αυτό ακριβώς είχα συνεργαστεί στο «Χάλια» με την Καίτη Γαρμπή. Το θεωρούσα απάντηση ως προς αυτό. Τι σημαίνει «παίζω έντεχνο»; Δεν μπορείς να αυτοπροβάλλεσαι ηθικά, αν είσαι μουσικός. Δε δέχομαι να νιώσω την ασφάλεια μιας μουσικής ταμπέλας που με ονομάζει «καλό καλλιτέχνη».

Αν ο 37άρης Δεληβοριάς του «Αόρατου Ανθρώπου» συναντούσε τον Δεληβοριά του «Χάλια» ή ακόμη πιο πίσω, πιστεύεις ότι θα συμπαθούσε ο ένας τον άλλο; Ο 37άρης μάλλον θα συμπαθούσε τον άλλο. Με συμπάθεια βλέπω τις προηγούμενες δουλειές και τους προηγούμενους εαυτούς μου, έστω και αν πολλά πράγματα τα θεωρώ πια λάθη. Οι παλιοί «Δεληβοριάδες» δεν ξέρω αν θα με συμπαθούσαν. Ήταν πολύ πιο δογματικοί από μένα. Θα είχε πάντως ενδιαφέρον, την εποχή που έγραφα με ιεραποστολικό ζήλο το «Εκείνη», να μου έβαζε κάποιος τον «Αόρατο Άνθρωπο», να δω αν θα μου άρεσε. Ή στα 16, που ήμουνα μανιώδης χατζιδακικός και φανατικός αναγνώστης του Ρεμπώ, να μου έβαζε κάποιος να ακούσω το «Εκείνη» που έλεγε «για να σε προσέξει, ρεψίματα κάνεις». Μάλλον θα φρίκαρα.

Η γνωριμία σου με τον Χατζιδάκι παραμένει μέχρι και σήμερα το πιο οριακό γεγονός της ζωής σου; Μεγάλωσα στην Καλλιθέα και πήγα σε δημόσιο σχολείο στη δεκαετία του '80. Νομίζω ότι, αν μεγάλωνα σε ένα άλλο προάστιο και πήγαινα σε ιδιωτικό, μπορεί να ήμουνα διαφορετικός άνθρωπος. Το γεγονός ότι ακροβατούσα ανάμεσα σε μια τρομερά μικροαστική ζωή ενός προαστίου στα 80s, ενώ, από την άλλη, άκουγα μουσική που δεν την άκουγαν τα περισσότερα παιδιά στο σχολείο, το ότι μέσα μου δηλαδή συγκρούονταν δύο κόσμοι, νομίζω ότι με έχει στιγματίσει πιο πολύ από όλα. Καταλύτης ήταν ο Χατζιδάκις στο να αποδεχτώ τις πιο διαφορετικές πλευρές μου. Αν δεν τον γνώριζα, δεν ξέρω κιόλας τι θα είχε υπερνικήσει. Μπορεί ο μικροαστικός περίγυρος και όχι η καλλιτεχνική φύση.

Τα τραγούδια σου, εκτός από βιωματικά ή όπως θες πες τα, μου ακούγονται και σαν μικρά αστικά χρονογραφήματα. Όλα αυτά τα χρόνια πώς αντιλαμβάνεσαι τις αλλαγές στη ζωή στην πόλη; Μέχρι το '89 ο Έλληνας είχε συνείδηση του ότι είναι πολίτης μιας χώρας. Μιας χώρας με συγκεκριμένη αφήγηση, μυθολογία και πολιτισμό. Με τις παλιές ταινίες της, την παλιά μουσική της, τους χαρισματικούς ηγέτες της, τα κουλέρ λοκάλ της, τη φολκ της, τα νησιά της και πάει λέγοντας. Ήταν κάτι που αυτοκαθοριζόταν με πολύ συγκεκριμένο τρόπο και σου έδινε ταυτότητα σε μεγάλο βαθμό, είτε είχες αντιρρήσεις ως προς αυτό είτε όχι. Από το '90 και μετά, που τα πράγματα γκλομπαλοποιήθηκαν με διάφορους τρόπους, από την τεχνολογία μέχρι το ότι κόπηκαν οι δασμοί και ξαφνικά είχαμε μπανάνες σε αφθονία, νομίζω συνειδητοποιήθηκε πολύ βαθιά ο επαρχιωτισμός μας. Ξαφνικά αρχίσαμε να αντιλαμβανόμαστε ως πολύ επαρχιώτικα πράγματα όλες εκείνες τις πρωικές αφηγήσεις που μας γέννησαν.

Οι παλιοί «Δεληβοριάδες» δεν ξέρω αν θα με συμπαθούσαν. Ήταν πολύ πιο δογματικοί από μένα.

Αυτό ήταν και καλό και κακό. Καλό, γιατί αρχίσαμε να κοιτάμε και έξω από την «αυλή» μας. Από την άλλη, υπήρξε -στην αρχή πολύ, και σήμερα ευτυχώς κάπως λιγότερο- μια αμηχανία που οδήγησε σε μιμητισμό. Ένα απλό παράδειγμα: διαβάζεις στα free press ότι ο Αγιος Σπυρίδωνας στο Παγκράτι είναι η Piazza di Spagna της Αθήνας. Ή ότι η πλατεία Καρύτση είναι η νέα Simon Dach Strasse. Και πας εκεί και σε πιάνει κατάθλιψη, γιατί δεν έχει καμία σχέση το ένα με το άλλο. Χάνονται δηλαδή ευκαιρίες να δημιουργήσουμε αυτόχθονα σημεία αναφοράς. Από την άλλη, δε θα ήθελα με τίποτα να γυρίσουμε πίσω και να μας ενδιαφέρουν μόνο οι παλιές ταινίες του Φίνου και να μην έχουμε δει καθόλου από την ίδια εποχή τον Billy Wilder και τον Lubistch.

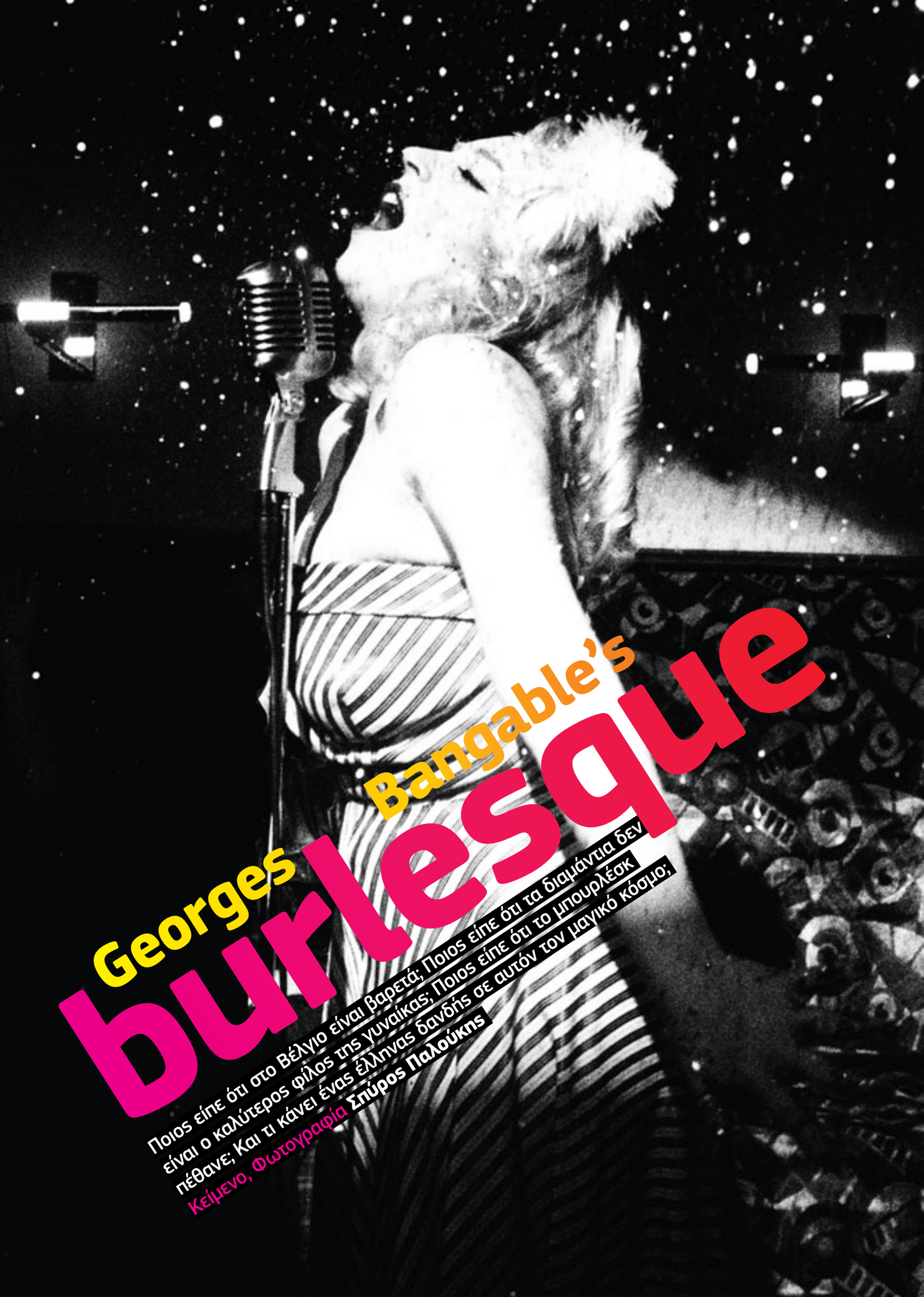
Θεωρητικά δηλαδή γινόμαστε καλύτεροι; Νομίζω ότι ναι, το περιβάλλον είναι πιο υγιές από τότε που μεγάλωνα εγώ. Το μόνο πρόβλημα είναι του μιμητισμού. Πρέπει να ισχυροποιηθούν ξανά οι αναφορές του παρόντος έχοντας μια γοητεία λίγο πιο αυτόνομη. Άλλωστε, μόνο έτσι θα μπορέσουμε να γίνουμε ενδιαφέροντες και για τους ξένους. Σκέψου, αν δεις εσύ μια ταινία της μετά-Γέλτσιν Ρωσίας, δε νομίζω να σε ενδιέφερε να δεις μια ρώσικη αντιγραφή του «Matrix». Ή έναν μουσικό που μεταχρονολογημένα μιμείται τους Depeche Mode.

Υπήρχε ποτέ μέσα σου η πιθανότητα να γίνεις κάτι άλλο εκτός από μουσικός; Ήθελα να γίνω σκηνοθέτης. Αυτό ήταν το πιο ισχυρό μου όνειρο από όταν ήμουνα μικρός. Ακόμη και σήμερα στην καθημερινότητά μου η τέχνη του κινηματογράφου με απασχολεί περισσότερο από την τέχνη της μουσικής. Βλέπω περισσότερες ταινίες παρά ακούω δίσκους. Δε θα ξεχάσω όμως ποτέ κάτι που μου είπε ο Χατζιδάκις, όταν είχα πρωτοπάει να του παίξω τα τραγούδια μου και συζητώντας ανέφερα ότι σκεφτόμουν να ασχοληθώ και με το σινεμά. «Με ένα από τα δύο. Μη γίνεις τουρίστας των τεχνών». Νομίζω ότι καλώς τον άκουσα.

Από το σπίτι σου δεν είχες καμία πίεση να γίνεις γιατρός ή αρχιτέκτονας ή, τέλος πάντων, κάτι πιο «κανονικό» από τραγουδοποιός; Υπήρχε ανασφάλεια. Αλλά ταυτόχρονα υπήρχε στήριξη. Ο πατέρας μου φοβόταν ότι αυτό που επιλέγω είναι ένα εφηβικό όνειρο που θα συντριβεί στην πραγματικότητα. Εκεί έπαιξε σημαντικό ρόλο το εύσημο του Χατζιδάκι. Είχα κάτι σαν πτυχιακή εργασία στα χέρια μου.

Μεγαλώνοντας, έχεις καταλήξει για το αν η ζωή είναι πολύ μικρή για να είναι θλιβερή ή υπερβολικά μεγάλη για να την κάνουμε καρναβάλι, που λέει κι ο Αγγελάκας; Κυρίως μου φαίνεται τεράστια. Ότι πραγματικά θα πλήξεις, αν δεν της δώσεις ένα δημιουργικό νόημα και σχήμα. Μικρός, έκανα φασαρία, όταν με έπαιρναν μαζί οι γονείς μου σε οικογενειακές επισκέψεις. «Δεν παίρνεις τα κραγιόνια να ζωγραφίσεις, παιδάκι μου;» μου λέγανε. Τα έπαιρνα και μετά δεν ήθελα να φύγω. Ή παίζαμε ένα παιχνίδι στο οποίο εγώ ήμουν ένας σαδιστής γιατρός και η ξαδέρφη μου ασθενής, και αυτό έδινε ένα νόημα σε αυτή τη βαρετή πραγματικότητα της επίσκεψης. Αυτό το πράγμα συμβαίνει ακόμη. Υπάρχουν πολλά βαρετά πράγματα που όλοι πρέπει να κάνουμε και μέρες που δεν περνάνε με τίποτα. Μέχρι που ξαφνικά σε παρασύρει ένα δημιουργικό σου project και ο χρόνος τελειώνει αμέσως. Έχω μια συνείδηση της ζωής σαν κάτι μεγάλο και αφόρητο εν πολλοίς. Από την άλλη, γίνεται πολύ σύντομο και γλυκό κάθε φορά που έχω ένα δημιουργικό λόγο να υπάρξω μέσα σε αυτό. Όπως τώρα, που έχουμε τις παραστάσεις μέχρι το Πάσχα σε διάφορες άλλες πόλεις. Θα ανεβαίνουμε στη σκηνή με πολύ ρυθμική, σχεδόν χορευτική διάθεση. Ίσως γιατί η σημειολογία του πένθους που διατρέχει τον «Αόρατο Άνθρωπο» ολοκληρώθηκε για μένα και αυτή τη στιγμή έχω μια πολύ πανηγυρική διάθεση. Νομίζω ότι πέρασα μια πρώτη κρίση ηλικίας επιτυχώς, μέσα από ένα πένθος. Κάπως έτσι.

Ο «Αόρατος Άνθρωπος» κυκλοφορεί από την Inner Ear.

Georges Bangable's burlesque

Ποιος είπε ότι στο Βέλγιο είναι βαρετά; Ποιος είπε ότι τα διαμάντια δεν είναι ο καλύτερος φίλος της γυναίκας; Ποιος είπε ότι το μπουρλέσκ πέθανε; Και τι κάνει ένας έλληνας δανδής σε αυτόν τον μαγικό κόσμο;

Κείμενο, Φωτογραφία **Σπύρος Παλούκης**

Όποιος έχει βρεθεί έστω και μία φορά στις Βρυξέλλες, κάνει λόγο για τη μουντάδα και την εσωστρέφειά της. Όντως, είναι μια πόλη που δεν προσφέρει τα πάντα στο πιάτο, αλλά σε περίπτωση που κάποιος προσπαθήσει να ανακαλύψει τα μυστικά της, τότε θα αποζημιωθεί και με το παραπάνω.

Κάπως έτσι, σε μια τυχαία, τυπικά γκρίζα και κουρασμένη Δευτέρα του Βελγίου, μια σύμπτωση με οδήγησε δεκαετίες πίσω, στον Μεσοπόλεμο, στον Nat King Cole, στα καμπαρέ της Μονμάρτης. Το μπαρ «Archiduc», ένα από τα ιστορικότερα της πόλης, φιλοξένησε μια γιορτή για μυημένους φαν του μπουρλέσκ, που είχαν φροντίσει να ντυθούν για την περίσταση - με παπιγιόν οι κύριοι και καλτσοδέτες οι κυρίες. Ξεναγοί μου σε αυτήν την γκλάμουρ τελετουργία η ομάδα NeoRetro και ο «δικός» μας τζέντλεμαν Georges Bangable, κατά κόσμον Γιώργος Παπαδάκης με καταγωγή από την Κρήτη. Το μπουρλέσκ όνομά του αποτίνει φόρο τιμής σε έναν από τους ήρωές του, τον Clark Gable, που με την προσθήκη της λέξης bang χαρακτηρίζει κάποιον που προκαλεί το ενδιαφέρον με πολλή τσαχπινιά.

Βασικά, το μπουρλέσκ είναι λίγο από όλα. Είναι ένα δημοφιλές μείγμα χορού, στριπτίζ και θεατρικής παράστασης. Οι ηθοποιοί, συνήθως γυναίκες με σύνδρομο Τζέσικα Ράμπιτ (γεμάτες αισθησιασμό και ναρκισσισμό) υποδύονται γνωστές καρικατούρες από τον χώρο του κινηματογράφου και του τραγουδιού και δημιουργούν λαμπερά σετ από φανταχτερά κοστούμια, ατμοσφαιρική μουσική, δραματικό φωτισμό. Έτσι, η σαμπάνια, τα μπαλόνια, η αστερόσκονη, τα φτερά, τα σέξι-ρετρό εσώρουχα, η σάτιρα, η παρακμή και η παρωδία φτιάχνουν ένα φαντασμαγορικό παραμύθι αλλοτινών εποχών.

Στο Βέλγιο υπάρχει κανονική μπουρλέσκ κοινότητα, απλωμένη κυρίως στο φλαμανδικό κομμάτι της χώρας. Μπουρλέσκ πάρτι γίνονται κάθε δύο εβδομάδες σε διάφορους χώρους των Βρυξελλών. Η ομάδα NeoRetro αποτελείται από Γάλλους και Βέλγους καλλιτέχνες και παρτάρει, εκτός από τις Βρυξέλλες, σε Παρίσι και Μιλάνο. Η Lada Redstar που συμμετέχει ως guest στο γκρουπ θεωρείται η Ευρωπαία Dita Von Teese.

Ο Georges Bangable αγαπά το κλασικό μπουρλέσκ που άκμασε από τα 20s μέχρι τα τέλη των 50s. Μιλά όμως και για τη νέα γενιά του μπουρλέσκ, που με νοσταλγία προσπαθεί να επαναφέρει το γκλάμουρ και τη δόξα του παρελθόντος μέσω pin-up workshops, πάρτι και απογευματινά τσάι ρετρό. Γνώστης των κωδικών του «καλού» τζέντλεμαν, μας αποκαλύπτει πως το τυπικό χειροφίλημα μπορεί να αποτελέσει ερωτικό κάλεσμα, σε περίπτωση που η γλώσσα αγγίξει τα δάχτυλα του χεριού της κυρίας. Τέλος, εύχεται να μπορέσει κάποια στιγμή να δοθεί η ευκαιρία να παρουσιάσουν το σόου τους και στην Ελλάδα.

TheSOULoniki

Φτιάξ' το μόνος σου!

Ούτε μπάτζετ ούτε pr ούτε κουραφέξαλα περί επικοινωνίας ούτε καρτ βιζίτ με ανούσιες ιδιότητες, όπως account manager και media planner. Ένα καινούργιο κύμα δημιουργών σαρώνει τη Θεσσαλονίκη επενδύοντας στην ψυχή και το περιεχόμενο αντί για τις δημόσιες σχέσεις.

Η **Αθηνά Δράγκου** και ο **Δημήτρης Παπαδόπουλος** είναι οι **a4m.**

Στον αριθμό 30 της οδού Ολυμπίου Διαμαντή, η Αθηνά Δράγκου και ο Δημήτρης Παπαδόπουλος προσφέρουν στέγη σε όλες τις παραστατικές τέχνες. Το όνομα αυτής a4m, όπως και η ομάδα τους που στόχο έχει να ερευνήσει νέες θεατρικές φόρμες, να δημιουργήσει διαπολιτισμικές παραστάσεις και να προωθήσει συνεργασίες καλλιτεχνών από διαφορετικές μορφές τέχνης και εθνικότητες. Η street performance «Έρως Ιπτάμενος», η παράσταση «Μετά το Τέλος», το project-«περιπατητική» παράσταση «Οδύσσειες» αλλά και το σεμινάριο ινδικού χοροθεάτρου Kathakali είναι ενδεικτικά των προθέσεών τους.

Ώρα για τις απαραίτητες συστάσεις: Εκείνη σπούδασε Αρχαιολογία και Ιστορία της Τέχνης, κλασικό και μοντέρνο χορό στην Ανωτέρα Επαγγελματική Σχολή Ορχηστικής Τέχνης του Δήμου Θεσσαλονίκης, υποκριτική στο Κέντρο Θεατρικής Έρευνας. Συνέχισε με μεταπτυχιακό στη σκηνοθεσία θεάτρου στο Λονδίνο, κάτι που ήταν η αφορμή για να έρθει σε επαφή με το μη αστικό θέατρο. Έτσι, ταξίδεψε και γνώρισε το ταϊλανδέζικο θέατρο μένοντας στην Μπαγκόνγκ, το ρωσικό θέατρο περνώντας από τη Μόσχα αλλά και το παραδοσιακό θέατρο του Μπαλί: η αφορμή για να διεξάγει διδακτορική μελέτη πάνω στο τελευταίο. Εκείνος, απόφοιτος του Κέντρου Θεατρικής Έρευνας Θεσσαλονίκης και του Ωδείου Καλαμαριάς, με μεταπτυχιακό στο Λονδίνο πάνω στις ηχητικές τέχνες, διδάσκει εδώ και εννέα χρόνια υποκριτική στο θεατρικό εργαστήρι της Ομάδας Νέμεση. Ανήσυχα πνεύματα από μικροί, άρχισαν ως καλλιτέχνες δρόμου, καταπιάστηκαν με τη ζωγραφική έχοντας ως μόνο δόγμα τους το ότι δεν υπάρχει όριο στην τέχνη.

«Η ομάδα ιδρύθηκε από την ανάγκη να παρουσιάσουμε project σε μη θεατρικούς χώρους, ωστόσο το κέντρο a4m διαφοροποιείται από τις ερευνητικές ανησυχίες μας», αναφέρει η Αθηνά. «Θελήσαμε να λειτουργήσουμε αυτό τον χώρο για να προσφέρει στέγη γενικότερα στις παραστατικές τέχνες, να μην υπάρχει διαχωρισμός μεταξύ θεάτρου, χορού ή κινησιολογίας, αλλά να στοχεύει σε μια γενικότερη προσέγγιση όσον αφορά στο σώμα, το νου και την ψυχή του performer».

Επιπρόσθετα, στοχεύει να στεγάσει και κυριολεκτικά τις τέχνες, καθώς λειτουργεί και ως κέντρο διαμονής καλλιτεχνών: «Μπαίνοντας σε δίκτυο, λειτουργούμε ως residency center, προσφέροντας διαμονή σε καλλιτέχνες από όλο τον κόσμο, δίνοντάς τους τη δυνατότητα είτε να παρουσιάσουν τη δουλειά τους είτε να δουλέψουν με εγχώριους καλλιτέχνες και να ετοιμάσουν μαζί τους μία παράσταση».

Ο Δημήτρης μου αναλύει τη διαδικασία που ακολουθείται για κάθε project: «Δεν υπάρχει ένα πρωταρχικό όραμα του σκηνοθέτη. Υπάρχει μία ιδέα, πολλοί καλλιτέχνες από όλο το φάσμα των παραστατικών τεχνών -ηθοποιοί, φωτογράφοι, videoartίστες- αλλά ο καθένας λειτουργεί αυτόνομα πάνω στην ιδέα. Στη συνέχεια, υπάρχει ένας συντονιστής-σκηνοθέτης που συνδέει όλη την ιστορία και την εξελίσσει. Ουσιαστικά, ο καθένας καταθέτει αυτό που ερευνά. Αυτό σου δίνει την ευελιξία να προσθέτεις ή να αφαιρείς κομμάτια του παζλ, με αποτέλεσμα να παραχθεί κάτι εντελώς αναπάντεχο».

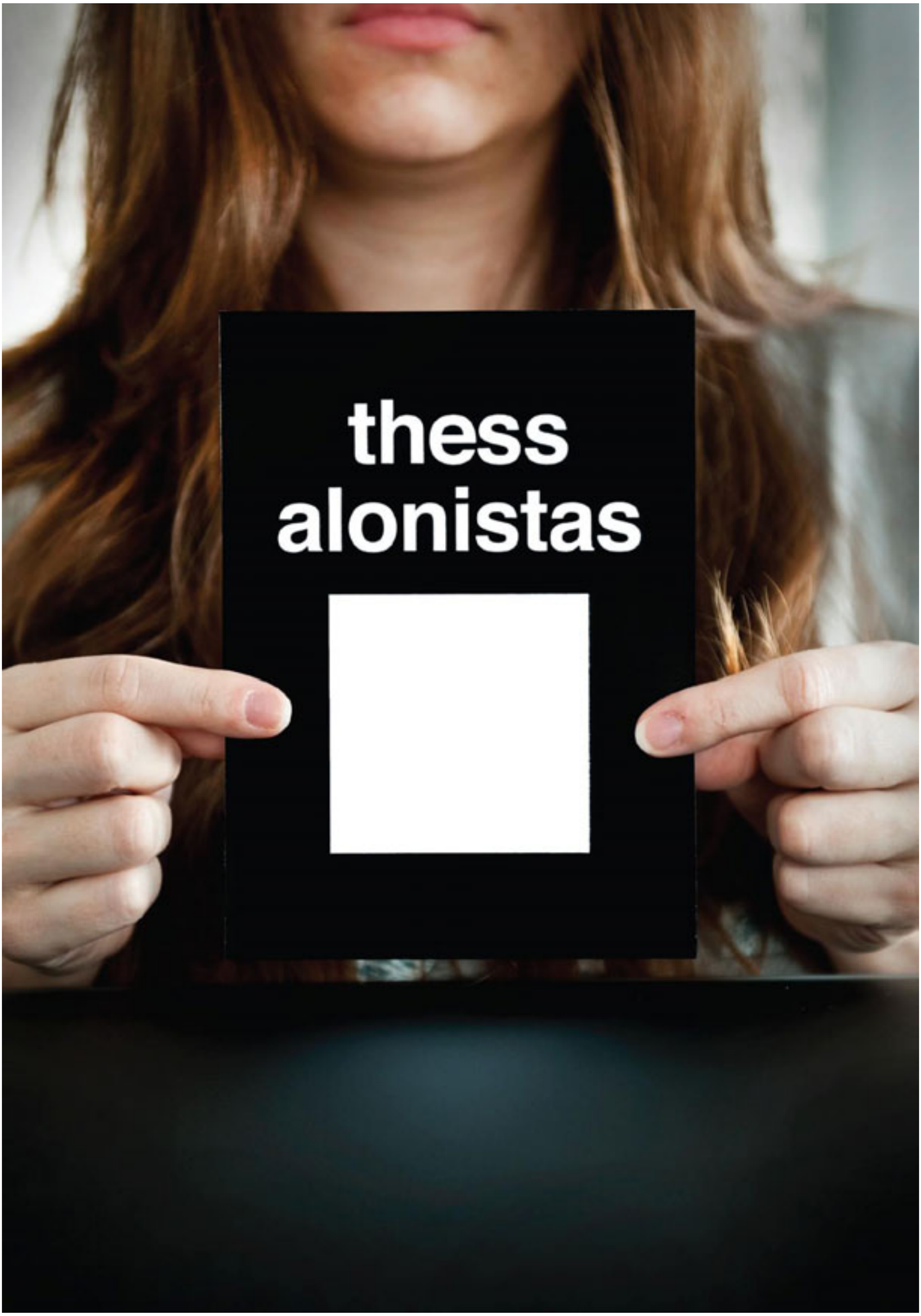
Η συζήτηση περνά στο πρώτο Φεστιβάλ Ασιατικού Θεάτρου που διοργανώθηκε πρόσφατα. Συμφωνούν και οι δύο στο ότι το κοινό είναι έτοιμο να δεχτεί νέα ερεθίσματα. «Είναι ανοιχτό. Δεν πιστεύω ότι λειτουργεί με κατεστημένα, είναι απελευθερωμένο». Αρκεί να αναγνωρίσεις στον άλλο ότι δεν κάνει μοντερνισμό για τον μοντερνισμό, αλλά δίνει και κάτι από την ψυχή του, συμπληρώνει ο Δημήτρης.

Η ατζέντα του a4m περιλαμβάνει μαθήματα υποκριτικής, σκηνοθεσίας θεάτρου, γιόγκα για ηθοποιούς, και όχι μόνο, καθώς επίσης και σεμινάρια. «Δεν κάναμε έναν ακόμη χώρο μόνο για μας. Είναι κουραστικό να κρυβόμαστε στο καβούκι μας. Είμαστε ανοιχτοί σε κάθε πρόταση ή ιδέα. Πρέπει να υπάρχει συνεργασία μεταξύ των καλλιτεχνών. Το κοινό είναι ένα. Πρέπει να το περιποιηθούμε γιατί, αν φύγει από έναν, θα φύγει από όλους».

www.a4mthtr.com

Κείμενο Μαρία-Άννα Τανάγια
Φωτογραφία Σάκης Γιούμπασης

thess
alonistas

Αλωνίζω, alonizis, **thessalonistas!**

Τετάρτη, 5 το απόγευμα, Λεωφόρος Νίκης. Ακριβώς δίπλα από τον Ερυθρό Σταυρό η εικόνα έχει ως εξής: Καμιά εικοσαριά νοματαίοι, 7 ποδήλατα, «ετοιμοπόλεμα» στένσιλ και σπρέι, 2 τηλεοπτικές κάμερες, αντίστοιχος αριθμός ρεπόρτερ και άλλοι 3 περίεργοι που είδαν σούσουρο και σταμάτησαν να δουν τι στο καλό συμβαίνει.

Πρώτο συμπέρασμα: Ο ντόρος που έχουν προκαλέσει οι thessalonistas είναι αντιστρόφως ανάλογος με τη διάρκεια ζωής τους. Η συμπαθέστατη συνάδελφος από τη δημοτική τηλεόραση προσπαθεί εις μάτην να πάρει μία δήλωση από κάποιο μέλος της ομάδας. «Εσείς... Ανήκετε στους thessalonistas; Θέλετε να μου πείτε δυο λόγια», με εκλιπαρεί, ενώ δείχνει εμφανώς απογοητευμένη όταν πληροφορείται ότι έχω έρθει για τον ίδιο ακριβώς λόγο με εκείνη. Ή περίπου.

Ενώ ο κόσμος ολοένα και πληθαίνει, τα σπρέι ταρακουνιούνται, τα στένσιλ αναδιπλώνονται, οι ποδηλάτες καταφθάνουν, οι κάμερες αποχωρούν. Επιτέλους, αρχίζει η δράση! Τα μέλη της ομάδας ζωγραφίζουν χρωματιστά ποδήλατα στον ξεθωριασμένο ποδηλατόδρομο και εγώ συνομιλώ με έναν εκ των 15 που απαρτίζουν την ιδρυτική ομάδα. Γιατί τελικά αποφεύγουν τις κάμερες, όπως ο έξω από δω το λιβάνι; «Σκοπός μας δεν είναι να προβάλλουμε τους εαυτούς μας. Η δημοσιότητα μπορεί να σου γυρίσει μπούμερανγκ. Όλη αυτή η προσπάθεια που κάνουμε δεν είναι απλά μια ακόμη μόδα, στόχος μας είναι να δείξουμε ότι πρέπει να κάνουμε κάτι για την πόλη», μου απαντά, ενώ twitταρει ότι τα σπρέι έχουν πάρει φωτιά.

Την ώρα που μιλάμε, ένας μοτοσικλετιστής κυκλοφορεί ανενόχλητος στον ποδαλητόδρομο. Όταν οι ποδηλάτες εξανίσταντο, εκείνος ωρύεται. Το συμβάν λήγει αναίμακτα. «Πρέπει πρωταρχικά να αλλάξει η λογική και η νοοτροπία μας», μου λέει ο Πάνος προλαβαίνοντας τις πεσιμιστικές σκέψεις μου ότι αυτή η πόλη έχει πάθει ανοσία στην κακογουστιά. Αυτό προσπαθούν να ανατρέψουν κι εκείνοι, εμπνεόμενοι από τους πρωτοπόρους atenistas. Πρώτη τους δράση ο καθαρισμός των στάσεων λεωφορείων στη Σβώλου. «Ήταν σημαντικό, γιατί αποδείξαμε ότι 10 άτομα μέσα σε 3 ώρες μπορούν να κάνουν μία αλλαγή στο κέντρο της πόλης, με μόνα εφόδια ξύστρες και χλωρίνη».

Κάπως έτσι τα 10 άτομα έγιναν 60. Το επόμενο ραντεβού δόθηκε στα δυτικά τείχη της πόλης και το στοίχημα ήταν να καθαριστεί η εσωτερική πλευρά. Τι αποκόμισαν 3 ώρες και πολλές σακούλες μπαζών αργότερα; «Οι κάτοικοι της περιοχής κατέβηκαν να βοηθήσουν. Συνειδητοποίησαν ότι μπορούν να κάνουν κάτι οι ίδιοι για να μην υποβαθμιστεί η περιοχή τους. Στόχος μας είναι η ενημέρωση και η ουσιαστική αλλαγή. Δεν αρκεί να κάνεις μία δράση, να φύγεις και η περιοχή να γυρίσει στην πρότερή της κατάσταση».

Τελικά, thessalonistas είναι μόνο τα 15 άτομα της ιδρυτικής ομάδας; «Εμείς απλώς οργανώνουμε τις εκάστοτε δράσεις. Αν στη δενδροφύτευση στο Σέιχ Σου δεν είχαν έρθει τα υπόλοιπα 90 άτομα, δε θα είχαμε φυτέψει 2.500 δένδρα».

Ανεβαίνουμε τη Σαλαμίνος και οι συμμετέχοντες μοιράζουν thessalonistικες κλήσεις σε όσους οδηγούς αυτοκινήτων έχουν ευθαρσώς παρκάρει στους ποδηλατόδρομους. Ο Γιάννης Σαχανίδης μου εξηγεί γιατί δίνει το «παρών» σε κάθε δράση: «Με ενδιαφέρει να κάνω κάτι περισσότερο για την πόλη, κάτι που απαιτεί χρόνο και προσπάθεια. Υπάρχουν πολλές ομάδες που δραστηριοποιούνται, δεν κάνουμε όμως εμείς οι ίδιοι τον κόπο να τις ανακαλύψουμε».

Με τούτα και με κείνα, φτάσαμε στη Δωδεκανήσου. Οι ποδηλάτες του Bike Respect έχουν φέρει τα πάνω κάτω με ταξίλατα, μουσική και τρελές ορθοπεταλιές. «Ο κόσμος το ευχαριστιέται, γιατί αισθάνεται ότι προσφέρει στο κοινωνικό σύνολο. Ωστόσο, εμείς είμαστε πολύ μικροί μπροστά στο πρόβλημα, γι' αυτό και χρειάζεται μεγαλύτερη παρέμβαση. Αυτό πρέπει να το κάνει ο δήμος», υπογραμμίζει ο Κώστας Σιμελίδης.

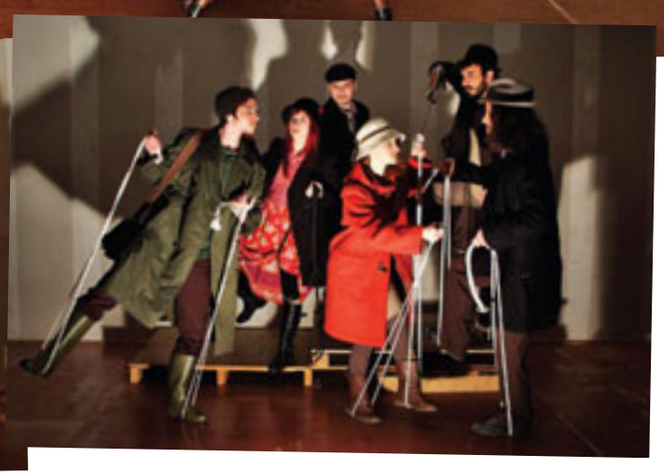
Δυο κορίτσια συνεχίζουν αγόγγυστα να ζωντανεύουν τους ποδηλατόδρομους με χρώμα. «Συμμετέχω πρώτη φορά. Πλέον όταν θα περνάω με το ποδήλατό μου, θα ξέρω ότι αυτό το σημείο το έβαψα εγώ», μου απαντά η Αγάπη Ζιούτα, ενώ η αδερφή της Ξανθιάννα ετοιμάζεται ήδη για την επόμενη δράση.

Τελικά η Μαρία είχε δίκιο: «thessalonistas είναι όλη η πόλη! Είναι όποιος βλέπει κάτι άσχημο και θέλει να το αλλάξει». Το συνδυάζω με την άποψη του Πάνου περί κρίσης: «Το καλό είναι ότι εκτός από οικονομική, είναι και ηθική. Σου δίνει χρόνο να αναθεωρήσεις λίγο τις προτεραιότητές σου».

Κείμενο Μαρία-Άννα Τανάγια
Φωτογραφία Γιώργος Παπαδόπουλος, thessalonistas

Το «Εσωτερικό» κατά **C For Circus.**

Πόλη Θεσσαλονίκη, οδός Συγγρού, αριθμός 19, όροφος τέταρτος, ένα αυτοδιαχειριζόμενο σκηνικό, μια θεατρική ομάδα και μια παράσταση που αξίζει να τη δεις, εκτός κι αν βλέπεις μόνο Τατιάνα. «C For Circus όπως V For Vendetta», λένε, «ξέρεις, εξυπνάδα». Είμαστε το θέατρο της διπλανής πόρτας. Η ομάδα που σχηματίστηκε το 2008 προβάροντας στο υπόγειο του μπαρ «Pierrot Le Fou» και αναζητά τη θεατρική δράση μέσα από τα σώματα των ηθοποιών, εδώ και λίγες μέρες ανεβάζει στον δικό της χώρο την παράσταση «Εσωτερικό» του Μορίς Μέτερλινγκ. Χώρος που στήθηκε τον περασμένο Οκτώβριο, λειτουργεί αμεσοδημοκρατικά και το σανίδι του φτιάχτηκε από ιδρωμένα μακό το καλοκαίρι.

Ηλικίες 21 – 26, φοιτητές στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο, υπό την καλλιτεχνική εποπτεία του σκηνοθέτη, σεναριογράφου και ηθοποιού Κώστα Ισαακίδη. Καπνός, μπίρες, μπισκότα, κουβέντα. «Η ομάδα είναι κλειστή όχι από κάποια κενοδοξία, αλλά γιατί ο τρόπος με τον οποίο δουλεύουμε προϋποθέτει το δέσιμο και την αποδοχή μιας σειράς πραγμάτων. Αναζητούμε ανθρώπους και όχι ηθοποιούς», εξηγεί ο Κώστας. Κατά τη γνώμη του, «επαγγελματίας ηθοποιός είναι αυτός που έχει κοπιάσει πάρα πολύ, ώστε να αναπτύξει μια τεχνική, όμως έχει φτάσει σε τέτοιο επίπεδο, που αυτό να μη γίνεται αντιληπτό στην πλατεία».

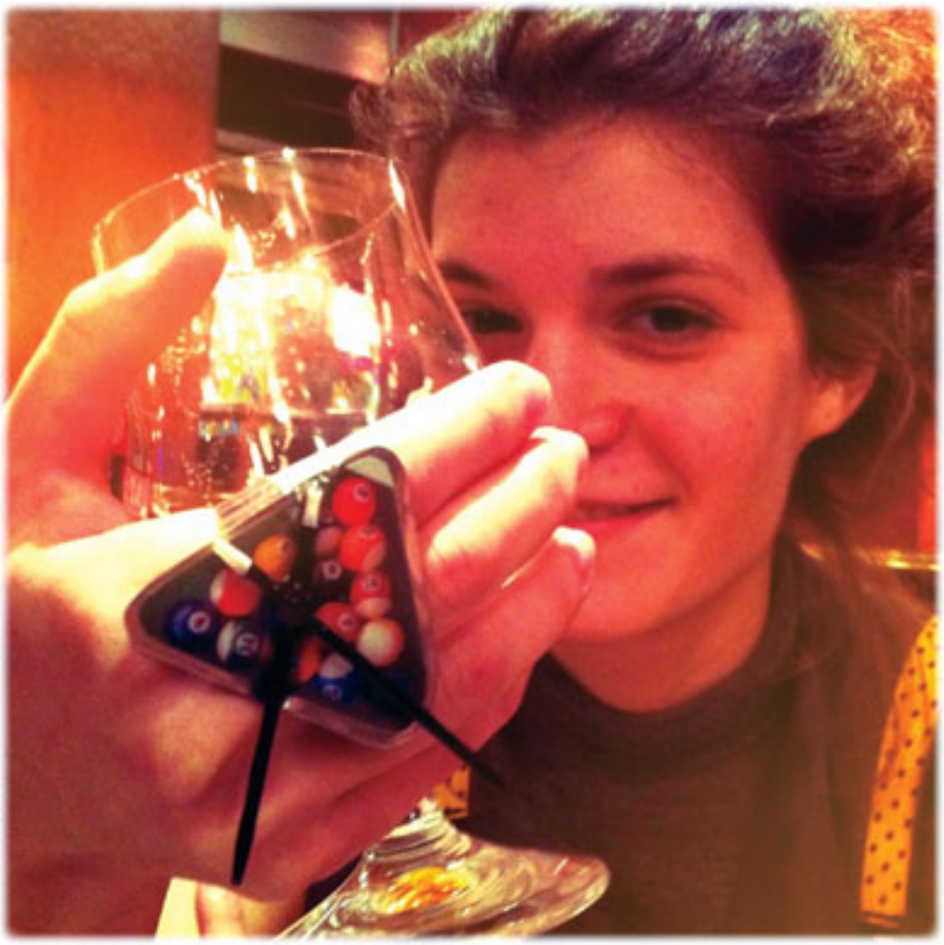
«Αρκετά με τον ηθοποιό, ας ασχοληθούμε λίγο με τον άνθρωπο», είναι το μότο τους. Αγαπούν Κονσταντίν Στανισλάφσκι και Γιέρζι Γκροτόφσκι, κάποιοι μπορεί να νομίζουν πως είναι ποδοσφαιρικές μεταγραφές, «βαρύ είναι το ανέβασμα ενός έργου ισχυρίζονται, όχι το ίδιο το έργο, μπορεί να ανεβάσεις Γκολντόνι και να το κάνεις χειρότερα από Μπέκετ». Επέλεξαν να ανεβάσουν ένα έργο που γράφτηκε το 1895, «γιατί όταν το διάβασα ζαλίστηκα», απαντά αφοπλιστικά ο σκηνοθέτης, τα παιδιά σε στάση οκλαδόν συμφωνούν γνέφοντας καταφατικά, ευχαριστούν όλοι μαζί τον μεταφραστή Δημήτρη Δημητριάδη.

Συνυπάρχοντας με τα θεατρικά εργαστήρια «Σκηνοβάτες» και «Παλιάτσοι», βραβεύτηκαν στο Φεστιβάλ Θεάτρου της Κορίνθου, διοργανώνουν σεμινάρια θεατρικής έρευνας, αν σκέφτεστε μέχρι πού έχουν σκοπό να το φτάσουν, θέλουν να βιοποριστούν από τη δράση τους και θεωρούν πως έχουν θέσει τις κατάλληλες βάσεις για το πετύχουν. Καυγαδίζουν; Καυγαδίζουν. Σε ποια οικογένεια δεν υπάρχουν διαφωνίες, ανταπαντούν ρωτώντας. «Δεν υπάρχει ιεραρχία, λειτουργούμε με συνέλευση, συναποφασίζουμε εκνευριστικά για τα πάντα», ένα ωστικό κύμα από γέλια δονεί τον χώρο του C For Circus επιβεβαιώνοντας πως διαθέτει και καλή ακουστική.

Η ομάδα ζεσταίνεται. Αφήνοντας τον εαυτό της και την καθημερινότητα μαζί με τα μπουφάν και τα φούτερ του, το «τσίρκο» προσπαθεί να ενεργοποιήσει το φωνητικό κέντρο των ηθοποιών μέσα από την τεχνική full voice, για την οποία ο περιπτεράς της γειτονιάς σου θα απορούσε σχολιάζοντας μάλλον «τι θέλουν αυτά και σέρνονται βαρυγκωμώντας;». Η πρόβα είναι άκρως ατμοσφαιρική, το «Εσωτερικό» θυμίζει ανεξάρτητες παραστάσεις από αυτές που θα δεις στο εξωτερικό. Με εισιτήριο μόλις 10 ευρώ και 7 για το νεανικό, έχεις κάθε ευκαιρία να το διαπιστώσεις και εσύ.

www.cforcircus.gr
www.facebook.com/cforcircus

Κείμενο Δημήτρης Αθανασιάδης
Φωτογραφία Βασίλης Συναπίδης

Η **Κατερίνα Βουλγαρίδου** είναι η αρχόντισσα των δακτυλιδιών.

20 ετών κοριτσούδι, γέννημα θρέμμα Θεσσαλονικιά και φοιτήτρια στο 2ο έτος της σχολής Ηλεκτρονικής των ΤΕΙ. Είναι εύκολο να την παρομοιάσεις με τον άρχοντα (ή μάλλον με την αρχόντισσα) των δαχτυλιδιών. Ένα page up+down στο blog της αρκεί για να καταλάβεις πως τα δάχτυλά σου τη χρειάζονται. Αυτό που λέμε «κοινότοπο αξεσουάρ» δε θα το βρεις στο transistor art. Έτσι λέγεται το blogspot της. Αν είσαι και τυχερός και δεις από κοντά τις δημιουργίες της, θα τις λατρέψεις και θα «ξηλωθείς» για να τις αποκτήσεις.

Ντάξει, δεν είναι θέμα τύχης, ο πάγκος με τα καλούδια της περιφέρεται στα εκάστοτε φεστιβάλ χειροποίητων κοσμημάτων και αξεσουάρ που διοργανώνονται στην πόλη. Μεταξύ άλλων, έχει λάβει μέρος στην έκθεση που είχε διοργανώσει η Ένωση Ελλήνων Δημιουργών πέρυσι τον Σεπτέμβρη, όπου έδειξε δαχτυλίδια, σκουλαρίκια και τους πίνακές της, και φέτος στο «Art House» και στο PillBOX festival.

Το τι κόμικς, τι pop art, τι vintagoειδή κόνσεπτ υιοθετεί για να καταλήξει να φτιάξει καρφίτσες, σκουλαρίκια, κοκαλάκια-σκατουλάκια δεν περιγράφεται! Ωστόσο, πολιτισμικό σοκ είναι τα δαχτυλίδια της. Η ίδια παραδέχεται πως, όταν δημιουργεί, φτιάχνει ό,τι πιο τρελό της έρχεται εκείνη την ώρα στο μυαλό συνδυάζοντας υλικά, τα οποία προτιμά να είναι ανακυκλώσιμα. «Ο συνδυασμός των έντονων χρωμάτων και των μοντέρνων γραμμών με έκανε να σχεδιάζω μοναδικά κοσμήματα και αξεσουάρ για κάθε ηλικία και για κάθε ώρα, τα οποία εντυπωσιάζουν!» λέει η Κατερίνα, και δεν έχουμε λόγο να μην την πιστέψουμε.

Ήταν τα ερεθίσματα που πήρε από μαθήματα βιομηχανικού σχεδιασμού και σχεδιασμού ενδυμάτων που παρακολουθούσε στο λύκειο που της έδωσαν να καταλάβει τι εστί μόδα, ώστε να καταπιαστεί αργότερα με δικά της σχέδια, τα οποία και υλοποιεί μέρα με τη μέρα. Εξομολογείται πως κάθε τόσο νιώθει την ανάγκη να φτιάχνει πολύχρωμους πίνακες για να «ξεσπάει και να ξεφεύγει» από τη ρουτίνα της καθημερινότητας, ενώ παράλληλα λόγω της αδυναμίας που έχει στη μουσική σχεδιάζει και αφίσες για live και συνδημιουργεί custom πεταλάκια και εφέ κιθάρας.

Αν μπορούσε, θα ξαμολιόταν με έναν μαρκαδόρο να χρωματίσει όλη την πόλη. Αυτό το όνειρο έχει, άλλωστε: να τη δει πιο χρωματιστή. Γι' αυτό και τα τρελά αξεσουάρ, γι' αυτό και προτρέπει όλους εμάς τους υπόλοιπους να εμπνεόμαστε, να δημιουργούμε και να μη χάνουμε ευκαιρία να ονειρευόμαστε!

transistorart.blogspot.com
www.wix.com/transistorart/cv

Κείμενο Μαρίνος Σακελλαρίου
Φωτογραφία Δημήτρης Καραθάνος

Η **Μένη Σαπρανίδου** και η **Έλενα Σαμαρά** είναι οι ψυχές του **PillBOX.**

Η μαμά Μένη (Σαπρανίδου) μετράει αισίως 25 χρόνια εμπειρίας στον χώρο της μόδας και της δημιουργίας. Από ενδυματολόγος έγινε μοντελίστ και από σχεδιάστρια μόδας, πλέον, είναι εκπαιδεύτρια νέων φιντανιών στο σχέδιο. Στην πορεία διένυσε μια δεκαετία ως σύμβουλος μόδας, ενδύματος και αξεσουάρ και οργανώτρια-παρουσιάστρια σεμιναρίων πρόγνωσης τάσεων μόδας.

Ηγείται της εταιρίας Moda!rt Design and Pattern Center, όπου αρχάριοι μαθαίνουν την τέχνη της κοπτικής - ραπτικής και προχωρημένοι τελειοποιούνται στο σχέδιο μόδας και στο πατρόν. Στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, όπου βρίσκεται το εργαστήρι, είναι σαν να συναντάς μια ιδιαίτερη φυλή που προφητεύει τις τάσεις της μόδας αλλά και μεταμορφώνει απλά ρούχα σε στιλιστικά ποιήματα.

Η κορασίδα Έλενα (Σαμαρά) είναι το δεξί χέρι της Μένης, ενδεχομένως και το αριστερό στις πιο ζόρικες μέρες. Κατ' εικόνα και ομοίωση αλλά και με πρότυπο τη μαμά της, όταν δε βρίσκεται σε κάποια ευρωπαϊκή πρωτεύουσα παρακολουθώντας διεθνείς εκθέσεις μόδας, ασχολείται κατά κύριο λόγο με την ανεύρεση δημιουργικών ανθρώπων των οποίων τη δουλειά μπορεί να προβάλει μέσω της PillBOX. Πλέον, βέβαια, τις βρίσκουν οι ίδιοι οι ενδιαφερόμενοι, αντί να παίζουν εκείνες τον ρόλο του καλλιτεχνικού ντετέκτιβ. Το έχει βάλει αμέτι μουχαμέτι, μαζί με τη μαμά της πάντα, να σπάσει την ξενομανία της πόλης και να αναδείξει ντόπιους δημιουργούς, που είτε λόγω οικονομικών εμποδίων δεν μπορούν να βάλουν τα αντικείμενά τους σε καταστήματα είτε καταπίνονται από αυτή τη μαύρη τρύπα που λέγεται πολυκαταστήματα ένδυσης.

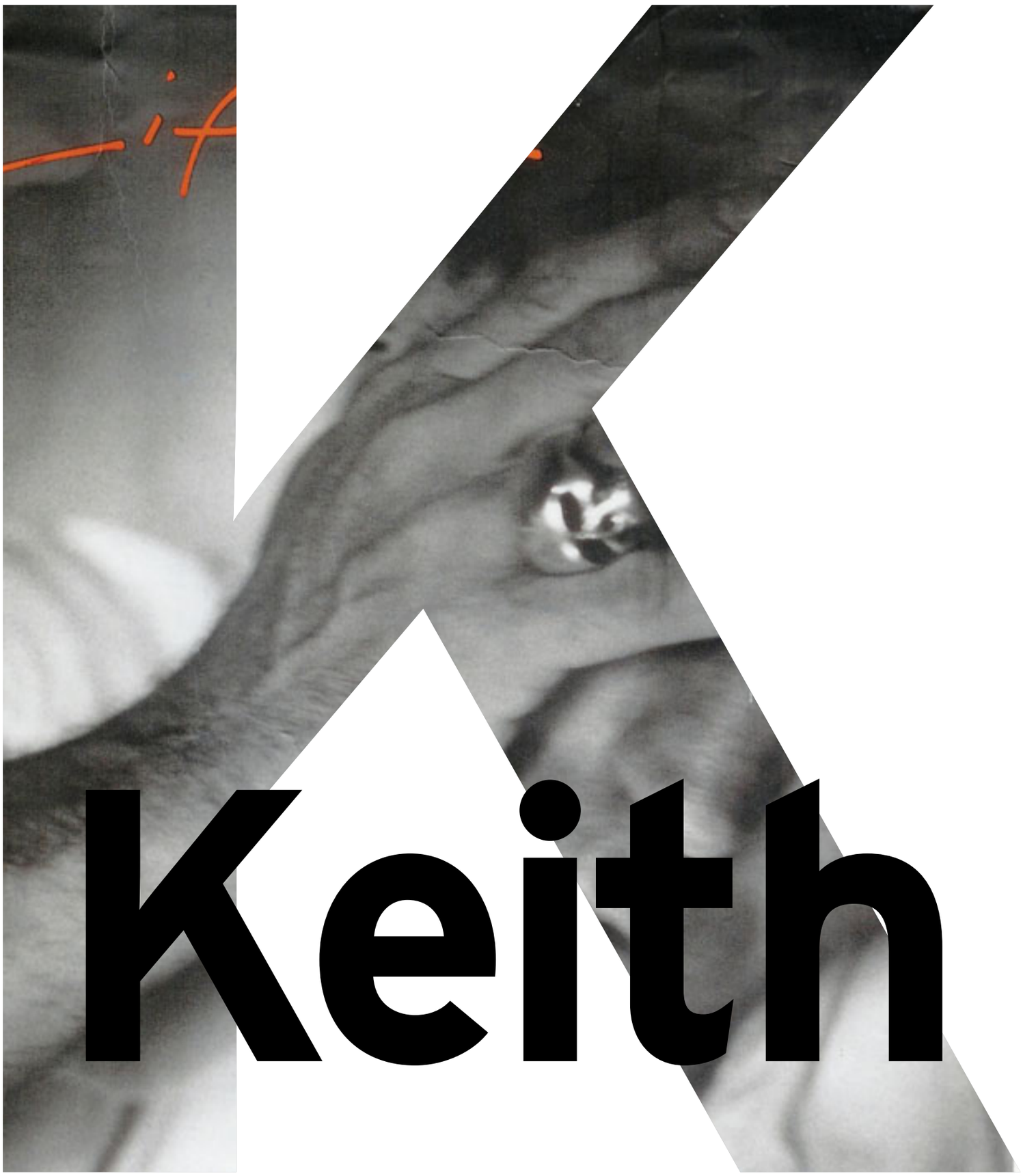
Το πολυπράγμον αυτό δίδυμο είναι η ψυχή και ο εγκέφαλος πίσω από την PillBOX. Μια φανταστική ιδέα για τη Θεσσαλονίκη, που ιδρύθηκε ως εταιρία μόλις τον Μάιο του 2010 και θέλησε να δώσει βήμα στις καλλιτεχνικές φιγούρες αυτής της πόλης που αυξάνονται και πληθύνονται. «Ο σκοπός που μας οδήγησε στη δημιουργία της PillBOX είναι η επαφή και η συγκέντρωση του καλλιτεχνικού κόσμου χωρίς γεωγραφικά όρια, καθώς και η προαγωγή και η ανάδειξη του έργου τους. Για τον σκοπό αυτό, διοργανώνουμε και επιμελούμαστε καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, ανά τακτά χρονικά διαστήματα, στις οποίες οι συμμετέχοντες έχουν τη δυνατότητα να γνωρίσουν και άλλους καλλιτέχνες, να ανταλλάξουν εμπειρίες, να παρουσιάσουν τη δουλειά τους αλλά και να πουλήσουν τα χειροποίητα αντικείμενά τους. Η PillBOX ασχολείται με την έρευνα και καταγραφή κάθε είδους δημιουργικής δραστηριότητας. Ενδεικτικά, οι καλλιτέχνες που συμμετέχουν στις εκδηλώσεις παράγουν αντικείμενα ένδυσης και μόδας, χειροποίητα αξεσουάρ, κατασκευές από ανακυκλώσιμα υλικά, είδη διακόσμησης, φωτιστικά, κόμικς, κοσμήματα, ρούχα και τσάντες ζωγραφισμένα στο χέρι, έπιπλα κ.α. Πρόκειται για ένα εορταστικό bazaar στο οποίο εκτίθενται ενδύματα, κοσμήματα, αξεσουάρ, διακοσμητικά αντικείμενα, καθώς επίσης δημιουργίες που έχουν σχέση με την τέχνη της ζωγραφικής, της φωτογραφίας και αρτοζαχαροπλαστικής. Είναι κοινά παραδεκτό ότι υπάρχει ένα έντονο ενδιαφέρον νέων ανθρώπων για καλλιτεχνική δημιουργία, συχνά χωρίς την επιθυμητή ανταπόκριση. Η PillBOX δίνει σε αυτούς τους ανθρώπους τη δυνατότητα να προβάλουν και να αναδείξουν τη δουλειά τους. Επιπλέον, στηρίζουμε και τους επαγγελματίες του χώρου και ειδικά της πόλης μας, με σκοπό την ανάδειξη και την προβολή της τοπικής αγοράς και των επαγγελματιών της Θεσσαλονίκης».

Όσοι έχουν παραβρεθεί σε κάποιο PillBOX παρατηρούν ιδίοις όμμασι την πλέον χρωματιστή παρέλαση καλλιτεχνών της Θεσσαλονίκης, του κυρίου Μπουτάρη συμπεριλαμβανομένου στους εντυπωσιασμένους της υπόθεσης.

Η δεσποινίδα Σαμαρά αναφέρει: «Προσπαθούμε να δώσουμε την ευκαιρία στους δημιουργούς να δοκιμάσουν την τέχνη τους, να δουν αν έχει πέραση στον κόσμο, να βελτιωθούν, να γνωρίσουν κι άλλους δημιουργούς και να γεννηθούν φιλίες και συνεργασίες. Να επιστρέψουμε στον παράγοντα άνθρωπο και στην προσωπική δημιουργία και όχι στα απρόσωπα αντικείμενα. Μια ευκαιρία να κάνει ο ερασιτέχνης το χόμπι του επάγγελμα. Ας στηρίξουμε τα μαγαζιά της πόλης μας με τη δική τους ταυτότητα και επιτέλους ας μη φοράμε όλοι τα ίδια».

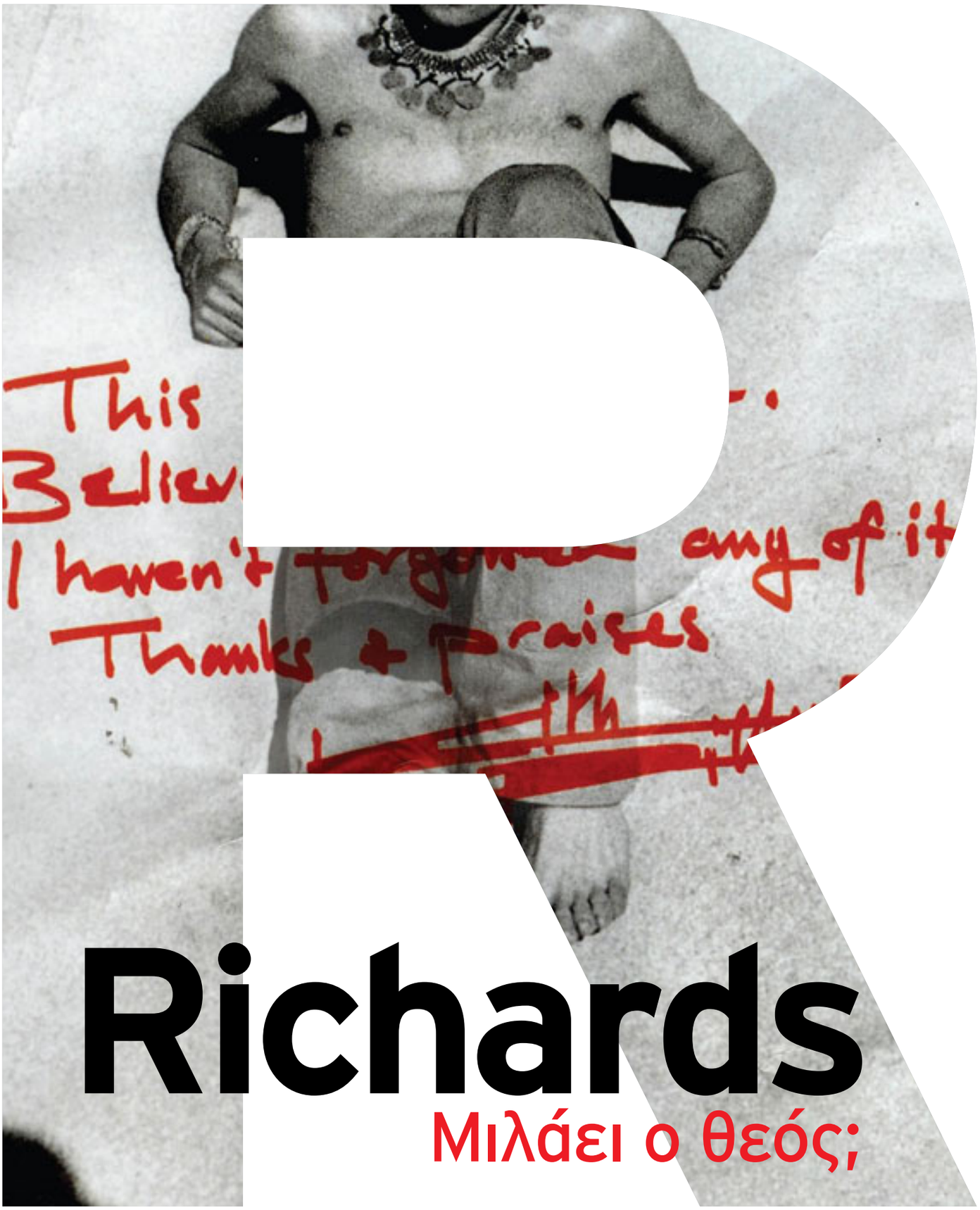
Συνέντευξη Μαρίνος Σακελλαρίου
Φωτογραφία Σάκης Γιούμπασης

Keith

Το «Life» δεν είναι μόνο η αυτοβιογραφία του μεγαλύτερου εν ζωή ροκ εν ρολ κιθαρίστα. Είναι το συγκλονιστικό ημερολόγιο ενός περιπλανώμενου αλήτη που οι αναμνήσεις ενός ριφ και μίας νύχτας του ισούνται με τη ζωή μας όλη. Κείμενο **Θανάσης Μήνας**

Richards

Μιλάει ο θεός;

«Ζωή». Δε θα μπορούσε να υπάρξει πιο ταιριαστός τίτλος. Όταν έχεις γράψει τουλάχιστον μια τριαντάδα από τα κομμάτια που άλλαξαν τον κόσμο, όταν έχεις κάνει τα πάντα και παραμένεις πρόθυμος γι' ακόμα περισσότερα, όταν από τα 28 σου σε έχουν δηλώσει νεκρό, όταν έχεις πάει ώς την κόλαση κι έχεις επιστρέψει κι έχεις δει τα παιδιά σου να κάνουν τα δικά τους παιδιά κι εσύ συνεχίζεις, συνεχίζεις, συνεχίζεις, τότε σημαίνει ότι έχεις στ' αλήθεια αδράξει αυτό το γαμημένο πράγμα που λέγεται ζωή. Και σίγουρα έχεις μερικές σπουδαίες ιστορίες για να διηγηθείς.

Μάταια θα περιμένει κανείς να βρει άγνωστες πτυχές σε τούτη την αυτοβιογραφία. Τα κεφάλαια της προσωπικής ζωής του Κιθ και της ιστορίας των Rolling Stones έχουν στο παρελθόν ξεδιπλωθεί πολλάκις και ποικιλοτρόπως. Η σχετική βιβλιογραφία είναι κυριολεκτικά ανεξάντλητη. Αυτό που κάνει πολύτιμο, σχεδόν ανεκτίμητο -τουλάχιστον για τους φανατικούς- ετούτο το βιβλίο είναι το πώς. Το πρόβλημα με τις περισσότερες βιογραφίες, ακόμα και με τις πιο εμπεριστατωμένες, είναι ότι τους λείπει το νεύρο στην αφήγηση. Νομίζεις ότι ο συγγραφέας είναι απών από τα γεγονότα ή έστω ότι είναι ένας μακρινός παρατηρητής. Αντιθέτως, εδώ έχουμε να κάνουμε με μια αφήγηση πέρα για πέρα βιωματική, πέρα για πέρα υποκειμενική, που ρέει σαν χείμαρρος σε αυτές τις 560 και πλέον σελίδες. Υπό αυτό το πρίσμα και με δεδομένο ότι ο Κιθ είναι μια κατεξοχήν μυθιστορηματική περσόνα, η αυτοβιογραφία του διαβάζεται όμοια με το πιο απολαυστικό μυθιστόρημα που δεν έχει ακόμα γραφτεί για τους Rolling Stones.

Τέσσερις είναι οι βασικοί άξονες γύρω από τους οποίους περιστρέφεται η αφήγησή του: Πρώτον, τα μπλουζ και τα ροκ εν ρολ ακούσματα που τον ανάθρεψαν και τον άντρωσαν• δεύτερον, η σχέση του με τα υπόλοιπα μέλη των Stones και ιδίως με την αυτού σατανική μεγαλειότητα, τον Μικ Τζάγκερ• τρίτον, η έξη του• και τέταρτον, οι γυναίκες που πέρασαν από τη ζωή του.

Σε ό,τι αφορά το πρώτο, αν και εντυφώ συστηματικά επί δεκαετίες στη μυθολογία και τους άθλους των Rolling Stones, για πρώτη φορά συνειδητοποιώ, βλέποντας συγκεντρωμένα τα ονόματα, με ποιους έχει παίξει ο Κιθ από το '60 και δώθε. Κρατείστε την ανάσα σας: Μάντι Γουότερς, Τζον Λι Χούκερ, Σκότι Μουρ, Τζέρι Λι Λιούις, Τσακ Μπέρι, Τζον Λένον, Τζορτζ Τζόουνς, Έτα Τζέιμς, Γκραμ Πάρσονς, Λες Πολ, Τομ Γουέιτς - μυθικοί κι οι ίδιοι ένας προς έναν.

Σε ό,τι αφορά το δεύτερο, ο Κιθ προσπαθεί να είναι ντόμπρος. Δεν αδικεί κανέναν, δε χαϊδεύει κανέναν, δε χαρίζεται σε κανέναν. Είναι σκληρός με τον Μπράιαν Τζόουνς, αλλά δεν έχει άλλη επιλογή, αν θέλει να είναι ειλικρινής• οι Stones πράγματι δεν μπορούσαν να προχωρήσουν άλλο με τον «ξανθό άγγελο», αφότου αυτός «κάπκε» στο δεύτερο μισό του '60. Για τον Τσάρλι έχει μόνο καλά λόγια να πει. Αν ο Κιθ είναι η ψυχή των Stones, τότε για τον Κιθ ο Τσάρλι είναι τα χέρια τους, είναι ο στυλοβάτης τους. «Ο καλύτερος τζαζ ντράμερ στον κόσμο». Ο Τσάρλι πρωταγωνιστεί σε ένα από τα πιο ξεκαρδιστικά στιγμιότυπα της αφήγησης: κάποια στιγμή στο Άμστερνταμ στις αρχές του '80 έριξε καλοζυγισμένη γροθιά-ντράμερ (με ό,τι συνεπάγεται αυτό) στο πρόσωπο του Τζάγκερ, επειδή ο τελευταίος αναφώνησε με αριστοκρατική έπαρση «πού στο διάολο είναι ο ντράμερ μου». Ο Τζάγκερ όμως ήταν και παραμένει ο καλύτερος φίλος του, κι ο Κιθ το παραδέχεται. Αναγνωρίζει ότι ο ένας δεν μπορεί χωρίς τον άλλο• δεν τους αποκάλεσαν τυχαία «The Glimmer Twins». Επαναλαμβάνει συνεχώς ότι κανείς άλλος δεν έχει το ταλέντο του Μικ στο να πάρει ένα ριφ κι επί τόπου να βρει τους κατάλληλους στίχους και να φτιάξει τραγούδι. Συγχρόνως, επικρίνει τη στάση που κράτησε ο Τζάγκερ από το '80 και μετά. Δεν την αντέχει την αυτάρεσκη πριμαντόνα του διεθνούς τζετ σετ. Δεν μπορεί να καταλάβει γιατί ο Μικ συμφώνησε να τον χρίσει ιππότη ο Τόνι γαμημένος Μπλερ, γιατί αποδέχτηκε τιμές από αυτούς που «γύρευαν να μας βάλουν φυλακή τόσα χρόνια». Λείπει στον Κιθ ο Μικ της νιότης του, αλλά «συνεχίζει να τον αγαπά τον μπάσταρδο».

Τα πάρε δώσε του Κιθ με τα ναρκωτικά καλύπτουν το ένα τρίτο του βιβλίου. Δεν προσπαθεί να κρύψει τίποτα, ούτε όμως και να μυθοποιήσει. Επιβεβαιώνει άλλοτε τα όποια πρωτάκουστα ρεκόρ του (όπως ότι παρέμεινε στο σπιντ επί εννιά μερόνυχτα χωρίς να κοιμηθεί), άλλοτε όμως ξορκίζει την παραφιλολογία γύρω από τις υποτιθέμενες υπερβολές του. Όχι, δεν κάπνισε ακριβώς την τέφρα του πατέρα του. Έχουν επίσης μεγάλο ενδιαφέρον τα σημεία όπου ο Κιθ αναφέρεται στον Ουίλιαμ Μπάροουζ και τους πειραματισμούς του με την απομορφίνη, πειραματισμοί που ο Κιθ δηλώνει ρητά ότι δε λειτούργησαν στη δική του περίπτωση. Όταν έπρεπε να το κόψει για λίγο, ο Κιθ δεν είχε άλλη επιλογή από το βασανιστήριο του cold turkey. Το πιο απολαυστικό σημείο αυτής της ενότητας αναφέρεται στην περιοδεία των Stones το '76 στον Καναδά. Εν τάχει: στο αεροδρόμιο του Τορόντο ο Κιθ συλλαμβάνεται με ποσότητα που συνάδει σε πρόθεση για πώληση και όχι απλώς για χρήση. Αφήνεται ελεύθερος μέχρι να οριστεί η δικάσιμος. Πρόεδρος του Καναδά ήταν τότε ο φιλελεύθερος 56χρονος Πιερ Τριντό. Η 27χρονη σύζυγός του Μάργκαρετ ήταν φανατική θαυμάστρια των Rolling Stones. Η Μάργκαρετ παρευρίσκεται στο πάρτι που γίνεται στο ξενοδοχείο όπου έμεναν. Οι παπαράτσι τη φωτογραφίζουν γυμνή να σνιφάρει με τον Τζάγκερ. Όταν δημοσιεύονται οι φωτογραφίες στις εφημερίδες, ξεσπά πολιτικό σκάνδαλο. Απειλείται παραίτηση της κυβέρνησης Τριντό. Τελικά, από την προσπάθεια των αρχών να κουκουλωθεί το σκάνδαλο επωφελείται ο Κιθ, που πέφτει στα μαλακά στη δίκη.

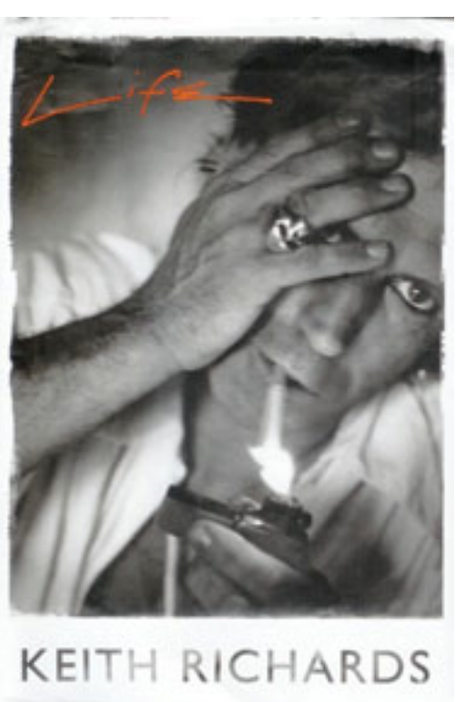
Έξι είναι οι γυναίκες που παίζουν κυρίαρχο ρόλο στη «Ζωή» του Κιθ. Καταρχάς, η Ρόνι Σπέκτορ, τραγουδίστρια των Ronettes, ο πρώτος του νεανικός έρωτας. Στο παρθενικό ταξίδι των Stones στις ΗΠΑ τον πήρε από το χέρι και πήγαν μαζί στο Χάρλεμ για να δουν τον Τζέιμς Μπράουν στο «Apollo». Μαζί τους ήταν κι ο Τζάγκερ, που ξεπατίκωσε τις κινήσεις του «νονού» στη σκηνή. Επίσης, η Έτα Τζέιμς, η μεγαλύτερη φωνή του μπλουζ, με την οποία αντάλλαξαν κάποτε μαστουρωμένοι δαχτυλίδια αρραβώνα στα καμαρίνια ενός κλαμπ στο Σικάγο• η Λίντα Κιθ, ο πρώτος του επίσημος δεσμός• η καυτή μαινάδα Ανίτα Πάλεμπεργκ, μητέρα των δύο πρώτων παιδιών του, που ήταν μεγαλύτερο τζάνκι κι από τον ίδιο και που η θυελλώδης σχέση τους κράτησε από το '68 ώς τις αρχές του '80• η καλλιπλόκαμη Πάτι, την οποία γνώρισε στο «Studio 54», παντρεύτηκαν στο Μεξικό και είναι μαζί ώς σήμερα• και, προπάντων, η Ντόρις, η μητέρα του, η πρώτη που τον ενθάρρυνε να μάθει κιθάρα δείχνοντάς του πώς να παίζει τα ακόρντα της «Malaguena». Τα ίδια ακόρντα με τα οποία τη συνόδευσε ο Κιθ στο νεκροκρέβατό της, σκηνή με την οποία ολοκληρώνεται συγκινητικά η αφήγησή του.

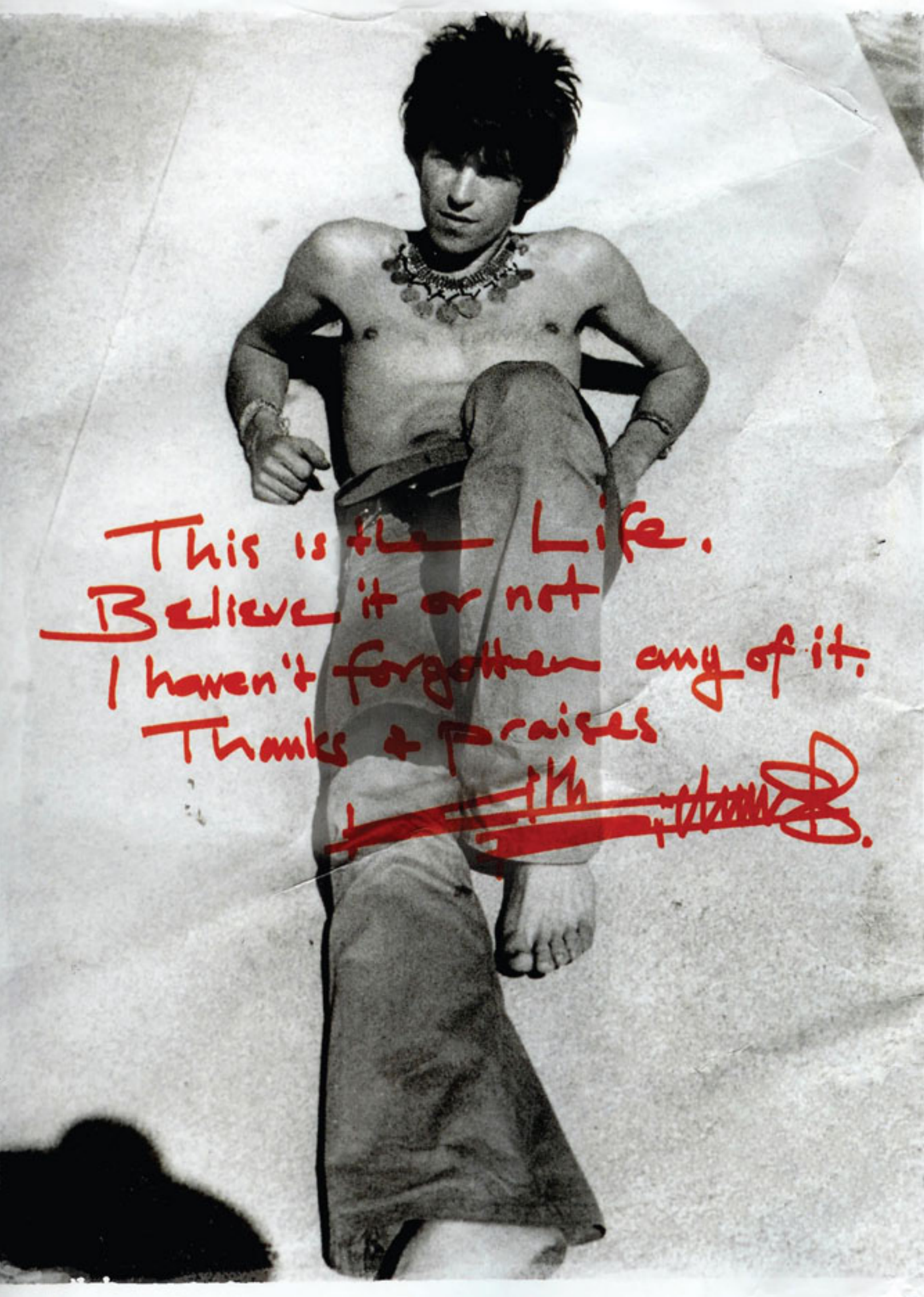
Δυο-τρία κεφάλαια θα ήθελα να έχουν περισσότερο βάθος. Η περιγραφή της σχέσης του Κιθ με τον Γκραμ Πάρσονς δεν απλώνεται στο μέτρο που θα της έπρεπε. Το αν ο Κιθ ήταν όντως αυτός που κόλλησε τον Πάρσονς στην πρέζα δε θίγεται καθόλου. Ίσως όμως να θέλω πολλά. Δεν είναι εύκολο να μιλάς για νεκρούς φίλους.

Τα αιματηρά γεγονότα στο Άλταμοντ επίσης τα ξεπετά σε μερικές σελίδες. Στέκει μόνο στα bad vibes που έφερνε το τέλος του '60, στις βιαιότητες των Hell's Angels, στην ανεπάρκεια της οργάνωσης, όμως διαισθάνομαι ότι κάτι λείπει εδώ. Είναι ίσως το μοναδικό σημείο όπου ο Κιθ γράφει σκόπιμα αποστασιοποιημένα, σαν να είναι άλλο ένα συμβάν, αρνούμενος την όποια προσωπική συμμετοχή.

Στον αντίποδα, το κεφάλαιο που αναφέρεται στα ενδόμυχα της ηχογράφησης του «Exile On Main Street» στη Γαλλία το 1971 είναι ένα συναρπαστικό ροκ εν ρολ αφήγημα, με τον ίδιο τρόπο που το «Exile» παραμένει ένα συναρπαστικό ροκ εν ρολ άλμπουμ. Μια εποχή στην κόλαση με τους Rolling Stones, κυριολεκτικά.

Το «Life» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Little, Brown and Company.

This is the Life.
Believe it or not
I haven't forgotten any of it.
Thanks & Praises

Wasted Youth

Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος** Φωτογραφία **Χριστίνα Γεωργιάδου**

Μια ταινία για το ξόδεμα, τη νιότη, τα ματαιωμένα μικροαστικά όνειρα, την Αθήνα στον καιρό της κρίσης, τα πατίνια που ρολάρουν και τους οικογενειάρχες που φρικάρουν και βουτούν στην απόγνωση. Το «Wasted Youth» είναι μια εκδοχή της Ελλάδας σήμερα, τώρα και επειγόντως. Μιλάμε με έναν από τους δύο σκηνοθέτες της.

Αργύρης Παπαδημητρόπουλος

Έχεις πει: «Υπάρχουν κάποιες ταινίες που γίνονται με την αίσθηση του επείγοντος. Ανήκουν σε αυτή την ειδική κατηγορία που πρέπει να γίνουν ή ΤΩΡΑ ή ΠΟΤΕ. Το "Wasted Youth" είναι σίγουρα μία από αυτές». Γιατί σε κατατρέχει αυτή η αίσθηση του κατεπείγοντος; Αυτή τη στιγμή ζούμε σαν χώρα, αλλά και ως πλανήτης ολόκληρος, κάτι μοναδικό, το οποίο δε θα το ξαναζήσουμε, τουλάχιστον με αυτή τη μορφή. Είναι μια ιστορική στιγμή για την οποία ήθελα να μιλήσω, να περιγράψω πώς τη βιώνω. Ήθελα να δείξω γρήγορα αντανακλαστικά και να μην κάτσω να το φιλοσοφήσω. Μετά από δέκα χρόνια, θα έχουμε σκεφτεί πώς και τι ήταν αυτό που ζήσαμε, θα του έχουμε δώσει ονόματα, «the big depression», θα έχουμε άλλη λογική. Εγώ, όμως, ήθελα να κάνω έναν καθρέφτη του σήμερα σήμερα. Να περιγράψω τα συναισθήματα του κόσμου.

Συνεχίζω να διαβάζω το δελτίο Τύπου: «Κανένα συγκεκριμένο σχέδιο, πέντε μόνο σελίδες σενάριο». Αυτό είναι απελευθερωτικό για κάποιους και αγχωτικό για κάποιους άλλους. Για μας ήταν και τα δύο. Στο τέλος, αποδείχτηκε απελευθερωτικό και πολύ exciting, πολύ καυλωτικό.

Προσδιόρισέ μου το «αγχωτικό». Δεν είχαμε ένα όριο τεσταρισμένο. Όταν έχεις ένα κανονικό σενάριο, το έχεις δώσει σε 10 ανθρώπους, το έχουν διαβάσει, ξέρεις ότι έχεις γράψει κάτι σωστό. Αν δεν τα σκατώσεις τελείως στο γύρισμα, ξέρεις ποια ταινία πας να κάνεις. Στην περίπτωση του «Wasted Youth» δεν ξέραμε τίποτα. Είχαμε μόνο την ιδέα και κάποιες σκηνές, οι οποίες δεν ήταν γραμμένες, ήταν τύπου «ο Χάρης πάει στο σπίτι του και τσακώνεται με τον μπαμπά». Δεν ξέραμε τι θα πουν αυτοί οι άνθρωποι, είχαμε μόνο μια γενική ιδέα για τον λόγο που τσακώνονται. Μπορούσε να βγει κάτι γελοίο από τον διάλογό τους. Ήμασταν λίγο σαν τον τερματοφύλακα που περιμένει από πού θα μπει το γκολ και φροντίζαμε να το γλιτώνουμε συνέχεια.

Μετά την εμπορική επιτυχία του «Bank Bang», θα υπέθετε κανείς πως θα ήταν εύκολη η ανεύρεση κεφαλαίων για την επόμενη ταινία σου. Όμως, το «Wasted Youth» είναι ανεξάρτητη παραγωγή. Ήταν προσωπική επιλογή ή η ιδέα «έφαγε πόρτα»; Ήταν απόλυτα προσωπική επιλογή. Ήθελα απόλυτη ελευθερία, ανεξαρτησία, ήθελα να μη γράψω σενάριο, και είναι πολύ δύσκολο να ζητήσεις λεφτά από κάποιον, χωρίς να του πεις ποια είναι η ταινία που θα κάνεις. Δεν μπορεί να επενδύσει στα τυφλά. Πρέπει να δει σενάριο, καστ... Επίσης, η διαδικασία θα μας έπαιρνε πάρα πολύ χρόνο. Με όλα τα πήγαινε-έλα και τις συζητήσεις, θα χανόταν το «κατεπείγον» για το οποίο μιλήσαμε πριν, η αυθεντικότητα κι ο αυθορμητισμός. Είχαμε από την αρχή τη λογική ότι θα δουλέψουμε με ερασιτέχνες και ότι θα χειριστούμε την ταινία σαν πρωτάρηδες. Και εγώ και ο Jan θέλαμε να πάμε «να το ανακαλύψουμε» κι όχι να δουλέψουμε στα σίγουρα: να κάνουμε ένα πλάνο που το έχουμε ξανακάνει και είναι «γαμώ» και πάντα λειτουργούσε. Πηγαίναμε στους χώρους με τους ανθρώπους και μαθαίναμε όλοι μαζί τι γίνεται. Βέβαια, και γι' αυτή τη μικρή ανεξάρτητη παραγωγή χρειάστηκαν λεφτά.

Τα οποία πώς βρέθηκαν; Ο Γιώργος Καρναβάς, που διοργανώνει το Synch, είναι κολλητός μου φίλος, άνθρωπος που αγαπώ κι εκτιμώ απεριόριστα. Του μίλησα για το πρότζεκτ και μου είπε «μαλάκα, αυτή η ταινία πρέπει να γίνει». Αυτός μου βρήκε -από φίλους, δεξιά κι αριστερά- τα μισά λεφτά της ταινίας, κι εγώ βρήκα τα άλλα μισά.

Εθελοντισμός και «πατριωτισμός» έπαιξε; Βοήθησε πολύς κόσμος, αλλά από την αρχή είχαμε πει πως όσοι πραγματικά θα δουλέψουν στην ταινία, δηλαδή το συνεργείο που θα έχουμε όλες τις μέρες (όχι ένας φίλος μου που θα έρθει δυο-τρεις μέρες για να βοηθήσει), όπως και οι ηθοποιοί θα πληρωθούν. Καταλαβαίνεις, φυσικά, ότι δε θα πληρωθούν αυτά που θα πληρωνόντουσαν υπό άλλες συνθήκες.

Λέγεται για το «Wasted Youth» πως είναι «μία ταινία για μία πόλη και μία κοινωνία που βρίσκονται σε κρίση». Δεκτόν. Ωστόσο, πάντα η Αθήνα και η ελληνική κοινωνία δε βρίσκονταν σε κρίση; Ακόμα και την εποχή της ψευδεπίγραφης ευμάρειας; Ναι, αλλά τώρα πια το ξέρουν όλοι. Πριν, έβλεπες τους ανθρώπους να ζουν σαν να είναι όλα τέλεια. Τα ψεύτικα χρήματα, τα ψεύτικα βυζιά... Με όλα αυτά τα ψεύτικα θεωρούσαν πως όλα πηγαίνουν καλά και πως εμάς δε θα μας χτυπήσει κάτι. Αυτή τη στιγμή, ακριβώς επειδή πριν ζούσαν το τεράστιο ψέμα, ζουν τον τεράστιο τρόμο. Γιατί δεν ήταν προετοιμασμένοι για κάτι τέτοιο. Ακόμα όμως και σε όσους δεν το ζούνε -επειδή πολύς κόσμος δεν το ζει- ο τρόμος από αυτά που ακούγονται έχει διπλάσιο αντίκτυπο. Γιατί φοβούνται το άγνωστο, το καινούργιο. Ο Έλληνας θέλει τη σιγουριά του γνωστού και τρομάζει με το άγνωστο, το οποίο μπορεί να είναι και πολύ καλύτερο. Οι άνθρωποι πολλές φορές δεν κάνουν πράγματα που μπορεί να τους οδηγήσουν στην ευτυχία. Η ευτυχία είναι άγνωστη, οπότε μπορεί να βολευτεί στη μετριότητα. Έχουμε στην ταινία μια ανάλογη σκηνή. Ένας τύπος προτείνει σε έναν άλλον να ανοίξουν μια πιτσαρία, με τη λογική πως όσοι άνοιξαν πιτσαρία κονομήσαν. Ο κόσμος βλέπει μπάλα τις Τετάρτες και παραγγέλνει πίτσες. «Ούτε καν θα δουλεύουμε», λέει, «θα έχουμε τρία παιδάκια που θα δουλεύουν. Εμείς μόνο θα κονομάμε». Αυτή η ευκολία ήταν ο τρόπος που οι Νεοέλληνες είχαν επιλέξει για να ζούνε τα πράγματα.

Είσαι αισιόδοξος για το μέλλον της χώρας και κατ' επέκταση και των πιτσιρικάδων, όπως ο σκέιτερ ήρωάς σας; Δε με απασχολεί το μέλλον της πατρίδας, γιατί δεν μπορώ να τη δω ως πατρίδα από τη στιγμή που έχουμε αποφασίσει πως είμαστε ένα με όλους τους άλλους. Πράγμα που μπορεί να ήταν και η παγίδα μας. Είμαι αισιόδοξος γενικά, αλλά νομίζω πως τα πράγματα παντού πάνε σκατά. Απλώς οι άλλοι δε θέλουν να δούνε την κατάσταση, κι έχουν την Ελλάδα για να τη δείχνουν με το δάχτυλο: «Φτου κακά, μη γίνουμε έτσι».

Πώς προέκυψε η συν-σκηνοθεσία με τον Jan Vogel; Με τον Jan έχουμε δουλέψει πολύ στη διαφήμιση, είναι εξαιρετικός διευθυντής φωτογραφίας. Τα τελευταία δέκα χρόνια πηγαινοέρχεται Βερολίνο - Αθήνα, έχει φίλους εδώ, νοικιάζει σπίτι, οπότε του είναι γνωστή η ελληνική κουλτούρα, αλλά πάντα από την πλευρά του outsider, του «απέξω», το οποίο είναι καλό για την ταινία: έχει ένα λιγότερο φορτισμένο μυαλό, μια πιο ψύχραιμη ματιά. Είχε, λοιπόν, ο Jan μια ιδέα για μια ταινία,

είχα κι εγώ μια ιδέα για ταινία, αλλά και από τις δύο ιδέες κάτι έλειπε. Οπότε κούμπωσαν οι ιδέες μας και αποφασίσαμε να σκηνοθετήσουμε παρέα.

Κούτρας, Λάνθιμος, Οικονομίδης, Τσαγγάρη, Τζουμέρκας... Μπορούμε να μιλούμε για άνθιση του νέου ελληνικού σινεμά ή πρόκειται για μια ευτυχή συγκυρία το γεγονός ότι νέοι σκηνοθέτες σε πείσμα της περιρρέουσας ατμόσφαιρας καταφέρνουν να γυρίζουν τις αξιόλογες ταινίες τους; Δε θέλω να βιαστώ να το ονομάσω, να πω «το νέο κύμα»... Είναι μια ωραία συγκυρία να γίνονται καλές ταινίες, που καταφέρνουν να σπάσουν τα στενά σύνορα και να κερδίσουν το ενδιαφέρον των ξένων αλλά και των Ελλήνων, χωρίς, βέβαια, να σκίζουν στην Ελλάδα.

Ήταν η επόμενη ερώτησή μου. Γιατί ο κόσμος δε βλέπει τις ελληνικές ταινίες που παρεκτρέπονται της συνταγής «I love Καρδίτσα»; Ο κόσμος θεωρεί το ελληνικό σινεμά δύσκολο. Είναι μια λάθος εικόνα που έχει δοθεί και πιθανότατα φταίμε εμείς οι ίδιοι. Πολλές από τις καλές ταινίες τουν τελευταίων χρόνων έπρεπε να έχουν πάει πολύ καλύτερα. Η «Στρέλλα», για παράδειγμα, είναι μια εκπληκτική ταινία, που ταυτόχρονα μπορεί να την καταλάβει οποιοσδήποτε. Είναι ένα φανταστικό μελόδραμα, ένα αριστούργημα! Ο Ντάγκλας Σερκ θα τον προσκυνούσε τον Πάνο, και η ταινία θα μπορούσε να έχει και εμπορική επιτυχία. Ο κόσμος νομίζω πως νιώθει ασφάλεια βλέποντας ανθρώπους που ξέρει από την τηλεόραση. Δε θέλει να δοκιμάσει κάτι καινούργιο. Από την άλλη, η ελληνική ταινία δεν έχει ιδιαίτερη βοήθεια. Όλα μόνοι μας τα κάνουμε: με ελάχιστα λεφτά, με έξυπνες ιδέες, κάπως έτσι προμοτάρουμε τις ταινίες μας.

Πιστεύεις πως, αν έπεφταν λεφτά και σπρώξιμο, ο κόσμος θα έτρεχε να δει τις ελληνικές ταινίες; Θα δούλευε σιγά σιγά κι ένα νέο κοινό θα πλησίαζε το ελληνικό σινεμά. Είναι καλό το ότι βγαίνουν καλές ταινίες τα τελευταία χρόνια. Πιστεύω πως θα πηγαίνουν όλο και καλύτερα και θα δημιουργηθεί ένα κοινό για το ελληνικό σινεμά. Επίσης, οι ταινίες που αναφέραμε έκαναν καλή πορεία έξω, οπότε μπορεί να ελπίζουν και στο κοινό του εξωτερικού. Όταν, για παράδειγμα, κάνουν οι Δανοί ταινίες, δεν περιμένουν ότι θα βγάλουν τα έξοδα από τις αίθουσες της Κοπεγχάγης. Σκέφτονται πως θα κόψουν εισιτήρια σε όλον τον κόσμο. Εμείς τόσα χρόνια πιστεύαμε πως ό,τι γίνει θα γίνει στην Ελλάδα, όμως η αγορά είναι πάρα πολύ μικρή. Ακόμα και οι ταινίες μεγάλου κοινού είναι αδύνατον να έρθουν σε λογαριασμό μόνο με την ελληνική αγορά.

Γιατί έγινες σκηνοθέτης; Γιατί δεν κατάφερα να γίνω ροκ σταρ, κάτι που το ήθελα από μικρός. Σίγουρα, θα έπρεπε να κάνω κάτι που θα μου δίνει τη δυνατότητα να εκφράζομαι.

Το δίπολο σκέιτερ και οικογενειάρχης δεν είναι ολίγον τι σχηματικό; Δεν είναι μια «ευκολία»; Δεν είχαμε πει ότι θα κάνουμε μια ταινία για έναν σκέιτερ, αλλά για έναν δεκαεξάχρονο. Οι σκέιτερ ήταν η πρώτη κατηγορία ανθρώπων όπου ψάξαμε. Από μόνο του το σκέιτ έχει ένα ενδιαφέρον κινηματογραφικό, αλλά και οι σκέιτερ έχουν μια διαφορετική αίσθηση της ελευθερίας, είναι πιο χύμα. Επίσης βρίσκω πολύ γοητευτικές τις τούμπες τους. Πιο πολύ από τα τρικ τους, αυτό που μου αρέσει στους σκέιτερ είναι ότι πέφτουν συνέχεια και δεν πονάνε, δε χτυπάνε. Ο πρώτος με τον οποίο μιλήσαμε ήταν ο Χάρης, γοητευτήκαμε, οπότε δε χρειάστηκε καν να κάνουμε κάστινγκ.

Βλέποντας το «Wasted Youth», πόσο τοις εκατό καταφέρατε να βγάλετε αυτό που είχατε στο μυαλό σας με τον Jan; 100%.

Το ανεπίχριστο σκυρόδεμα και η αναζήτηση της χαμένης ισορροπίας συνθέτουν την οριακά αιωρούμενη οικία στη Σαρωνίδα. © **Tense Architecture Network**

Tense Architecture Network

Ο Τηλέμαχος Ανδριανόπουλος και ο Κώστας Μαύρος είναι οι TAN / Tense Architecture Network. Ένα τεταμένο δείγμα νέας ελληνικής αρχιτεκτονικής, που συνομιλώντας με το χθες, επενδύει με τόλμη στην Ελλάδα του αύριο. Συνέντευξη **Τζίνα Σωτηροπούλου**

Η αιχμηρή αναδιπλούμενη κατοικία στα Γλυκά Νερά, η καμπυλόμορφη διαρρηγνυόμενη οικία στο Ηράκλειο, η μυστηριώδης περιτοιχισμένη κατοικία στην Καλλιτεχνούπολη, η συμμετρική κυβιστική κατοικία στην Κηφισιά, η οριακά αιωρούμενη οικία στη Σαρωνίδα και η τριγωνικής κάτοψης οικία που αναδύεται από τη γη στο Συκάμινο είναι μόνο μερικές από μια σειρά ιδιωτικών έργων-κατοικιών του αρχιτεκτονικού γραφείου Tense Architecture Network. Σμιλευτές του ανεπίχριστου σκυροδέματος και διαρρήκτες των ορίων με κοινό παρανομαστή την αυστηρή γεωμετρία, την καθαρή κάτοψη και την αναζήτηση της χαμένης ισορροπίας. Ο Τηλέμαχος Ανδριανόπουλος και ο Κώστας Μαύρος ακροβατούν μεταξύ των εντάσεων της αρχιτεκτονικής και της στατικής της διαχείρισης και έρχονται να μας υπενθυμίσουν τη δύναμη της ύλης μέσω των ρυθμικών τους έργων.

Πώς θα χαρακτηρίζατε την αρχιτεκτονική σας; Οι κατοικίες αυτές φαίνονται διαφορετικές, αλλά έχουν κάτι ουσιωδώς κοινό. Διαφορετικές, γιατί αποτελούν απάντηση σε ένα πρόβλημα που τίθεται κάθε φορά σε έναν συγκεκριμένο τόπο, διαφορετικό. Το κοινό τους γνώρισμα είναι ότι υλοποιούν μια ισορροπία υπαρκτών δυνάμεων, ώστε ο χώρος κατοίκησης να βρίσκεται σε συνέχεια, σε επαφή, σε τεταμένη συγχώνευση, όχι μόνο με τον εκάστοτε τόπο αλλά με ό,τι ονομάζουμε κόσμο. Ένα πρότυπο κατοίκησης βρίσκεται κρυμμένο μέσα στην κάθε μία.

TAN: Tense Architecture Network ή αλλιώς Τεταμένης Αρχιτεκτονικής Νημίωση. Η ένταση που προσφέρει ένα αρχιτεκτονικό έργο προσδίδει εν μέρει και την ομορφιά του; Η ομορφιά είναι απαραίτητη, αλλά ανεπαρκής. Το έργο αρχιτεκτονικής είναι τέτοιο, όταν παραμένει παλλόμενο, ανοικτό. Η αρχιτεκτονική είναι ύλη, δουλεύει με το πεπερασμένο. Ύλη όμως ανορθωμένη, ιστάμενη. Ο τρόπος αυτής της ανόρθωσης είναι που μετρά. Είναι ένας τρόπος που εγκαθιστά την κοσμική συνέχεια, μας δίνει ξανά αυτό που νοσταλγούμε; Ο Deleuze γράφει ότι η τέχνη -η οποία ξεκινά με την αρχιτεκτονική- «χρησιμοποιεί το πεπερασμένο για να ξαναδώσει το άπειρο».

Παρά το νεαρό της ηλικίας σας έχετε κερδίσει πολλά και σημαντικά βραβεία σε αρχιτεκτονικούς διαγωνισμούς. Πριν κάποια χρόνια πήρατε το Α' βραβείο στον αρχιτεκτονικό διαγωνισμό για το δημαρχιακό μέγαρο Αρκαλοχωρίου, στην Κρήτη. Ένα στιβαρό δημόσιο κτήριο που χειρίζεται με περισσή ευαισθησία τον υπαίθριό του χώρο εναρμονίζοντάς τον με τις λειτουργικές ανάγκες ενός δημαρχείου. Κατά πόσο η κλίμακα του έργου αλλάζει και τα δικά σας αρχιτεκτονικά εργαλεία; Ο τρόπος χειρισμού ανεξάρτητα από την κλίμακα του έργου παραμένει ο ίδιος: αλληλεπίδραση δυνάμεων στις οποίες δίνουμε χώρο, επιδιώκοντας να ενσαρκωθούν οι εντάσεις, όχι να κατευναστούν. Αυτό ισχύει κυρίως για τη σχέση κτισμένου-φυσικού. Η κλίμακα είναι μία πολύ ερεθιστική έννοια. Η λεγόμενη ανθρώπινη κλίμακα ίσως σκόπιμα αποκρύπτεται από μέρους μας σε επίπεδο μορφής, είτε πρόκειται για μεγάλο είτε για μικρό έργο. Τη βρίσκει κανείς πιο μέσα, στις λεπτομέρειες.

Πήρατε πρόσφατα μια διάκριση για την αποκατάσταση και ανάδειξη των Ανατολικών Νεωρίων και κερδίσατε το Α' βραβείο στον διαγωνισμό για την ανάπλαση των Δυτικών Νεωρίων στο Ηράκλειο της Κρήτης. Μια πρόταση ιδιαίτερα τολμηρή που βάζει πάλι στο παιχνίδι το νερό και χαρίζει μια ανατρεπτική μνημειακότητα στο λιμάνι. Η θάλασσα προσεγγίζει την πόλη και η πόλη ανοίγεται προς τη θάλασσα. Πώς πρέπει να χειρίζεται ένας αρχιτέκτονας χώρους-μνημεία εξαιρετικού ιστορικού ενδιαφέροντος; Τέτοιοι χώροι ή μνημεία έχουν επιβεβαιώσει τη χωρική τους αξία ιστορικά. Επιβιώνουν γιατί η δύναμή τους είναι μεγαλύτερη από τη σύγχρονη καταστροφική ταχύτητα, η οποία κατάφερε να ακρωτηριάσει το συγκρότημα των Δυτικών Νεωρίων στις αρχές του αιώνα. Το κυρίως ζητούμενο είναι να αντιληφθεί κανείς αυτή τη χωρική δύναμη, ώστε μέσα από την πρόταση να αναδυθεί ενισχυμένη. Δεν είναι καθόλου σπάνιο το αντίθετο: ό,τι επέζησε να δεχθεί το τελειωτικό χτύπημα.

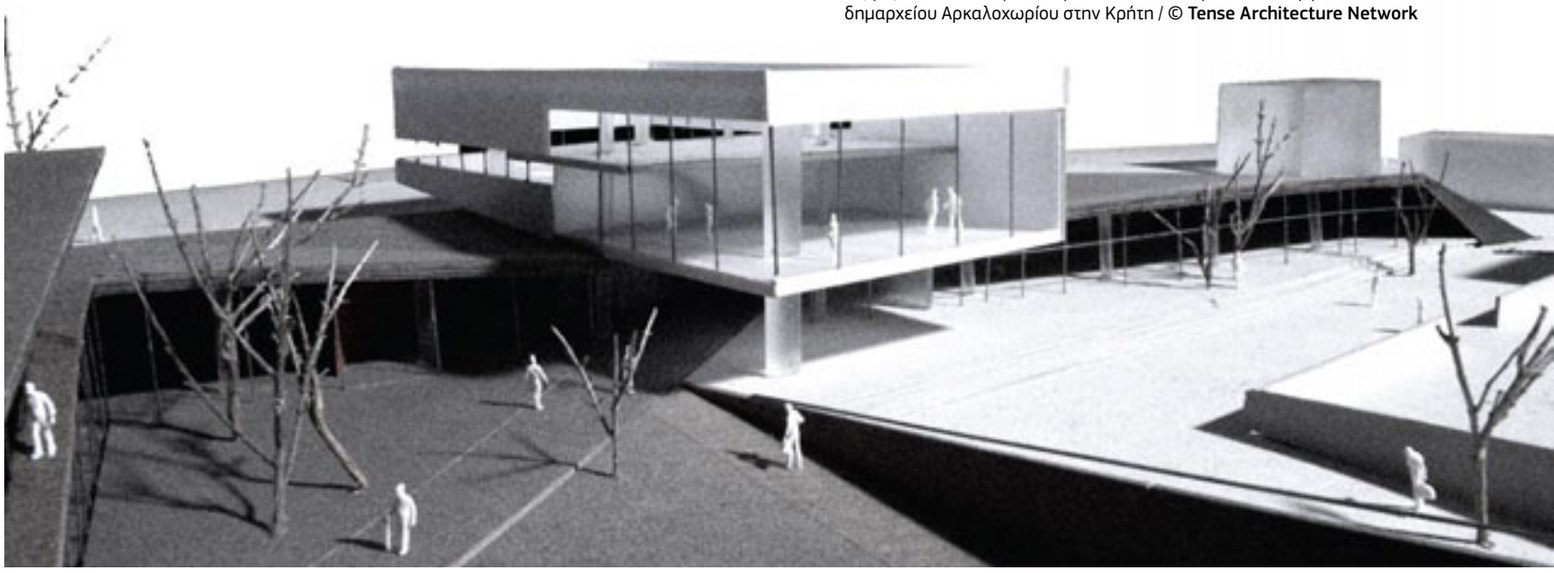
Συμμετείχατε σε μια σειρά εκπομπών «Από τον Καλλικράτη στον Καλατράβα», που πρόσφατα προβλήθηκε από την ΕΤ1 και τράβηξε το ενδιαφέρον του κοινού μιλώντας για «επώνυμη» αλλά και «ανώνυμη» αρχιτεκτονική με επιμέλεια του ομότιμου Καθηγητή Αρχιτεκτονικής του Μετσόβιου Πολυτεχνείου Δ. Φιλιππίδη, κατεξοχήν γνώστη της νεοελληνικής αρχιτεκτονικής. Πιστεύετε πως προσεγγίζοντας το ευρύ κοινό θα μπορέσει η ελληνική αρχιτεκτονική να αποκτήσει τον πρώτο λόγο στον δημόσιο διάλογο για θέματα παιδείας, περιβάλλοντος και πολιτισμού; Να ελπίζουμε πως θα συνεχιστεί και του χρόνου; Η πρόταση στην ΕΡΤ πάντως θα γίνει. Η επαφή με ένα ευρύτερο κοινό λειτουργεί όπως η παιδεία. Είναι κατ' αρχήν καλή. Όσον αφορά τον δημόσιο χώρο, εκεί ο πρώτος λόγος θα έπρεπε να θεωρείται αυτονόητος για την αρχιτεκτονική: η επώνυμη, σχεδιασμένη αρχιτεκτονική, έτσι γεννήθηκε. Με την κυρίως μάζα της ανώνυμης όμως τα πράγματα είναι πιο δύσκολα. Η σύγχρονη αδυναμία είναι η εκ φύσεως αδυναμία συντονισμού, σύμπνοιας των ειδικευμένων. Των αρχιτεκτόνων. Η αδυναμία δηλαδή παραγωγής ή ένταξης σε κάποιου είδους συλλογική ορμή, αυτή που κάποτε εξασφάλιζε η παράδοση.

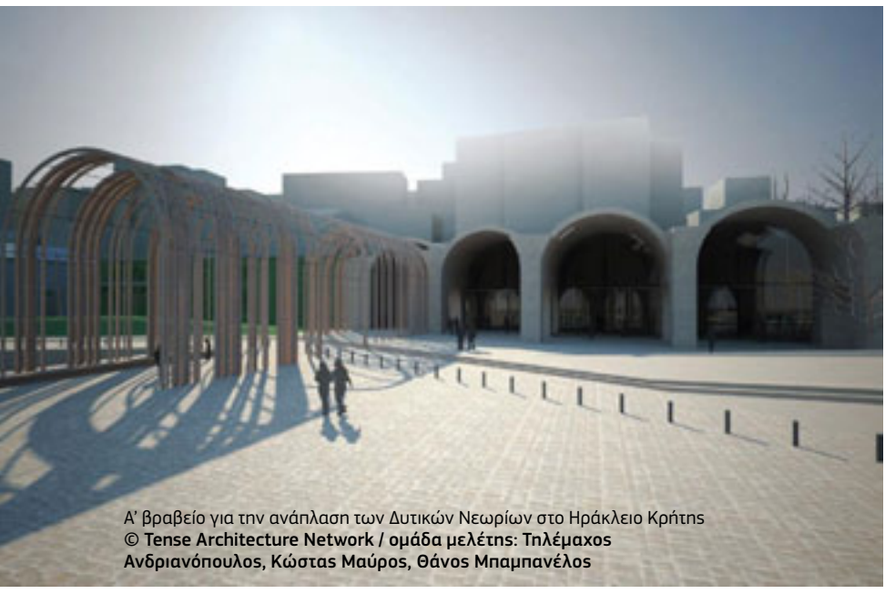
Για ποιον θα θέλατε να σχεδιάσετε κάτι; Για όποιον κατά τη διαδικασία δεν εγκαταλείπει εύκολα. Είναι ο μόνος τρόπος το ίδιο το έργο να βγει όπως πρέπει, δηλαδή πλούσιο. Αν όλα πάνε καλά, ο δημιουργός δεν είναι ποτέ ο σχεδιαστής. Αποτελεί διάμεσο. Αναμφίβολα σημαντικό, όσο ίσως και εκείνος που αναθέτει. Το έργο όμως είναι αυτό που παίρνει τις αποφάσεις. Το έργο επιβάλλει κάθε φορά το ίδιο τι πρέπει να γίνει.

Υπάρχει κάποιος αρχιτέκτονας από το παρελθόν ή από το παρόν που εκτιμάτε ιδιαίτερα; Αρχιτέκτονες και μη, όλοι όσοι έχουν αντιμετωπίσει την ύλη με τρόπο αδιαχώριστο ανάμεσα στην αρχιτεκτονική και στατική της διαχείριση: Ο Ζενέτος και οι Βραζιλιάνοι Mendes da Rocha και Niemeyer, ο Ελβετός στατικός Malliart, ο Gordon Matta Clark, με τις απελευθερωτικές, επισφαλείς του διανοίξεις.

Εκτός του ότι περιμένετε την προβολή της νέας ταινίας του Γκοντάρ «Film Socialisme», από πού αλλού εμπνέεστε; Τι μουσική ακούτε σχεδιάζοντας και τι βιβλία ξεφυλλίζετε; «Το λιοντάρι είναι από αφομοιωμένο πρόβατο», γράφει ο Valery. Η έμπνευση είναι μία δύσκολη λέξη, μία περίεργη κατάσταση. Δεν μπορεί να είναι μονοσήμαντη ή απολύτως συνειδητή. Ό,τι προσλαμβάνει κανείς τον βοηθάει, ώστε να γεμίσει την τάφρο. Ο Γκοντάρ είναι μία περίπτωση συσσωρευμένης ενέργειας, όπου οι ποικίλες αναφορές είναι τρομερά αφομοιωμένες, υπακούουν στον συνολικό ρυθμό του έργου. Άλλη περίπτωση ο Bartok και η καρποφόρα βύθισή του στα παγκόσμια δημοτικά ιδιώματα. Όλα τα έργα είναι εντέλει μουσικά. Τα αρχιτεκτονικά επίσης.

Α' βραβείο / Ο υπαίθριος χώρος δια-πλέκεται με τις λειτουργίες του δημαρχείου Αρκαλοχωρίου στην Κρήτη / © **Tense Architecture Network**

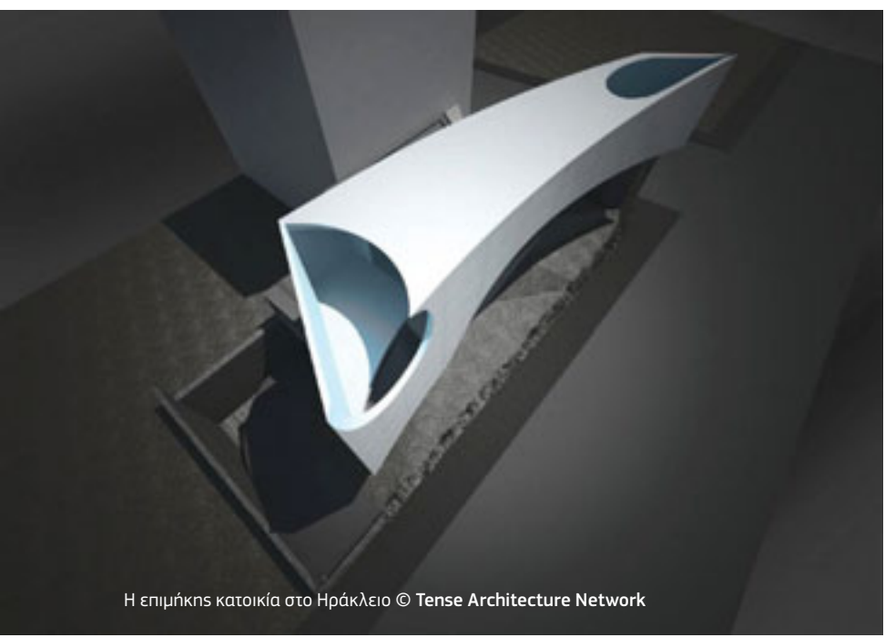

Α' βραβείο για την ανάπλαση των Δυτικών Νεωρίων στο Ηράκλειο Κρήτης
© **Tense Architecture Network / ομάδα μελέτης: Τηλέμαχος Ανδριανόπουλος, Κώστας Μαύρος, Θάνος Μπαμπανέλος**

Κατοικία στην Καλλιτεχνούπολη
© **Tense Architecture Network**

Η επιμήκης κατοικία στο Ηράκλειο © **Tense Architecture Network**

Δυτικά Νεώρια Ηρακλείου Κρήτης / Α' βραβείο
© **Tense Architecture Network / ομάδα μελέτης: Τηλέμαχος Ανδριανόπουλος, Κώστας Μαύρος, Θάνος Μπαμπανέλος**

Κατοικία στην Κηφισιά / Έπαινος στα Βραβεία Αρχιτεκτονικής 2010 © **Tense Architecture Network**

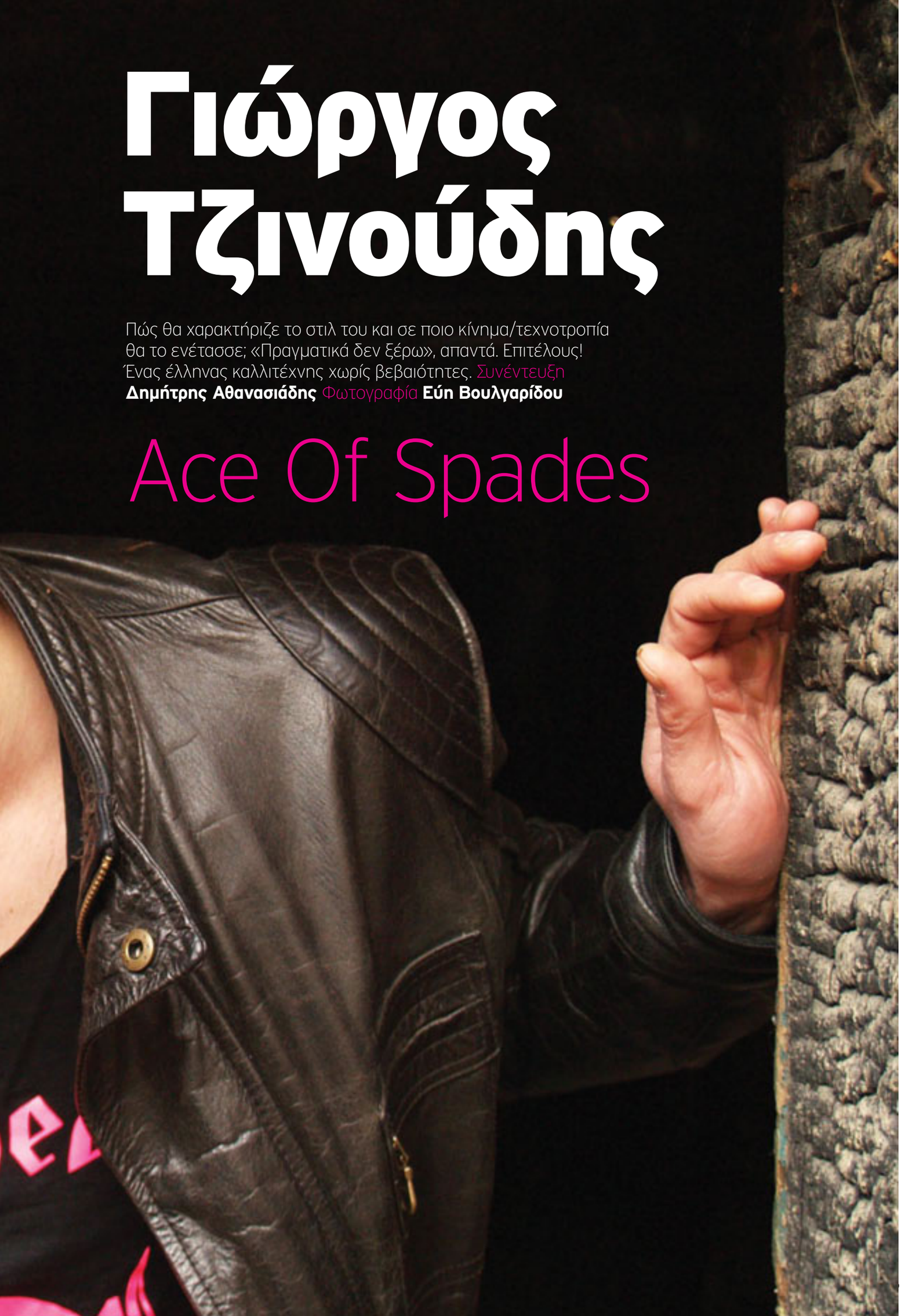
Κατοικία στο Συκάμινο © **Tense Architecture Network**

Γιώργος Τζινούδης

Πώς θα χαρακτήριζε το στιλ του και σε ποιο κίνημα/τεχνοτροπία θα το ενέτασσε; «Πραγματικά δεν ξέρω», απαντά. Επιτέλους! Ένας έλληνας καλλιτέχνης χωρίς βεβαιότητες. Συνέντευξη **Δημήτρης Αθανασιάδης** Φωτογραφία **Εύη Βουλγαρίδου**

Ace Of Spades

«Manual blow-job machinery», 7,5 X 14 cm.
Από τη σειρά Pink Perk Jewels.

«Alternative gay smurf», 3,5 X 5 cm.
Από τη σειρά Pink Perk Jewels.

«Pop summer skull», 6,5 X 6,5 cm.
Από τη σειρά Pink Perk Jewels.

Μπορείς να θυμηθείς την πρώτη φορά που αισθάνθηκες πως δημιούργησες ένα έργο τέχνης; Δεν ξέρω τι ακριβώς είναι έργο τέχνης και πώς ορίζεται. Πάντως, έγινε σε πολύ μικρή ηλικία. Όχι όμως με την έννοια του έργου που εκτίθεται στο μουσείο ή τοποθετείται μέσα σε μια γκαλερί.

Τι είναι τέχνη; Θα σου το πω χοντρά. Είναι μια ανάγκη, σαν το χέσιμο ένα πράγμα. Λιγότερο ευγενής από το χέσιμο. Σαν να χέζεις με ανοικτή την πόρτα. Γιατί είναι βιολογική ανάγκη παρά κάτι εξιδανικευμένο που μπαίνει σε αυτούς τους άσπρους κύβους που λέγονται γκαλερί και μουσεία.

Σπούδασες Γιάννενα και Μαδρίτη. Είναι η διαφορά των πανεπιστημίων στα επίπεδα ΠΑΣ - Ρεάλ; Περίπου ναι. Το πρόβλημα με το ελληνικό πανεπιστήμιο ήταν ότι επαφιόταν στη διάθεση κάθε καθηγητή να προσφέρει, ενώ στη Μαδρίτη ήταν υποχρεωμένοι να δουλεύουν. Εδώ οι καθηγητές ήταν ελαφρώς ανεξέλεγκτοι. Κάποιοι είχαν φιλότιμο και προσέφεραν ό,τι μπορούσαν, ενώ στην Ισπανία ήταν εκεί για να κάνουν μια πολύ συγκεκριμένη δουλειά. Η χώρα μας είναι πίσω και σε επίπεδο «πληροφόρησης». Δεν μπορεί να σπουδάζεις σε μια σχολή με αποκλειστικό αντικείμενό της την τέχνη, και στο τέταρτο έτος να μαθαίνεις λίγα πράγματα για τον Αντόνι Τάπιες. Στην Ισπανία αυτά θεωρούνται προϊστορία.

Τι προσφέρει η θεωρητική κατάρτιση σε ένα καλλιτέχνη συγκριτικά με έναν αυτοδίδακτο; Ενδεχομένως να μην τον βοηθά και πολύ. Γιατί σε πολύ μεγάλο βαθμό τον εγκλωβίζει σε κάποια στερεότυπα. Οι σπουδές σε φέρνουν σε στενή επαφή με πράγματα που έχουν γίνει, και αναγκάζεσαι να τα μάθεις, πράγματα που σου γεννούν ιδέες. Αλλά να σου πω κάτι; Η ζωγραφική δε γίνεται με ιδέες. Γίνεται με χρώματα. Για να κάνεις κάτι της προκοπής, πρέπει μετά τις σπουδές να απελευθερωθείς από τις γνώσεις και τα στερεότυπα.

Υπάρχουν περιορισμοί στη δημιουργία και ποιοι μπορεί να είναι αυτοί; Καταρχάς, ένας φούρναρης μπορεί να είναι πιο δημιουργικός από έναν καλλιτέχνη. Η δημιουργικότητα είναι ένα από τα πρώτα συστατικά της ελευθερίας, αλλά το έχουμε χάσει λίγο. Κατά δεύτερον, θα σου πω κάτι άλλο. Όταν ήμουν στη Μαδρίτη, έβγαινα στους δρόμους, βιντεοσκοπούσα, αλλά είχα και πού να εκθέσω. Παλιότερα είχα ασχοληθεί με εγκαταστάσεις, κάτι που έχει πολλά έξοδα. Το να κάνεις τέχνη στο δωμάτιό σου και να μην έχεις πού να τη δείξεις ή να μη σε σπονσοράρει κάποιος, αναγκαστικά σε οδηγεί στο να αλλάξεις τομέα.

Είναι απαραίτητοι οι σπόνσορες στην τέχνη; Και ναι, και όχι. Αν δεν υπήρχαν σπόνσορες, ορισμένα έργα εξαιρετικά ακριβά δε θα είχαν γίνει. Όμως υπάρχουν σπόνσορες που προκύπτουν μέσα από τους τύπους που κάνουν τα κουμάντα στην τέχνη και αποφασίζουν εν τέλει τι είναι τέχνη και τι όχι. Οι curators, ας πούμε. Αυτοί πλέον είναι περισσότερο καλλιτέχνες από εμάς, καθώς αυτοί λένε στο ευρύ κοινό «τι είναι τέχνη». Και μέσα από αυτή την ιστορία βγαίνει και το σπονσοράρισμα, έτσι;

Ποιο εξώφυλλο δίσκου θα ήθελες να έχεις δημιουργήσει; Λίγο ματαιόδοξο. Το «Ace Of Spades» των Motörhead, αλλά αποκλείεται να το έκανα τόσο καλό όσο έγινε.

Τι είναι τα Pink Perk Jewels; Έχω διαφωνήσει με πολύ κόσμο που μου λέει πως είναι κοσμήματα. Κόσμημα είναι και ένα φουξ μανταλάκι που κρεμάς στο πέτο σου και αλλάζει η χρηστική του αξία. «Κοσμήματα» από τσόχες, χάντρες και ευτελή υλικά δεν εμπεριέχουν καμιά πολυτέλεια, είναι πιο κοντά στη ζωγραφική παρά στη γενικότερη ιδέα του κοσμήματος. Στην ουσία ζωγραφίζω σε μια τσόχα, κόβω-ράβω και βγαίνει ένα αποτέλεσμα αρκετά εικονικό. Δεν είναι αφηρημένη ζωγραφική, απλώς υπάρχει ένας τίτλος που τα συνοδεύει και προεκτείνει ποιητικά την εικόνα.

Πόσα ξοδεύεις τον μήνα για να ασχολείσαι με την τέχνη; Ελάχιστα. Ούτε 150 ευρώ τον μήνα.

Ζεις από την τέχνη; Όχι. Δουλεύω ως μπάρμαν.

Αν συμφωνήσουμε πως η τέχνη είναι γλώσσα επικοινωνίας, τι θέλεις να μας πεις με τα έργα σου; Κάθε έργο είναι και μια διαφορετική δήλωση. Η διαδραστική performance στη Μαδρίτη «Ταχύτητα και επιβίωση» είχε πολιτικές διαστάσεις και μπόλικο κοινωνικό σχόλιο. Αν συνδέει κάτι τις περισσότερες από τις δουλειές μου, είναι μια διάθεση για πικρό χιούμορ.

Βγάζει πιο εύκολα γκόμενα ένας «καλλιτέχνης»; Ένας μπάρμαν βγάζει πιο εύκολα. Και ένας ροκ σταρ. Οι γυναίκες, λίγο έως πολύ, είναι αρκετά γκρούπις. Οπότε θέλουν ένα «σταριλίκι» για να πέσουν εύκολα.

Πώς προσλαμβάνουν οι γύρω σου τις δραστηριότητες σου; Να σε πάω λίγο κάπου αλλού; Εγώ βλέπω έναν κόσμο που γεννηθήκαμε όλοι τόσο διαφορετικοί και τείνουμε όλοι να γίνουμε το ίδιο. Να φοράμε όλοι τα ίδια ρούχα και τα ίδια γυαλιά, να πίνουμε όλοι στα ίδια μέρη καφέδες, να συμπεριφερόμαστε όλοι με τον ίδιο τρόπο. Τείνουμε όλοι στην ομοιομορφία, και βλέπω ελάχιστους ανθρώπους να διαφυλάττουν την ατομικότητά τους. Όλοι προσπαθούν να σουλουπώσουν τη διαφορετικότητά τους για να γίνουν στο τέλος αποδεκτοί από τους άλλους. Είναι πιο εύκολο να κινείσαι, όταν γίνεσαι αποδεκτός. Να μη φανεί βλακώδες, αλλά προσωπικά προσπαθώ να διαφυλάξω την όποια διαφορετικότητα ή εκκεντρικότητα έχω ως άνθρωπος. Είναι δύσκολο να μη γίνεσαι αποδεκτός.

Βοηθούν οι καταχρήσεις τη δημιουργικότητα ή πρόκειται για μύθο; Δε νομίζω. Αν ψάξουμε γενεσιουργό αιτία στη δημιουργικότητα, θα τη βρούμε περισσότερο στην έννοια του παιχνιδιού παρά στις καταχρήσεις, τις παραισθήσεις ή τα ναρκωτικά. Αυτό πιστεύω.

Ποιο έργο τέχνης τράβηξε την προσοχή σου τελευταία; Μια εικόνα από ένα έργο του Γιάννη Κουνέλη στη Γαλλία· από τις πιο συγκλονιστικές και ποιητικές που έχω δει στη ζωή μου.

Θα διάλεγες μια νύχτα σε ένα μπαρ με τον Πικάσο ή τη Μέριλιν Μονρόε; Αν είχα να διαλέξω ανάμεσα στους δύο, σίγουρα με τη Μέριλιν. Αν είχα να διαλέξω κάποιον άλλο, θα προτιμούσα είτε τον Τσαρλς Μπουκόφσκι είτε τον Πόζεφ Μπόις.

Έχει δίκιο να φωνάζει η γιαγιά για τα κωλόπαιδα που βάφουν με σπρέι τους τοίχους και ο αστυνομικός που δένει έναν στενσιλά που παραβαίνει το νόμο; Υπάρχουν όρια στην εικαστική παρέμβαση; Όλοι έχουν δίκιο. Και ο μπάτσος που μπαίνει σε μια σχολή 17 χρονών και του πιπιλίζουν το μυαλό ότι είναι υποχρεωμένος να φυλάξει τον νόμο, γιατί τον πληρώνουν. Και ο στενσιλάς της γειτονιάς έχει δίκιο, και η γιαγιά που γεννήθηκε το 1930 και τα βλέπει αλλιώς έχει δίκιο.

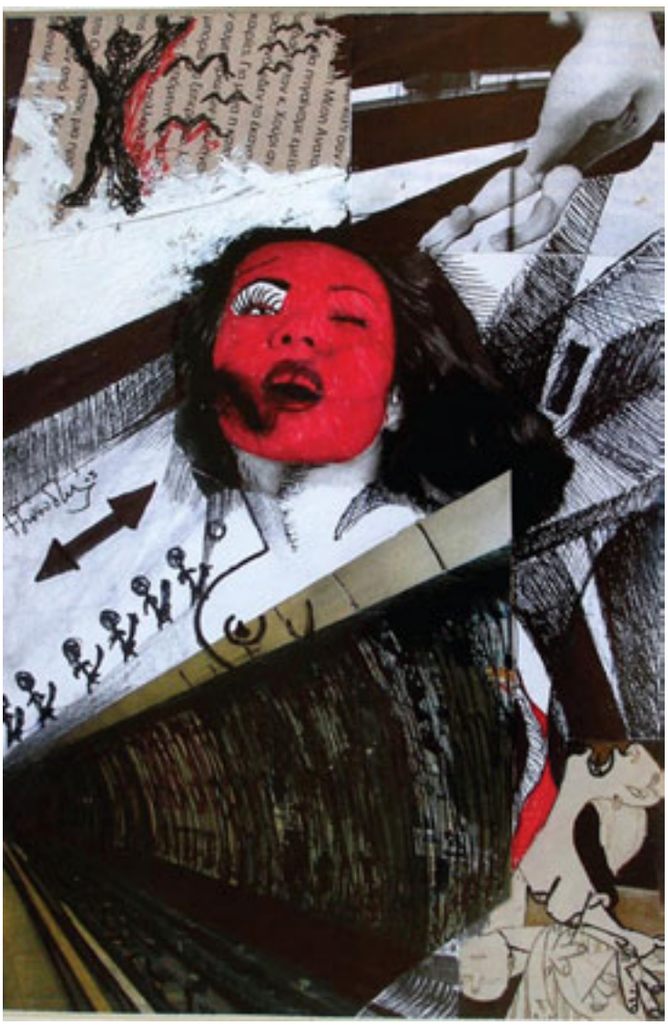
Μπορώ να πάω να βάψω την Ακρόπολη; Ναι, μπορείς. Θέλω να πω, δεν είχε πολλή πλάκα όλο αυτό που έκανε ο Banksy μεταμφιεσμένος στο Λούβρο ανάμεσα στα αριστουργήματα;

Σχηματίζεις κυβέρνηση. Ποιον διορίζεις Υπουργό Πολιτισμού; Όλο αυτό το σύστημα της δημοκρατίας με την αντιπροσώπευση είναι αρκετά αστείο, οπότε δε διορίζω κανένα, γιατί είμαι κατά των κομμάτων. Αν θα μπορούσαμε να αλλάξουμε κάτι αύριο, θα έπρεπε να καταργήσουμε τα κόμματα και να ψηφίζουμε ανθρώπους για θέσεις. Επομένως, όχι αντιπροσωπευτική ψήφος, αλλά κάτι αρκετά πιο άμεσο.

«Άτιτλο», mixed media. Από τη σειρά «Φαντασμαγορία της ήττας».

«Μεγάλες ιστορίες που γέννησαν μικρές και το αντίστροφο», mixed media paintings, 2007 - 2010.

Τζιν παντελόνι **Volcom, Boardsports.** T-shirt **Gas, FF Group.** Ζώνη **Wesc, Prime Timers.** Δετά παπούτσια, **Lacoste.** Αντιανεμικό τζάκετ, **Nike.**

Ευχαριστούμε πολύ για την ευγενική φιλοξενία το bar – εστιατόριο «Soul Kitchen» (Κωνσταντινουπόλεως 46, Γκάζι, 210 3410 418)

Shade on you

Φωτογραφία
Τάσος Βρέττος

Παραγωγή και επιμέλεια
Χρήστος Καλλιαρέκος, Κατερίνα Μανωλαράκη

Μοντέλα
Mary Sher (Dmodels),
Yiorgos P (Vice Versa Agencia)

Make up
Αχιλλέας Χαρίτος

Hair Styling
Χρήστος Μιχαηλίδης (D Tales)

Βοηθός φωτογράφου
Κωνσταντίνος Γκίκας

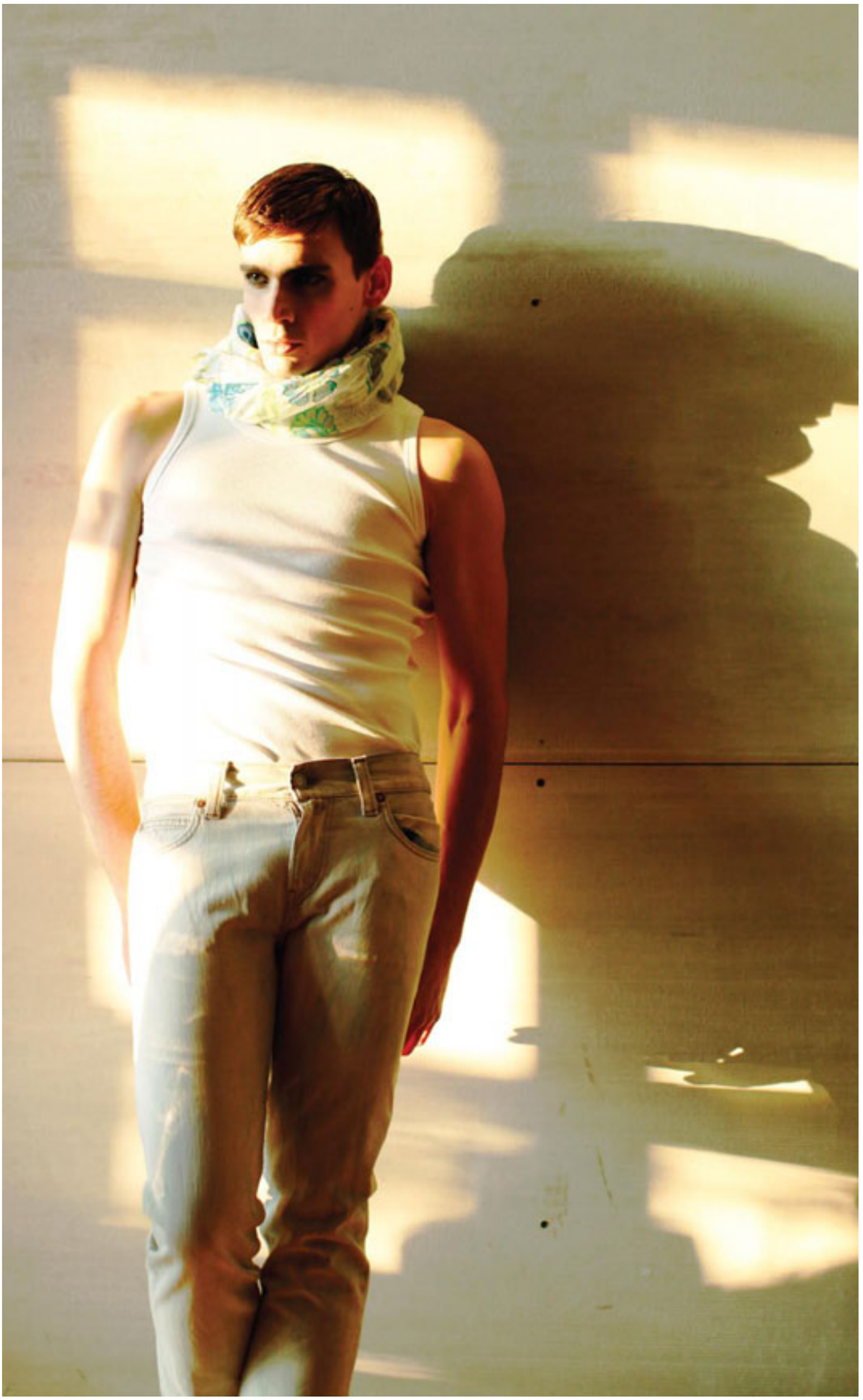
Τζιν σορτς **Lee, VF Hellas.** Μαύρες γόβες, **Diesel.** Μαγιό, **Calzedonia.** Τζάκετ, **adidas by Jeremy Scott.** Βραχιόλι από λουστρίνι, **Swatch.**

Τζιν τζάκετ, **Levi's.** Φόρεμα, **Iso.** Δαχτυλίδι, **Remember.**

Τζιν βερμούδα, **attr@attivo.** Μακό τοπ και πλεκτό τοπ, **If Only Was True, Sotris.** Δερμάτινο τζάκετ **Harley Davidson, FF Group.**

Εμπριμέ φουλάρι **G. Vasta, Mah Jong.** Λευκή φανέλα **Lee, VF Hellas.** Τζιν παντελόνι, **Levi's.**

Tank top **Harley Davidson, FF Group.** Ζακέτα, **A.L.E.** Βραχιόλι, **Swatch.** Κάλτσες, **Calzedonia.** Σουέτ γόβες, **Camper.** Κολιέ, **Swatch.**

Παντελόνι **G. Vaster, Mah Jong**. T-shirt **Wesc, Prime Timers.** Δετά παπούτσια από pony skin, **adidas.**

Τζιν, **Iso.** Δαχτυλίδια, **Remember.**

Soulpedia
Hot trends, latest fashion news!

Της Λίνας Μανδράκου

Diesel Island
Έλα να πάμε στο νησί...

...η μάνα σου, εγώ και συ. Αφού με την καμπάνια Be Stupid έριξε χαμηλά την τιμή της «ευφυΐας» στο χρηματιστήριο αξιών, η Diesel χτίζει πλέον από το μηδέν ένα νέο έθνος και μια νέα χώρα. Πατρίδα των γενναίων, σπίτι των «ανόητων» του πλανήτη, το Diesel Island, στο πρότυπο του «Brave New World» του Άλντους Χάξλεϊ, βρίσκεται στη μέση του πουθενά και προσφέρει τις ιδανικές συνθήκες ζωής. Στη νέα Diesel κοινωνία, δεν υπάρχει οικονομική κρίση, τυραννικές κυβερνήσεις, συμβατικοί νόμοι ή ριάλιτι σόου. Ο τροπικός παράδεισος που ονομάζεται Diesel Island είναι πολύχρωμος, ιδιαίτερος, χαρούμενος, είναι «η λιγότερη fucked-up χώρα του κόσμου. Ωστόσο, δώστε μας χρόνο», λέει η ιδρυτική διακήρυξη, αποδεικνύοντας πως στη νέα καμπάνια της Diesel για την κολεξιόν Άνοιξη - Καλοκαίρι 2011 το χιούμορ και η έμπνευση συμβιώνουν σε συνθήκες απόλυτης τρέλας.

T: 210 6021 900

www.mylens.gr
Σε είδα!

Οι PureVision (Bausch & Lomb) είναι φακοί επαφής μηνιαίας αντικατάστασης Σιλικόνης-Υδρογέλης. Εγκεκριμένοι από το FDA για συνεχή χρήση 30 ημερών, αυξάνουν τη φυσική μεταφορά του οξυγόνου στον κερατοειδή, παρέχουν άριστη υγιεινή του ματιού, διευκολύνουν τη ροή των δακρύων, προσφέρουν καθαρή και διαυγή όραση. Θα τους αποκτήσεις με ένα κλικ στο www.mylens.gr στην ασυναγώνιστη τιμή των 27,50€ (με αγορά 4 και άνω συσκευασιών). Ο εξειδικευμένος ιστότοπος www.mylens.gr προσφέρει, επίσης, μια τεράστια γκάμα φακών επαφής για όλες τις ανάγκες, στις καλύτερες τιμές της αγοράς, αναλαμβάνοντας τη δωρεάν αποστολή τους. Δες και δες!

Beefeater 24
Tea Salon

It's tea time, μόνο που η ώρα δεν είναι η 5η απογευματινή, δε σερβίρονται μπισκότα, δεν ακούγονται χαμηλόφωνα σχόλια για τον καιρό, αλλά δυνατή μουσική. Είναι το απόλυτο trend, ονομάζεται Tea Cocktails, δηλαδή κοκτέιλ με βάση τη βότκα, και με αφετηρία το Λονδίνο έχει κατακτήσει τις πιο cool μητροπόλεις του κόσμου. Ξεχωριστά και super premium, τα Tea Salons του Beefeater 24 ανά τον κόσμο έχουν πρωταγωνιστές την αγαπημένη βρετανική συνήθεια, το λονδρέζικο glamour, το πάρτι και, φυσικά, το super premium Beefeater 24. Σε ιστορική σύνδεση με το τσάι, καθώς ο πατέρας του ιδρυτή του Beefeater, James Burrough, υπήρξε έμπορος τσαγιού και προμηθευτής της Βασίλισσας Βικτορίας, το Beefeater 24 αποτελεί την ιδανικότερη βάση ενός tea cocktail. Ανάμεσα στα συστατικά του, άλλωστε, κρύβεται ένα μοναδικό μείγμα κινέζικου πράσινου τσαγιού και σπάνιου γιαπωνέζικου τσαγιού Sencha. Αποτέλεσμα; Ένα super premium τζιν με δροσερό άρωμα και απίστευτα απαλή γεύση που δίνει συναρπαστική διάσταση στα signature tea cocktails, εμπνεύσεις του brand ambassador Dan Warner.

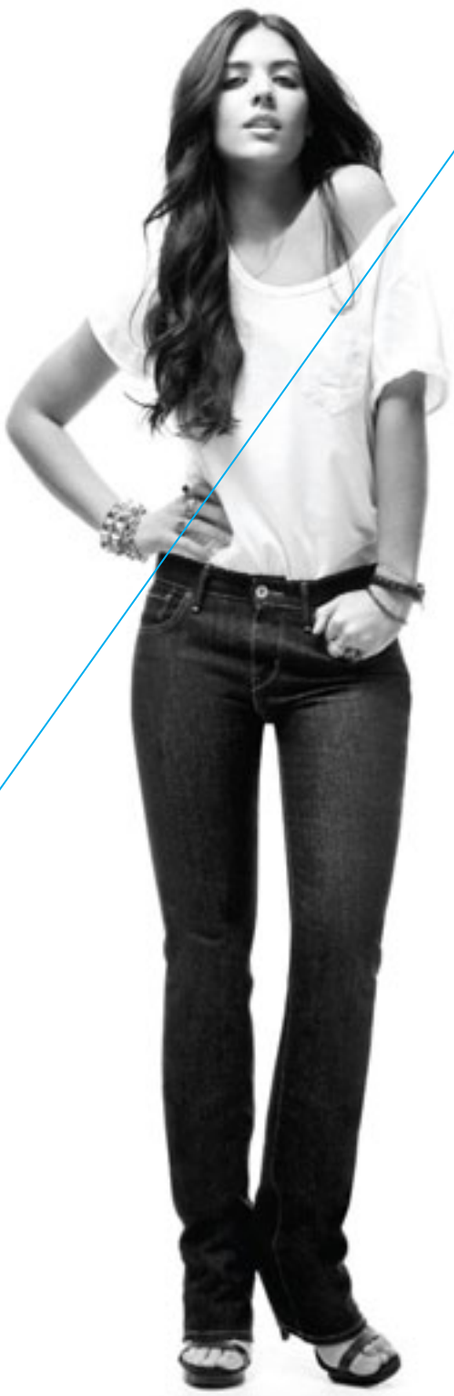
T: 210 3252 103

Swatch
By Jeremy Scott

Αβαν-γκάρντ ανατροπές και υπερβολές, ειρωνικά σχόλια και 100% ποπ ματιά: είναι ό,τι χαρακτηρίζει τη σχεδιαστική γραμμή του «πολυγραφότατου» και celebrity designer Τζέρεμι Σκοτ, είναι ο αέρας που φέρνει στη Swatch σχεδιάζοντας τρία New Gent μοντέλα. Swatch Opulence, Winged Swatch και Lighting Flash αντανακλούν την ατίθαση φιλοσοφία του Σκοτ και κλέβουν την παράσταση. Πρωτοποριακά, προκλητικά, τρελιάρικα, χαριτωμένα, θεαματικά και, σίγουρα, μπροστά, τα νέα μοντέλα αποδεικνύουν ότι η Swatch ξέρει να οσμίζεται τις τάσεις, να τις συνδυάζει αρμονικά με το στιλ και την ιστορία της και, φυσικά, να προσκαλεί τους πιο δημιουργικούς σχεδιαστές.

T: 210 9565 656

Camper
Sneakers urbania

Είναι τα νέα Άνοιξη - Καλοκαίρι 2011 ανδρικά sneakers της Camper, είναι casual και cool chic, συγκλονίζουν με τις προηγμένες τεχνολογίες και, φυσικά, το στιλ τους. Το κλασικό στιλιστικά Klick είναι ευλύγιστο, αναπαυτικό, άνετο και διαθέτει σόλα από μικρά μαξιλαράκια που απορροφούν τους κραδασμούς. Της ίδιας «περιπατητικής» φιλοσοφίας είναι το σικάτο Jam με σουέντ και δέρμα, το πανάλαφρο δερμάτινο Pelotas skin και το vintage και sporty K3 με ειδική σόλα. Κι επειδή τα νέα Camper sneakers σε προκαλούν να βολτάρεις ασύστολα, συνδύασε το τερπνόν μετά του ωφελίμου, λάβε μέρος στο διαγωνισμό: «Take your walk in Athens with Camper» και κέρδισε ένα ταξίδι για 2 άτομα για «Casa Camper Barcelona» και πολλά Camper δώρα! Τρέχει στο site της Athens Voice μέχρι τις 30/4, οπότε βιάσου.

T: 210 3252 103
www.athensvoice.gr

Levi's®
The Curve ID jeans culture

Λίγες σειρές ενθουσίασαν τα θηλυκά του πλανήτη όσο τα πρωτοποριακής τεχνογνωσίας jeans Curve ID της Levi's®. Με κωδικό «όλοι οι σωματότυποι και όλα τα μεγέθη έχουν δικαίωμα στο απόλυτα εφαρμοστό jean», από τον Αύγουστο του 2010, όταν πρωτοεμφανίστηκαν μετά από εξαετείς ενδελεχείς έρευνες, τα Curve ID φορέθηκαν, λατρεύτηκαν, έγιναν must have κάθε γκαρνταρόμπας. Ανανεωμένη και εμπλουτισμένη σε τύπους, στιλ, αποχρώσεις και νούμερα, η σειρά Άνοιξη - Καλοκαίρι 2011 υπόσχεται να κολακέψει ακόμα περισσότερο τις γυναικείες σιλουέτες. Modern και νέο Classic style, Slight, Demi και Bold τύποι, Skinny, Straight και Boot Cut γραμμές, ενισχύουν φτωχές καμπύλες, αναδεικνύουν τη μέση, δίνουν στις τολμηρές τα όπλα για ένα sexy και stylish look. Με χρωματική παλέτα από μαύρο έως ξεβαμμένο γαλάζιο και χειροποίητα τελειώματα (όπως αυτό με τα ραμμένα κουμπιά στο ύψος του αστραγάλου), τα νέα Levi's® Curve ID είναι κατάλληλα για κάθε στιλιστική και σωματοτυπική «περίσταση».

T: 210 8025 662

etnies
Buy a Shoe, Plant a Tree

Πέρα από το ακαταμάχητο στιλ της, την αγαπάς χρόνια τώρα για την κοινωνική δράση και την εναλλακτική εταιρική της συμπεριφορά. Το πρώτο brand που έβαλε στόχο το 2020 να παράγει τα προϊόντα του με πλήρως οικολογικές διαδικασίες, γιορτάζει τα 25α γενέθλιά του με ένα ανάλογο «πάρτι». Πιστεύοντας σε ένα eco μέλλον, η etnies πρωτοστατεί στη δημιουργία ενός τροπικού δάσους στην Κόστα Ρίκα. Σε συνεργασία με τη φυλή Maleku και το ίδρυμα La Reserva της χώρας, εγκαινιάζει τη σταυροφορία Buy a Shoe, Plant a Tree. Τι σημαίνει αυτό; Για κάθε ζευγάρι Jameson 2 Eco που αγοράζεις, η etnies φυτεύει κι ένα δέντρο στην περιοχή των Maleku, μιας κοινότητας ιθαγενών που τα τελευταία 150 χρόνια βιώνει τις τρομακτικές συνέπειες της αλόγιστης αποψίλωσης της δασώδους περιοχής. Άμεσος στόχος του πρότζεκτ της etnies είναι η πλήρης αναδάσωση της γης των Maleku με τη δενδροφύτευση 35.000 νέων δενδρυλλίων. Κάνε το καθήκον σου, επομένως.

T: 210 9859 685

attr@ttivo:
Viva spring!

Η επιτομή της άνοιξης, όλα όσα χρειάζεσαι για τις βόλτες στην πόλη τώρα που ο καιρός επιτέλους χαμογελά. Η νέα ανοιξιάτικη συλλογή της attr@ttivo αποδεικνύει πως η σχεδιαστική ομάδα της βρίσκεται σε μεγάλα κέφια. Γήινα χρώματα, οικολογικά υφάσματα, πρωτοποριακά jean κοψίματα και ιδιαίτερα τελειώματα χαρακτηρίζουν το ύφος των ρούχων, ενώ τα αξεσουάρ είναι φτιαγμένα από ατόφιο στιλ. Η πρόταση της attr@ttivo για τη φετινή άνοιξη είναι total looks που απογειώνουν τη διάθεση, είναι το απόλυτο casual chic που σε βοηθά να βρεις τον δρόμο σου για τα καλύτερα. Πλέον, μπορείς να την τσεκάρεις και στο facebook και να κερδίσεις δωράκια. Viva!

T: 210 2853 813
www.attrattivo.gr

Edward jeans
For ever young multifashion

Υποδέχεται με ενθουσιασμό την άνοιξη, ανεβάζει θερμοκρασίες και επιθυμίες. Ανοιχτόχρωμα super slim jeans και sexy boyfriend γραμμές με vintage φινιρίσματα για τα κορίτσια. Καθαρές φόρμες, straight πόδια ή tapered με πολύ χαμηλό καβάλο για τα τολμηρά αγόρια που θέλουν να σαγηνεύσουν κορίτσια. Είναι η ανοιξιάτικη denim συλλογή της Edward jeans, με το άψογο fitting να αποτελεί για μία ακόμα σεζόν το σήμα κατατεθέν του brand. Κι επειδή η Edward jeans βλέπει τη μόδα σαν καθημερινή διασκέδαση, προτάσσει έναν ιδιαίτερο ενδυματολογικό κώδικα και προτείνει ευφάνταστα total looks για όλες τις ώρες και όλες τις δραστηριότητες. Καρό ή liberty ρομαντικά πουκάμισα, χρωματιστά sweaters και t-shirts, πόλο, μονόχρωμα v-necks είναι μερικά από τα trendy outfits για τις βόλτες και τους καφέδες στην πόλη ή τις ανοιξιάτικες εκδρομές, ενώ τσαλακωμένα λινά, ανάλαφρα μεταξωτά, τολμηρά t-shirts και tank tops έχουν τον τρόπο να ανεβάσουν τα bpm της νύχτας σου.

www.edward.gr

Lacoste
Unconventional Chic

Την εποχή της κρίσης, όταν τα ζητούμενα δεν είναι σίγουρα η πολυτέλεια και το «φαίνεσθαι», η Lacoste έρχεται να επισημάνει ότι η ουσία βρίσκεται στην απλότητα, την κομψότητα, τη διαχρονικότητα αλλά και την ανατροπή. Ανατρεπτική από την αρχή της ύπαρξής της και βαδίζοντας απαρέγκλιτα στον δρόμο που χάραξε ο πρωτοπόρος Rene Lacoste, η εταιρία λανσάρει μια νέα άκρως αντισυμβατική καμπάνια. Από τις λίγες διαφημιστικές εκστρατείες που δικαιώνουν απόλυτα τον τίτλο τους, στην «Unconventional Chic» πρωταγωνιστεί ένα ρούχο-σύμβολο. Το λευκό πόλο μπλουζάκι L.12.12, το πρώτο πόλο shirt ever, φοριέται πάνω από επίσημα outfits, προβάλλοντας τον δυναμικό, ασυμβίβαστο, σύγχρονο και ανεπιτήδευτης χάρης χαρακτήρα του brand. Επιστρατεύοντας τους θρυλικούς φωτογράφους μόδας Mert Alas & Marcus Piggot, η Lacoste τολμά να προτείνει το χαλαρό look, να αμφισβητήσει τα δόγματα και τα πρέπει της μόδας, να ορίσει εκ νέου το στιλ.

T: 210 3252 103

Sisley
New York, party hard!

Γνώριμοι από παλιά, Sisley και Τέρι Ρίτσαρντσον μεγαλουργούν και στη νέα καμπάνια της εταιρίας. Ο αυθάδης προβοκάτορας Τέρι, ο φωτογράφος της εκκεντρικότητας και της πρόκλησης, εμπνεόμενος από τη συλλογή Άνοιξη - Καλοκαίρι 2011 της Sisley, επινοεί εκ νέου τον εαυτό και την τέχνη του κάνοντας μια απρόβλεπτη δημιουργική στροφή και λανσάροντας ένα νέο σημειολογικό σχήμα. Όχι πια θλίψη, επιτήδευση και μοντέλα με αυτοκτονικές τάσεις, μόνο πάρτι και χαρά της ζωής! Χρησιμοποιώντας ως location το νέο του στούντιο, στην Bowery Street της Νέας Υόρκης, εξασφαλίζει ένα σκηνικό απόλυτης οικειότητας και παραδίδει πρακτικά μαθήματα δημιουργικότητας. Cocktail σατέν φορέματα και μεταξωτά σμόκιν, t-shirts και μικροσκοπικά φουστανάκια, πλατιά χαμόγελα και πόζες ευτυχίας, χρυσά μπαλόνια και ποπ ψυγεία συνθέτουν ένα πρωτόγνωρο για Ρίτσαρντσον σκηνικό, που λάμπει και πανηγυρίζει το joie de vivre. Η νέα καμπάνια της Sisley είναι αφιερωμένη στην απελευθέρωση του στιλ από το «στήσιμο» και την πόζα. Η νέα καμπάνια της Sisley είναι πραγματική ζωή, αποδεικνύοντας πως η δύναμη των εικόνων βρίσκεται στις δημιουργικές ιδέες και στην αμεσότητα.

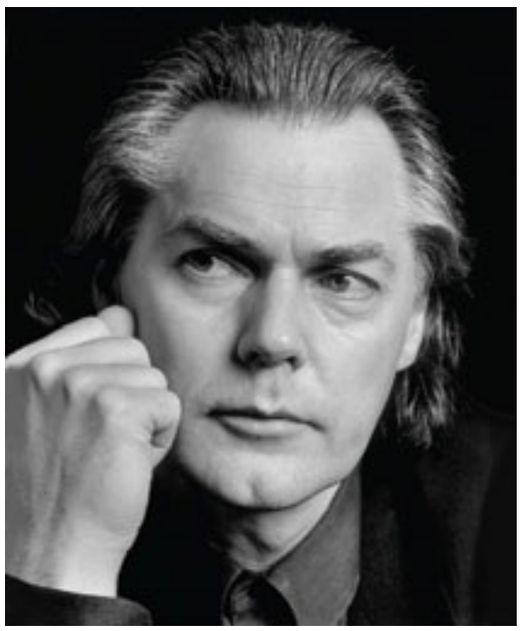
T: 210 3252 103

Polo Jeans Co.
The new bohemians

Η φετινή συλλογή Polo Jeans Co. δηλώνει την άνοιξη του αυθεντικού indigo-denim και των μοναδικών συνδυασμών. Ξεθωριασμένο denim σε παντελόνια, πουκάμισα και σορτς σε διάφορα μήκη αποθεώνονται στις γυναικείες γκαρνταρόμπες, χέρι-χέρι με τις άνετες και χαλαρές ανδρικές γραμμές που προσδιορίζουν το στιλ. Λινά και αέρινα υφάσματα στα χρώματα της γης: χακί, μαύρο και κρεμ, σε μία συλλογή-επιτομή της σπορ κομψότητας που παραπέμπει σε tropical surf καταστάσεις. Λευκά χρώματα, vintage και «ταλαιπωρημένα» υφάσματα, λεπτομέρειες από patches και φθαρμένες λεπτομέρειες χαρακτηρίζουν την εναλλακτικά κομψή συλλογή που σε ταξιδεύει στιλιστικά στο Χάμπτον των '50s και του Τζάκσον Πόλοκ. Τέλος, σε αποχρώσεις του μπλε και του λουλακί, με στοιχεία μπατίκ και επαναλαμβανόμενα μοτίβα, φθαρμένα και patchwork denims έως δερμάτινες σαγιονάρες, έχεις ό,τι χρειάζεσαι για τις εξορμήσεις σου στις παραλίες της Καλιφόρνιας. Η νέα συλλογή Polo Jeans Co. έχει ένα και μοναδικό statement: το αξεπέραστο στιλ.

T: 210 3252 103

Jan Garbarek
Saxophone magic

Εξαιρετικός συνθέτης, βιρτουόζος του σαξοφώνου, αβαν-γκάρντ πειραματιστής, πρωτοπόρος της ambient jazz, της φολκ, της world music. Με διαπρεπείς συνεργασίες, δεκάδες επιτυχημένες κυκλοφορίες, αμέτρητες συναυλίες και μια υποψηφιότητα για Grammy να κοσμούν το παλμαρέ του, ο Jan Garbarek χαίρει τα τελευταία 40 χρόνια παγκόσμιας αναγνώρισης. Έχοντας στις αποσκευές του, μεταξύ άλλων, το εξαιρετικό τελευταίο του άλμπουμ «Officium Novum», που περιλαμβάνει στίχους του Γιώργου Σεφέρη, το Σάββατο 9 Απριλίου ο Jan Garbarek επισκέπτεται το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών (Αίθουσα Χρήστος Λαμπράκης, 20:30). Μαζί του το σχήμα του, Jan Garbarek Group, ο πιανίστας Rainer Brüninghaus, ο μπασίστας Yuri Daniel, αλλά και ο ινδός συνθέτης και δεξιοτέχνης των κρουστών Trilok Gurtu.

T: 210 7282 333
T: 6945 580211

Swatch presents
Lady Double Tour

Ήταν η παρουσίαση της νέας συλλογής Lady Double Tour της Swatch και, φυσικά, ήμασταν εκεί. Κόψαμε «στιλιστική» κίνηση και είδαμε απίθανους, δημιουργικούς και παιχνιδιάρικους συνδυασμούς. Πρωταγωνιστές τα 10 νέα ρολόγια με το μακρύ και λεπτό λουράκι, που τυλίγεται τουλάχιστον δύο φορές γύρω από τον καρπό. Το παστέλ και το στιλ στα καλύτερά του, το απόλυτο hit της άνοιξης!

The Box gallery presents

THE TOY ARMY SHOW

CUSTOM DESIGNER TOY'S EXHIBITION

35+ ARTISTS

5 April 2011 | 20.00

The Box gallery

APELLOU 6, THESSALONIKI GR, +302313050315 | www.theboxgallery.com

ZOLTAN Z TRIBE

SOUL

2310 MAGAZINE

CITY VIBE

Κείμενο Γιώργος Μπάκας **Φωτογραφία** Σάκης Γιούμπασης

Paul M

Ο θεός των μικρών πραγμάτων

Όχι, ούτε ο Paul McCartney άνοιξε μαγαζί στη Θεσσαλονίκη ούτε ο Παύλος Μάτεσις Λέσχη Φίλων Βιβλίου, για να σε βγάλω από την περιέργεια. Το espresso bar-cafe «Paul M» πήρε το όνομά του από την οδό Παύλου Μελά και είναι ένα μικρό, ζεστό και φιλόξενο στέκι της πόλης! Με ρετρό διακόσμηση, πολύ φιλικό σέρβις και παρεϊστική ατμόσφαιρα, αποτελεί το ιδανικό break για όσους ζούνε, εργάζονται και κινούνται πέριξ της Διαγωνίου. Από τις 07:30 το πρωί, ο «Paul M» σε προσκαλεί να απολαύσεις τον εξαιρετικό και οικονομικά δελεαστικό καφέ του (Happy Hour μέχρι της 10:30 π.μ.), ενώ το βράδυ να δροσίσεις τον ουρανίσκο σου με καθαρά ποτά, εκπληκτικά κοκτέιλ και όμορφες μουσικές! Στέκι με ονοματεπώνυμο!

Παύλου Μελά 13Α, Τ: 2310 267 200

Code Vinum

Just drink-eat

Μπορεί να μη φέρνει σε σχολή ταχυδακτυλουργικής, όμως σε αυτόν τον χώρο ο αναγνωρισμένος chef Ανδρέας Βούλγαρης ξεδιπλώνει τις μαγικές του ικανότητες! Το εστιατόριο «Code Vinum» αποτελεί μια από τις πιο ενδιαφέρουσες και ποιοτικές προτάσεις της πόλης γαστριμαργικά αλλά και χωροταξικά, αφού μπορείς να γευτείς τις υπέροχες (ασιατικής και ιταλικής εμπνεύσεως) δημιουργίες του, ατενίζοντας τον Θερμαϊκό Κόλπο. Σε έναν όμορφο χώρο, με χαμηλό φωτισμό, «αντι-στρες» ατμόσφαιρα και απαλές ethnic μελωδίες, μπορείς να δοκιμάσεις εκπληκτικές γεύσεις, όπως μια πεντανόστιμη ταλιάτα μόσχου με φύλλα ρόκας και παρμεζάνα, μια σαλάτα με ψητό κατσικίσιο τυρί και ντρέσινγκ μουστάρδας και οπωσδήποτε για επιδόρπιο σεμιφρέντο με μπισκότο και ζεστή σοκολάτα. Η επιλογή του κρασιού ανάμεσα στις αμέτρητες ετικέτες του «Code Vinum» επαφίεται στο γούστο σου.

Στρ. Καλλάρη 1, Τ: 2310 282 880

Paparouna

Art & the city

Πριν εφτά χρόνια, σε μια περιοχή ήσυχη και σχεδόν ερημωμένη, το εστιατόριο «Paparouna» ξεκίνησε να γράφει τη δική του σημαντική ιστορία στον χώρο της εστίασης. Βασισμένη στη διεθνή κουζίνα με μεσογειακές πινελιές, πρότεινε εξαιρετικές συνταγές αστείρευτης φαντασίας και κατάφερε να γίνει το σήμα κατατεθέν του καλού και ποιοτικού φαγητού στην πόλη. Μολονότι η περιοχή (βλέπε Βαλαωρίτου, Συγγρού) έχει σήμερα μεταλλαχτεί σε μια πολύβουη πιάτσα που δέχεται μια καθημερινή κοσμοσυρροή, η νέα ανακαινισμένη «Paparouna» διατήρησε ακέραιο τον χαλαρό χαρακτήρα της και τους φανατικούς της θαμώνες. Μια ευρεία ποικιλία γεύσεων και αρωμάτων, αμέτρητες ετικέτες κρασιών και ασυναγώνιστα επιδόρπια περιμένουν να σε στείλουν αδιάβαστο!

Συγγρού 7 & Βηλαρά 2, Τ: 2310 510 852

Bourbon Street

Επιστροφή στα Λαδάδικα

Οι φήμες άρχισαν ήδη να οργιάζουν για το νέο και ανανεωμένο «Bourbon Street» bar, που έρχεται να στείλει τη διασκέδαση σε άλλο επίπεδο... κυριολεκτικά! Στον δεύτερο όροφο του πανέμορφου νεοκλασικού κτηρίου της οδού Κατούνη 11, ένας art χώρος έχει στηθεί με γούστο και διάθεση για να φιλοξενήσει τα πιο νέα και ανήσυχα μούτρα της πόλης! Η καλλιτεχνική έκφραση και δράση μιξάρεται με μουσικές indie rock, electronica, r'n'b και mainstream περάσματα, και ένα ισόγειο με χαλαρή ατμόσφαιρα και κεφάτο mood σε περιμένει να γευτείς δροσερές μπίρες, ευφάνταστα κοκτέιλ και, αν μην τι άλλο, bourbon! Ακομπλεξάριστο, με κουλ νοοτροπία, το «Bourbon Street» θα γίνει σύντομα η νυχτερινή σου αδυναμία!

Κατούνη 11, Τ: 2311 272 170

Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου – 19 Απριλίου)

Ξέχνα τη σχέση σου όπως την ήξερες, αφού πλέον τίποτα δε θα είναι Zambrotta. Θα αναρωτιέσαι Busquets; Θα σου εξηγήσω πώς κι έτσι. Εσύ θα έχεις μια Kavlak για σεξ, αλλά αυτός/ή θα σου πουλάει δικαιολογίες ότι μια τον/της πονάει η Messi, μια θα Rufai τον φραπέ του/της, μια θα θέλει να κάνει Kaka, μια θα Tombesi χωρίς εσένα. Μην ανησυχείς ότι Gamiette με άλλο πρόσωπο, απλώς σε έχει βαρεθεί. Είναι ίσως λίγο Malakias όλα αυτά που γράφω πιο πάνω, αλλά Z'butsam, αφού Mexes! (ονόματα ποδοσφαιριστών, αν δεν το 'πιασες ακόμα).

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου – 20 Μαΐου)
«Αυτός που μιλάει, δεν ξέρει. Αυτός που ξέρει, δε μιλάει», είχε πει ο Λάο Τσε, αγνοώντας πως υπάρχουν και αυτοί οι τύποι που και ξέρουν, και μιλάνε, και μας τα κάνουν γενικώς κομπόστα με τις ψαγμενιές τους και την κουλτούρα τους! Αυτό το χούι να φλυαρείς για τις ταινίες που έχεις δει, για τα βιβλία που έχεις διαβάσει, για τις εκθέσεις τις οποίες έχεις επισκεφτεί, έχει παρατραβήξει. Καλή η τέχνη και τα γράμματα, αλλά, αν δε μάθεις τάβλι και μπιρίμπα, θα παραμείνεις μια βαρετή παρέα.

ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου – 21 Ιουνίου)
Κρίσεις άγχους, κρίσεις πανικού, κρίσεις άγχους και πανικού, ανησυχία για το παρόν, φοβία για το μέλλον, ανησυχία για τις φοβίες, φόβος για τις ανησυχίες. Τελευταία, έχεις παραδοθεί στην κινδυνολογία των μέσων μαζικής τρομοκράτησης και τα βλέπεις όλα μαύρα και άραχλα! Διατήρησε την ψυχραιμία σου και έχε πίστη στη χειρουργική επανίδρυση του κράτους που τελείται από την κυβέρνηση. Όλα θα φτιάξουν σε λίγους αιώνες. Αρκεί να ξεμπερδέψουμε με το παραδικαστικό, το παραθλητικό, το παραεκκλησιαστικό, το παραϊατρικό, την παραπαιδεία, την παραδημοσιογραφία, το παραοικονομικό, το παραπαπάμ παμ παμ!

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου – 22 Ιουλίου)
Θέλεις να καλοπερνάς, χωρίς να δουλεύεις; Γίνε βουλευτής! Ποτέ δεν είναι αργά για μια σταδιοδρομία στην πολιτική, ακόμα και αν είσαι τούβλο και δεν μπορείς να αρθρώσεις λέξη. Αρκεί να βγεις στην τηλεόραση, να γίνεις λίγο δημοφιλής, να γίνεις μέλος ενός φιλοζωικού σωματείου, να κάνεις έναν έρανο αγάπης σε κάποιον κεντρικό πεζόδρομο της πόλης, να ασχοληθείς με τα κοινά, να πηγαίνεις σε κοσμικά πάρτι και να φιλάς κατουρημένες ποδιές για να αποκτήσεις τις «κατάλληλες διασυνδέσεις» (ναι, ξέρω, δεν είναι όλοι ίδιοι).

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου – 22 Αυγούστου)
Απηυδισμένος/η από τη δυσβάστακτη ζωή στην πόλη με όλα τα συνεπακόλουθα δεινά (άγχος, πίεση, σκοτούρες, ακρίβεια), δημιουργούνται μέσα σου έντονες τάσεις φυγής που θα σε ακολουθούν μέχρι να πεθάνεις ή, αν θες καλύτερα, μέχρι να ψοφήσεις. Με ύφος συνταξιούχου σε ουρά δημόσιας υπηρεσίας, θα αρχίσεις να ονειρεύεσαι κι εσύ ένα σπιτάκι στην εξοχή, με αυλή, κήπο, μπαχτσέ και κοτέτσι. Ένα μέρος μακριά από τη βουή της πόλης, όπου θα μπορείς να απολαύσεις την ομορφιά της φύσης, αρκεί το μέρος να έχει wi-fi!

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου – 22 Σεπτεμβρίου)
Η οικονομική δυσχέρεια που βιώνεις τελευταία πρόκειται να επιφέρει ισχυρούς τριγμούς μέσα στη σχέση σου και να ταρακουνήσει τα θεμέλιά της. «Θα ήθελα ο αγαπητός μου Καρλ να μπορούσε να ασχοληθεί λίγο και με την απόκτηση του κεφαλαίου, εκτός από τη συγγραφή του», είχε πει η γυναίκα του Μαρξ (το είπε αλήθεια!). Προσπάθησε να το δεις σαν ένα καλό τεστ αντοχής και όχι σαν έναν προάγγελο χωρισμού. Ένα τεστ όπου θα δοκιμαστούν τα αντανακλαστικά σου (από τις αιφνίδιες φάπες), η ακοή σου (από τα εκκωφαντικά τσιρίγματα) και τα νεύρα σου (από την ακατάπαυστη γκρίνια).

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου – 23 Οκτωβρίου)
Έχεις παρεξηγήσει κάτι. Το κίνημα λέγεται «δεν πληρώνω», όχι «δε δουλεύω». Λέγεται «αντιστέκομαι» και όχι «αντισταθείτε». Σύντομα θα σου ανακοινωθεί ότι πάσχεις από «διαταραχή παρακινητικής ανεπάρκειας» (motivational deficiency disorder), ασθένεια που χαρακτηρίζεται από μια ακραία, εξουθενωτική απάθεια και από την τάση να κουβαλάς μαζί σου, όπου πας, και το μαξιλάρι σου. Δεν ξέρω τι θα άλλαξε, αν γνώριζες πως εσύ και οι ομοιοπαθείς σου κοστίζετε ετησίως 1,4 δισεκατομμύρια ευρώ σε χαμένη παραγωγικότητα. Ξέρω όμως πως δε θα αλλάξει η ζωή σου, αν συνεχίσεις με το ίδιο βιολί.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου – 21 Νοεμβρίου)
Με την είσοδο του Ερμή στον Πλούτωνα, οι αστρολογικές συνθήκες ευνοούν την επιμήκυνση του χρόνου ζωής στη σχέση σας. Αν και αισθανόσουν πως όλα έχουν χαθεί, πως ήρθε το τέλος του κόσμου, πως ήρθε το ΔΝΤ για να κάνει κουμάντο στο κρεβάτι σου, μια δεύτερη ευκαιρία έρχεται να σου δώσεις ελπίδες για ένα καλύτερο μέλλον. Αν και αισθανόσουν πως ο χρόνος είναι ο χειρότερος γιατρός, αποδεικνύεται τελικά πως ο χρόνος γιατρεύει τα πάντα (εκτός ίσως από τον καρκίνο, την ασχήμια και κάποιες άλλες ανίατες ασθένειες).

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου – 21 Δεκεμβρίου)
«Αναζητώ σύντροφο που να έχει δικό του διαμέρισμα και δικό του αυτοκίνητο. Η πολυκατοικία, όπου θα βρίσκεται το διαμέρισμα, θα πρέπει να έχει ανεγερθεί μετά το 2000 και το αυτοκίνητο θα πρέπει να είναι καλύτερο από ένα απλό μίνι βαν». Αν και πρόκειται για αγγελία σε κινέζικη εφημερίδα, αντανακλά επακριβώς τις απαιτήσεις σου μέσα σε μια σχέση εντός συνόρων. Χαλεποί καιροί για ντόλτσε βίτα και πολυτέλειες, όμως το να ψάχνεις χορηγό διασκέδασης είναι το ίδιο αναξιοπρεπές με το να πουλάς το κορμί σου σε κάποιο επαρχιώτικο κωλόμπαρο. Αν δεν το έχεις καταλάβει ακόμη.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου – 19 Ιανουαρίου)
Λυπάμαι που το λέω (καλά, δεν τρελαίνομαι κιόλας), αλλά τον τελευταίο καιρό μοιάζεις με το TV100. Δε βλέπεσαι! Έχεις παραδώσει τον εαυτό σου σε μια ατημέλεια που προκαλεί αποστροφή, μια αφροντισιά που προκαλεί δυσάρεστες κακοσμίες και μια κατήφεια που προκαλεί ρίγη συγκίνησης. Η παραίτηση από τη ζωή ως έκφραση δυσαρέσκειας γι' αυτά που συμβαίνουν γύρω σου δεν είναι ούτε πρωτότυπη ούτε επαναστατική. Μόνο τον εαυτό σου βλάπτεις, τους γύρω σου και τις εταιρίες σαμπουάν. Άσχετο: Κοπελιά, με Camper Peu Cami Mid παπούτσι 140 ευρώ, όχι, δεν είσαι καθόλου χύμα άτομο και καθόλου χίπισσα!

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου – 18 Φεβρουαρίου)
Δεν ξέρω αν είναι ιδέα μου, αλλά σαν να διακρίνω πάνω σου μια μικρή έως απίθανα μεγάλη φοβία γύρω από την αύξηση της εγκληματικότητας στη χώρα. Πέφτεις για ύπνο και ενεργοποιείς τον συναγερμό, τριπλοκλειδώνεις την πόρτα, βάζεις μεταλλική μπάρα από πίσω, λουκέτα και σύρτες στις εσωτερικές πόρτες, μοιράζεις τα λεφτά σε κρυψώνες του σπιτιού, κοιμάσαι αγκαλιά με χασαπομάχαιρα. Δε χρειάζεται να ανησυχείς! Όλα θα πάνε καλά, και ας μην το πιστεύω καθόλου αυτό που μόλις σου είπα.

ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου – 20 Μαρτίου)
Μετά από πιέσεις της Τρόικας (τρώει cash), το αφεντικό σου αναγκάζεται να σε στείλει στον αγύριστο με την παραδοσιακή μέθοδο της κλωτσιάς στον κώλο! Η αναζήτηση εργασίας τις επόμενες 128 βδομάδες πρόκειται να σου κάνει τα νεύρα κουρέλια και το στομάχι ναυτικό κόμπο. Αν και υπάρχουν πολλές δελεαστικές αγγελίες εκεί έξω, όπως «Άτομα για 4ωρη αβασάνιστη εργασία από το σπίτι τους, μισθός έως και 7.000 ευρώ το μήνα!», θα αργήσεις να συμβιβαστείς με κάτι που δε σου ταιριάζει. Προς το παρόν, μπορείς να μαζεύεις άδεια μπουκάλια από τη Ναυαρίνου, αν και θα χρειαστείς μπλοκάκι παροχής υπηρεσιών.

Ανάσταση και άνοιξη,
...μαζί στο Eagles

eaglespalace

* * * * *

Νικώστε την κατάνυξη της Ανάστασης
στη σκιά του Αγίου Όρους.
Γιορτάστε την άνοιξη
στους ανθισμένους κήπους του EaglesPalace.
Παρακολουθείστε την Αναστάσιμη λειτουργία στο γραφικό εκκλησάκι του ξενοδοχείου.
Απολαύστε τα εξαιρετικά εορταστικά μενού και διασκεδάστε με τη ζωντανή μουσική.
Ξεκουραστείτε και αναζωογονηθείτε με θεραπείες Eagles Spa byElemis.

Γιατί η Ανάσταση έχει τη δική της ξεχωριστή ατμόσφαιρα στο ανοιξιάτικο Eagles.

Από 90€/άτομο την ημέρα*
σε δίκλινο δωμάτιο με θέα στο κήπο
και με ημιδιατροφή που περιλαμβάνει Αναστάσιμο δείπνο
και πλούσιο Πασχαλινό B.B.Q.
* ελάχιστο 4 διανυκτερεύσεις

Awarded Small Luxury Hotels Member
Ouranoupolis, Halkidiki GR-63075 | tel.: +30 23770 31047-8, 23770 31101-4 | fax: +30 23770 31383
www.eaglespalace.gr

Central reservations 2310.021.000
www.macedonianhotels.gr

Macedonian Hotels

THE EXCELSIOR

CITY HOTEL

eaglespalace

www.ale.com.gr
A.L.E.
...through my lens.